

ANTHONY RYAN

KRÁLOVNA OHŇE

STÍN KRKAVCE: KNIHA TŘETÍ

Dokonalé zakončení
mistrovské trilogie.
FANTASY BOOK REVIEW

HOST

KRÁLOVNA
KOHNĚ

ANTHONY RYAN

KRÁLOVNA OHNĚ

BRNO 2016

Copyright © 2015 by Anthony Ryan
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with The Berkley
Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Map art copyright (mapa království, císařství a impéria, mapa
Asrélinu a Cumbrélinu, mapa severní oblasti) © by Anthony Ryan
Map art copyright (hlavní mapa) © by Steve Karp, based on
an original by Anthony Ryan

Cover art © Dorothea Bylica
Translation © Jakub Kalina, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-868-1 (Formát PDF)

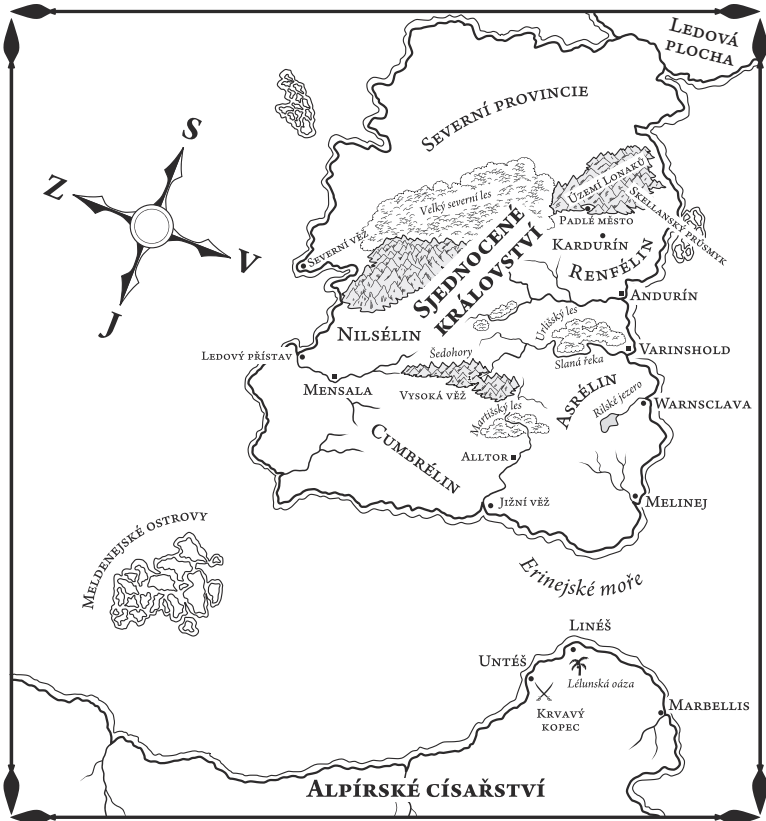
ISBN 978-80-7491-869-8 (Formát ePub)

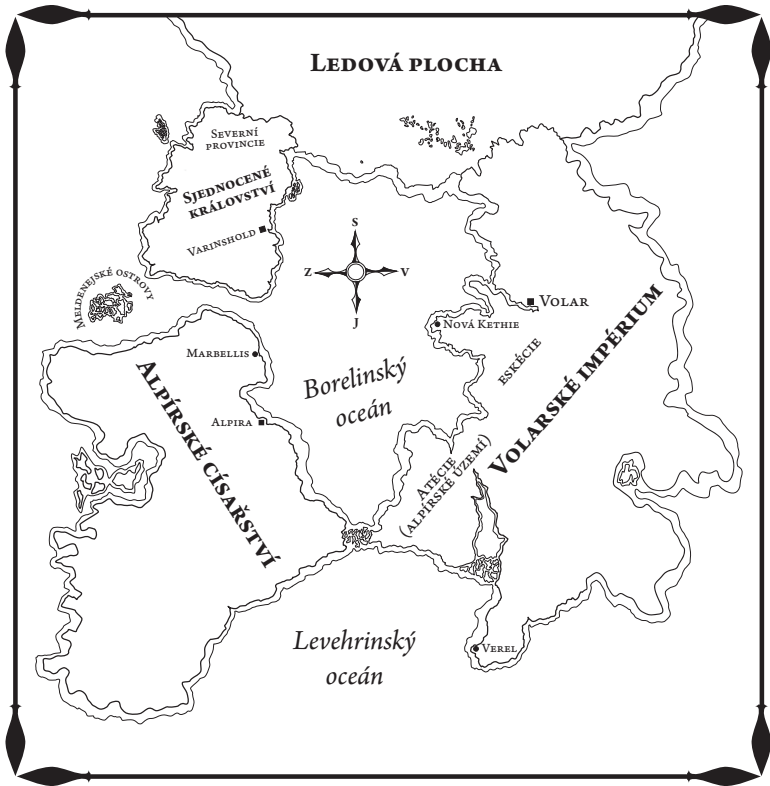
ISBN 978-80-7491-870-4 (Formát MobiPocket)

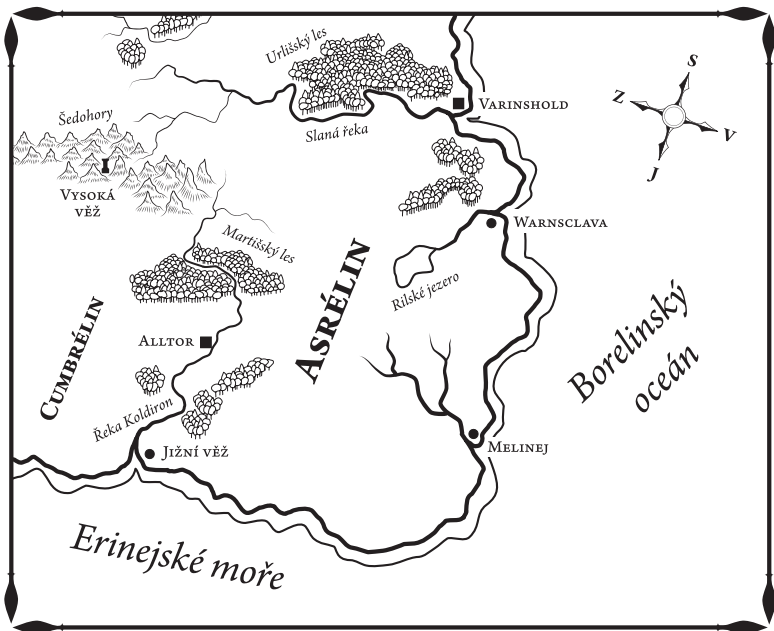
Věnováno Rodovi, Helen, Amber a Kyleovi

ČÁST PRVNÍ

*Krkavec nezná odpočinku.
Jeho stín neúnavně
plachtí krajinou.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ, AUTOR NEZNÁMÝ

VERNIEROVY ZÁPISKY

Když jsem dorazil společně se svou zajatkyní, čekal na hrázi. Stál vzpřímeně jako vždy, vyhublý obličej otočený k obzoru, plášť těsně přitažený k tělu, aby se chránil před chladem od moře. Mé prvotní zmatení z toho, že ho tady nacházím, se rozplynulo, neboť jsem spatřil koráb odplouvající z přístavu. Meldenejská loď s úzkým trupem směřovala do Severních provincií a na palubě vezla důležitého pasažéra, jenž bude muži stojícímu na břehu jistě hodně chybět.

Otočil se ke mně s upjatým, ostražitým úsměvem na rtech a já si uvědomil, že tady čeká i na můj odjezd. Od osvobození Alltoru jsme spolu hovořili jen krátce — a vpravdě poněkud stroze. Byl rozrušen neutuchajícím zmatkem války a chorobou, která jej schvátla po jeho slavném tažení. Únavou, jež proměnila kdysi ostré rysy v povislou masku se zarudlýma očima a znělý, byt' hrubý hlas v nepřijemný sípot. Nemoc už jej však, jak jsem si mohl všimnout, opustila. Nedávná bitva mu nějak pomohla zotavit se, což mě přivedlo k zamyšlení, zda pro něj krev a hrůzy nejsou svým způsobem zdrojem životní síly.

„Lorde,“ pozdravil mě s náznakem uctivé úklony, načež pokývl mé zajatkyni. „Madam.“

Fornella také kývla hlavou, ale neodpověděla. Bez zájmu si ho prohlížela, zatímco si slaný vítr pohrával s jejími vlasy. V té červenohnědé záplavě jsem zahlédl šedivější pramen.

„Již jsem obdržel podrobné pokyny—“ začal jsem, ale Al Sorna mávl rukou.

„Já tady nejsem kvůli pokynům, lorde,“ odvětil. „Jen jsem se přišel rozloučit a popřát vám hodně štěstí ve vašem úsilí.“

Čekal na odpověď a já pozoroval jeho výraz— úsměv trochu povadl a do černých očí se vkradla obezřetnost. Je to možné? přemítal jsem. Žádá snad o odpuštění?

„Děkuji vám, lorde,“ odpověděl jsem a nadhodil si na rameni těžký plátěný vak. „Ale musíme se nalodit před ranním odlivem.“

„Samozřejmě. Doprovodím vás.“

„My nepotřebujeme stráž,“ pronesla Fornella tvrdě. „Dala jsem své slovo prověřené vašim vykladačem pravdy.“ Skutečně, dnes ráno jsme došli do přístavu bez doprovodu a dalších oficialit. Obrozený dvůr Sjedenoceního království měl jen málo času a chuti na obřady.

„Jistě, ctěná občanko,“ odpověděl Al Sorna v lámané volarštině. „Ale já si chci... promluvit s tímto šedooděncem.“

„Svobodným mužem,“ opravil jsem ho a poté jsem dodal v jazyce království: „Šedooděncem odkazuje spíše k majetkovým poměrům než ke společenskému postavení.“

„Jistě, lorde.“ Ustoupil a pokynul mi, ať s ním jdu po hrázi k molu, u něhož se pohupovaly lodě — dlouhá řada meldenejských válečných galér a obchodních korábů. Naše loď přirozeně kotvila až na samém konci.

„Dar bratra Harlicka?“ otázal se a kývl k mému vaku.

„Ano,“ přisvědčil jsem. „Patnáct z těch nejstarších knih z Velké knihovny, jež po tom krátkém čase, který mi bylo dovoleno strávit ve vašem archivu, považuji za užitečné.“ Ve skutečnosti jsem očekával, že bratr knihovník vznese proti mé žádosti protest. On však jen souhlasně přikývl a panovačně rozkázal jednomu ze svých pomocníků, aby zmíněné svitky vyhledal v povozech, které mu sloužily jako pojízdná knihovna. Věděl jsem, že jeho zjevná lhostejnost k této krádeži přinejmenším částečně pramení z jeho daru — vždy může jednoduše sepsat nové kopie, a neskrývaně, neboť držet podobné věci v tajnosti už nebylo nutné. Temné síly, jak je nazývali, byly nyní povoleny a otevřeně se o nich mluvilo. Obdaření směli využívat své nadání beze strachu z mučení a popravy, přinejmenším teoreticky. Ve tvářích těch, kterým se podobného nadání nedostalo, jsem spatřoval pozůstatky strachu, ale také závist, což mě vedlo k úvahám, že by snad bylo moudřejší, kdyby se Obdaření i nadále drželi ve stínech. Mohou však stíny přetrvat i ve válečném ohni?

„Skutečně si myslíte, že ho tam někde najdete?“ zeptal se Al Sorna po cestě k lodi. „Spojence?“

„Síla tak zlovolná a mocná musí zanechávat nějaké stopy,“ odpověděl jsem. „Historik je svým způsobem lovec, lorde. Pátrá po znameních v podrostu korespondence a kronik, sleduje kořist skrze otisky v paměti. Neočekávám, že naleznu podrobnou a nestrannou historii tohoto tvora,

at' je to zvíře, nebo člověk. Či něco úplně jiného. Ale zcela jistě nějaké stopy zanechal a já mám v plánu je najít.“

„V tom případě byste měl být opatrný, protože mám podezření, že mu vaše pozornost neujde.“

„Ani ta vaše.“ Odmlčel jsem se a všiml si, že znepokojeně nakrčil čelo. Kam zmizela tvoje jistota? pomyslel jsem si. Během našich předchozích setkání to byl jeden z jeho nejvýraznějších povahových rysů — nesmiřitelná a neotřesitelná jistota. Ted' z něj však zůstal zasmušilý a ustaraný muž, sklíčený výhledem na útrapy, které jej čekají.

„Dobýt hlavní město nebude snadné,“ poznamenal jsem. „Nejmoudřejší by bylo počkat do jara zde a nabrat co nejvíce sil.“

„Moudrost a válka často nechodí ruku v ruce, lorde. A vy máte pravdu, Spojenec s největší pravděpodobností všechno uvidí.“

„Tak proč...?“

„Nemůžeme tady prostě jen tak čekat na další úder. Stejně jako váš císař nemůže očekávat, že ujde pozornosti Spojence.“

„Vím moc dobře, jakou zprávu mám svému císaři doručit.“ Kožený váček se svítkem opatřeným pečeti mě tížil na krku víc než celý vak s knihami, ačkoli vážil jen zlomek toho co tlumok. Pouze inkoust, papír a vosk, napadlo mě. Přesto má moc poslat miliony mužů do války.

Zastavili jsme se u lodě, mohutného obchodního korábu, jehož trup byl po bitvě u Zubů stále ožehnutý, zábradlí neslo stopy čepelí a šípů a plachty byly vyspraveny záplatami. Oči mi sklouzly k přídové figuře představující hada. Ač přišla o velkou část spodní čelisti, vyvolávala ve mně jisté vzpomínky. Na vrcholu nástupního můstku jsem spatřil postavu kapitána se založenými rukama a s podmračeným obličejem. Tváří, kterou jsem si pamatoval velmi dobře.

„To vy stojíte za výběrem plavidla, lorde?“ otázal jsem se Al Sorny.

Ten s mírně pobaveným výrazem pokrčil rameny. „Ujišťuji vás, že jde o pouhou náhodu.“

S povzdechem jsem si uvědomil, že v mém srdci zbylo jen málo místa pro další rozhovory. Otočil jsem se k Fornelle a natáhl ruku k lodi. „Prosím, ctěná občanko. Za malý okamžik se k vám připojím.“

Všiml jsem si, jak Al Sorna sleduje její nástup na palubu. Pohybovala se s obvyklou ladností získanou staletími praxe. „Navzdory tomu, co říkal vykladač pravdy,“ varoval mě, „nevěřte jí.“

„Byl jsem jejím otrokem dost dlouho na to, abych se o tom poučil sám.“
Opět jsem si nadhodil vak na rameni a pokývl muži na rozloučenou. „Sbohem, lorde. Těším se, až se ke mně dostanou zprávy o vašem tažení —“

„Měl jste pravdu,“ přerušil mě. Na rtech se mu opět objevil ten ostražitý úsměv. „V tom mém vyprávění bylo pár... vynechávek.“

„Myslím, že máte na mysli lži.“

„Ano.“ Jeho úsměv zmizel. „Věřím však, že jste odhalil pravdu. Nemám tušení, jak tato válka skončí ani jestli se některý z nás dožije jejího konce. Ale pokud ano, vyhledejte mě znovu a já vám slibuji, že ode mě neuslyšíte nic než pravdu.“

Vím, měl jsem mu být vděčný. Neboť který učenec nelační po pravdě od člověka, jako je on? Když jsem mu však pohlédl do očí, vytanulo mi na mysli jediné jméno. Seliesen.

„Dřív mě často napadala otázka, jak může člověk, který zmařil tolik životů, chodit po světě, jako by byl bez viny. Jak dokáže zabiják nést tíhu vraždy a současně se stále nazývat člověkem? Ovšem teď jsme zabijáky oba a já zjišťuji, že to moji duši netíží ani trochu. Ovšem já zabil zlého člověka, kdežto vy dobrého.“

Otočil jsem se a bez dalšího ohlédnutí vystoupal na palubu.

KAPITOLA JEDNA

♦ LYRNA ♦

Probudil ji snív. Lehoučké doteky na kůži, svědivé, a nikoli nepříjemné, ji volaly z temnoty. Chvilí trvalo, než se jí vrátila paměť. Zbyly z ní však jen útržky obrazů a pocitů, jimž vládly strach a zmatek. Řvoucí Iltis s mečem v ruce... Zvonění oceli... Hrubá ruka na jejích ústech... A ten muž... Muž, který ji zapálil.

Otevřela ústa, ovšem nedostala ze sebe víc než zaskuhrání. S dalším nádechem natáhla do plic mrazivý vzduch. Měla pocit, že snad umrzne zevnitř. Zdálo se jí nepatřičné, že by poté, co tak mocně vzplála, měla zemřít chladem.

Iltis! uvědomila si náhle. Iltis je zraněný! Možná i mrtvý!

Snažila se pohnout, vstát a vši silou svého královského hlasu volat, aby jí dovedli léčitele. Namísto toho však jen zasténala a zatřepotala rukama, na něž stále dopadaly sněhové vločky. Vzplála v ní zloba a vyháněla z plic chlad. *Musím se pohnout! Přece tady neumřu ve sněhu jako toulavý pes!* Opět nasála ledový vzduch a zaječela. Vložila do toho křiku veškerou svoji sílu a hněv. Mocný řev, královský řev... ovšem k jejím uším dolehlo pouze syčení deroucí se skrz zuby. A ještě něco.

„... k tomu by měl existovat dobrý důvod, seržante,“ říkal drsný hlas, silný, úsečný a upjatý. Hlas vojáka, doprovázený křupáním sněhu pod podrážkami.

„Pán věže říkal, že se k němu máme chovat slušně, kapitáne,“ ozval se druhý hlas s nilsélinským přízvukem, starší, a ne tak silný. „Zacházejte s ním s úctou, říkal. Jako s těmi ostatními z mysu. A zdálo se, že to myslí vážně, pokud mohu soudit z řeči člověka, který neřekne víc než dvě slova najednou.“

„Lidi z mysu,“ pravil kapitán mírněji, „kterým vděčíme za sněžení na konci léta...“ Jeho hlas utichl a křupání sněhu se změnilo v dupot běžících mužů.

„Výsosti!“ Na ramenou ucítila něčí ruce, opatrný, ale naléhavý dotek. „Výsosti! Jste zraněná? Slyšíte mě?“

Lyrna jen zasténala a opět se jí zachvěly ruce.

„Kapitáne Adale,“ slyšela seržantův hlas, přiškrcený strachem. „Její tvář...“

„Mám oči, seržante! Zavolejte Pána věže do stanu bratra Kehlana! A přiveďte muže, kteří odnesou jeho lordstvo. O královně ani slovo. Rozumíte?“

Slyšela další kroky ve sněhu a pak ji od hlavy až k patě zahalilo cosi měkkého a hřejivého. Něčí ruce ji zvedly a ona ucítila mravenčení ve ztuhlých zádech a končetinách. Upadla do temnoty a trhavý běh kapitána odnášejícího ji k městu již nevnímala.

Když se probrala podruhé, byl u ní. Přejela očima po plátěné střeše a spatřila ho, jak sedí vedle jejího lůžka. Ačkoli měl oči tak jako předchozího dne zastřené červeným závojem, jeho pohled byl jasnější a soustředěnější. Nakláněl se k ní a jeho černé oči se vpíjely do pokožky jejího obličej. *Podpálil mě...* Zavřela víčka, odvrátila se od něj, potlačila vzlyk deroucí se jí z hrudi a polkla. Až poté co se uklidnila, se otočila zpět a zjistila, že stále klečí u jejího lůžka, s hlavou sklopenou.

„Výsosti,“ řekl.

Znovu polkla a pokusila se promluvit. Očekávala jen slabé zachroptění, takže ji síla vlastního hlasu poněkud překvapila. „Můj lorde Al Sorno. Doufám, že se máte po ránu hezky.“

Zvedl hlavu — ve stále divokých černých očích zkoumavý výraz. Chtěla mu říct, že zírat takto na někoho je neslušné, zvláště na královnu, bylo jí však jasné, že by to znělo směšně. *Na každém slově záleží,* řekl jí jednou otec. *Každé slovo, které vyřkne ten, kdo nosí korunu, zůstane zaznamenáno, a často špatně. A tak, dcero, pokud někdy tvou hlavu obtíží tento zlatý kroužek, nikdy nesmíš pronést jediné slovo, které by z úst královny zazní nemělo.*

„Docela... dobře, Výsosti,“ odpověděl Vélín, stále klečící na kolennou. Zavrtěla se a ke svému překvapení zjistila, že se může bez potíží pohybovat. Někdo jí svlékl plášť a šaty, které na sobě měla předchozího večera, a veškerou parádu vyměnil za obyčejný bavlněný háv,

kteřý ji halil od krku až ke kotníkům. Když se posadila a shodila nohy z lůžka, látka ji příjemně hladila na kůži. „Vstaň, prosím,“ řekla Vélino-
vi. „Obřadnosti mě obvykle unavují, a když jsme sami, jsou zbytečné.“

Narovnal se a ani na okamžik nespustil oči z její tváře. Poněkud váhavě a s lehkým třasem v rukou si přitáhl židli a posadil se proti ní. Jeho tvář se ocitla na necelou délku paže od její, nejbliže od toho dne o letním festivalu.

„Co lord Iltis?“ zajímala se.

„Je raněný, ale přežil,“ odpověděl. „Na malíčku levé ruky měl omrz-
liny. Bratr Kehlan mu ho musel uříznout. Ani si toho nevšiml a měli
jsme co dělat, abychom mu zabránili, aby se vás vydal hledat.“

„Měla jsem štěstí, že mi ho osud poslal do cesty.“ Odmlčela se a pak
se nadechla, aby v sobě posbírala odvalu k tomu, co musela říct.
„Včera jsme neměli moc příležitostí si promluvit. Určitě máš spoustu
otázek.“

„Hlavně jednu. V okolí koluje mnoho divokých zvěstí o vašich ...
poraněních. Prý k tomu došlo v den, kdy Malcius zemřel.“

„Malcia zavraždil Frentis, bratr Šestého řádu. Za vraždu zaplatil
životem, sama jsem ho zabila.“

Viděla, jak ho ta zpráva ohromila — jako by ho udeřila kusem
ledu. S prázdným pohledem se předklonil a zašeptal: „Chci bejt bratr ...
Chci bejt jako ty.“

„Byla s ním jedna žena,“ pokračovala Lyrna. „Stejně jako tvůj bratr
se vydávala za uprchlého otroka. Prý přepluli oceán a zažili mnoho
dobrodružství. Podle toho, jak ta cizinka reagovala, když jsem Fren-
tise zabila, soudím, že je požil silný cit. Láska člověka dovede dohnat
k nečekaným činům.“

Vélin zavřel oči a zachvěl se. Snažil se ovládnout svůj žal. „Zabít ho
určitě nebylo snadné.“

„Během svého pobytu u Lonaků jsem se leccos naučila. Viděla jsem,
jak Frentis padl. Potom ...“ *Plameny se sáply po její kůži jako drápy
divoké kočky a do nozder jí vnikl zápach vlastní spálené kůže...* „Vypadá
to, že ani moje paměť není dokonalá.“

Vélin seděl neskutečně dlouho mlčky, ztracen v myšlenkách, obli-
čej ještě vyzáblejší než dřív. „Naznačovala mi, že se vrací,“ zamumlal
nakonec. „Ale ne za tímto účelem.“

„Čekala jsem, že se zeptáš na něco jiného,“ prohodila ve snaze vytrhnout ho ze vzpomínek, které kalily jeho mysl. „Že budeš žádat vysvětlení k Liněši.“

„Ne, Výsosti,“ zavrtěl hlavou. „Ujišťuji vás, že vůbec žádné vysvětlení nežádám.“

„Ta válka byla strašlivá chyba. Zajali Malcia... Otcovo rozhodnutí bylo projevem... slabosti.“

„Pochybují, že by král Janus byl schopen slabosti, Výsosti. A co se té války týče, vzpomínám si, že jste se mě před ní pokusila varovat.“

Přikývla a odmlčela se, aby uklidnila své rychle tlukoucí srdce. *A já si byla tak jistá, že mě bude nenávidět.* „Ten muž...“ řekla. „Ten muž s lanem.“

„Jmenuje se Pletač, Výsosti.“

„Pletač,“ zopakovala. „Předpokládám, že to je vyslanec zla, které stojí za všemi našimi problémy. Ukrýval se v tvé armádě a čekal na příležitost k úderu.“

Vélin se trochu odtáhl, zármutek v jeho tváři vystřídal překvapení. „K úderu, Výsosti?“

„Zachránil mě,“ řekla. „Před tou věcí. A pak mě zapálil. Přiznávám, že to úplně nechápu. Ovšem jak zjišťuji, tato stvoření jednájí podivnými způsoby.“ Slova se jí zadržela v hrdle. Vybavila si oheň, který vzplál, když ji ten svalnatý mladík přitiskl k sobě. Žár byl ještě intenzivnější než v ten příšerný den v trůnním sále. Zvedla hlavu a přinutila se pohlednout Vélinovi do očí. „Je to... je to horší!“

Tiše si povzdychl a vzal ji za ruce. Ucítila jeho hrubé, mozolnaté dlaně. Čekala povzbudivý stisk následovaný nevyhnutelnou a strašlivou zprávou, on ji však namísto toho uchopil za zápěstí, zvedl jí ruce a roztáhl její prsty, aby se jimi dotkla své tváře.

„Ne!“ vykřikla a snažila se mu vytrhnout.

„Věřte mi, Lyrno,“ vydechl a přiložil její prsty ke kůži... k hladké, neporušené kůži. Pustil ji a ona sama začala zkoumat každíčký kousek svého obličej, od čela až ke krku. *Kde je?* opakovala si v duchu, neboť nenacházela tu hrubou, skvrnitou a zjizvenou tkáň. A necítila ani spalující bolest, která ji trápila navzdory všem hojivým mastem, jimiž dámy její popáleniny denně ošetřovaly. *Kde je moje tvář?*

„Věděl jsem, že má Pletač veliký dar,“ řekl Vélin. „Ale tohle...“

Lyrna se držela za obličej a bránila se vzlykům. *Na každém slově záleží.* „Já...“ začala, pak se odmlčela a zkusila to znovu. „Měla bych... měla bych svolat radu kapitánů... co nejdříve...“

Teprve pak jí začaly téct slzy. Vélin ji objal okolo ramen. Opřela si hlavu o jeho hrud' a plakala jako dítě.

Žena v zrcadle si přejela dlaní po světlém strništi na hlavě a na hladkém čele jí naskočila vráska. *To doroste,* ujišťovala se. *Možná si je tentokrát nenechám narůst tak dlouhé.* Lyrna se zaměřila na místa, kde předtím byly nejhorší popáleniny. Shledala, že pokožka přece jen není zcela uzdravená. Okolo očí a na čele objevila tenké bledé jizvičky. Vypravila si, co jí toho dne pod horou řeklo ubohé, pomatené Mahlessino já. *Zatím ne... Stopy tvé velikosti.*

Lyrna ustoupila od zrcadla a naklonila hlavu, aby se podívala, jak jizvy vypadají na světle. Zjistila, že na přímém slunci trochu vybledly. Zachytila v zrcadle nějaký pohyb a všimla si, že za ní stojí Iltis. Rychle uhnul pohledem a chytil si ovázanou ruku zavěšenou na šátku. Přišoural se do stanu zhruba před hodinou, odstrčil Bentena a padl před Lyrnou na kolena. Blekotal něco o odpuštění, ale pak vzhlédl, spatřil její tvář a okamžitě zmlkl.

„Měl byste ležet, lorde,“ řekla mu.

„Já...“ Iltis zamrkal a v očích se mu zaleskly slzy. „Už vás nikdy neopustím, Výsosti. Máte mé slovo.“

Vidí snad ve mně novou Víru? napadlo ji, neboť v zrcadle zpozorovala, jak se trochu zakymácel, zavrtěl hlavou a narovnal se v zádech. *Ta stará ho zklamala, a tak teď novou hledá ve mně.*

Do stanu vešel s úklonou Vélin. „Armáda je připravena, Výsosti.“

„Děkuji, lorde.“ Královna natáhla ruku k Oreně, která držela plášť s kápi lemovanou liščí kožešinou. Vybrala ho z hromady oděvů, jež s největší radostí poskytla lady Reva. Orena přistoupila k Lyrně a přehodila jí plášť přes ramena, zatímco Murela poklekla, aby před královskou chodidla položila nepraktické, ale elegantní boty. Královna se obula, stáhla si kápi až do obličeje a řekla: „Tak jdeme na to.“

Vélin před stan přistavil vysoký nekrytý povoz. Při Lyrnině příchodu k vozu přispěchal a podal královně ruku. Ona se jí přidržela a vytáhla se nahoru, přitom si podkasala plášť, aby o něj nezakopla. Při představě, že by v takové chvíli upadla na zem, se málem rozchichotala. Ovládla se však dřív, než se smích mohl prodat skrz rty. *Na každém slově záleží.*

Když se postavila, aby si prohlédla svoji novou armádu, i nadále se držela Vélinovy ruky. Ten obtloustlý bratr ze Severních provincií ji mezi kradnými pohledy na její tvář informoval, že v tuto chvíli čítá Armáda severu šedesát tisíc mužů a žen a k tomu přibližně třicet tisíc sordajských a eorhilských válečníků. Regimenty stály sešikovány do převážně nerovných útvarů, postrádajících onu dokonalou soudržnost, jakou se královská armáda pyšnila při přehlídkách ve Varinsholdu. Přeživší příslušníci královské armády se od svých spolubojovníků popravdě dosti odlišovali. Prořídlé roty stály za bratrem Kenisem v samém středu linie uspořádané do úhledných a disciplinovaných formací. Většina její nové armády se však skládala z Nilsélců hraběte Marvena, odvedenců, kteří s Vélinem přišli ze Severních provincií, a dalších mužů, již se k nim připojili cestou. Jejich řady se vyznačovaly velkou různorodostí — všemožné druhy zbroje a zbraní, povětšinou ukořistěné mrtvým Volarům, provizorní, vybledlé prapory, tolik se lišící od precizních standart královské armády.

Sordajové, ohromný shluk zamlklých mužů, na nichž byla patrná pouze zvědavost, si našli místo na pravém křídle. Za nimi seděli na svých krásných vysokých koních stejně mlčenliví Eorhilové. Lady Reva vyhověla Lyrnině zdvořilé žádosti, aby se dostavila s celou knížecí gardou, z níž nezbylo více než třicet mužů, a se všemi přeživšími lučičstníky. Stáli za svojí vládkyní ve dvou dlouhých řadách, podsadití, tvrdí muži s dlouhými luky na ramenou. Samotnou lady Revu doprovázela její rádkyně, lord lučičstník Anteš a starý zarostlý velitel gardy. Nikdo z Revina doprovodu na sobě nedával znát, že by ke královně cítil byť jen špetku posvátné úcty. Nalevo od nich shromáždil Štít kapitány meldenejské flotily. Loďař Ell-Nurin stál záměrně několik kroků před Štítem, který královně se založenýma rukama pokývl na pozdrav. Jako vždy mu na rtech zářil okouzlující úsměv. Byla to škoda, neboť ho smích nejspíš brzy opustí.

Na ostrově za nimi se tyčilo stále ještě doutnajícím město Alltor, dvojice věží katedrály částečně zastřena ustavičně padajícím sněhem.

Lyrna vyhledala očima drobnou, ale výraznou postavu lady Dahreny, která stála v první řadě společně s kapitánem Adalem a Severní gardou. Na rozdíl od ostatních členů armády Dahrena hleděla nikoli na Lyrnu, ale na Vélina. Pod jejím upřeným a znepokojivě intenzivním pohledem si Lyrna uvědomila, jak ji v dlani hřeje Vélinova ruka. Pustila ji, otočila se čelem k armádě a stáhla si kápi.

Projelo to jimi jako vlna. Ozývaly se překvapené vzdechy, přísahy, modlitby i slova naprostého údivu. Jak se vojáci nevěřicně obraceli ke svým druhům, rozvlnily se nerovné řady ještě víc. Lyrně však neušlo, že Sordajové i Eorhilové zůstali tiší, ačkoli i v jejich postojích byla patrná větší ostražitost. Teprve když změť hlasů přesáhla únosnou míru, zvedla Lyrna ruku. Chvíli se nic nedělo. Už se bála, že bude muset Vélina požádat, aby je utišil, to už však kapitán Adal svým mužům rozkázal, aby zmlkli. Ostatní důstojníci a seržanti jej napodobili a nad armádou se rozhostilo ticho.

Lyrna si vojáky prohlížela, pozorovala jejich tváře a dívala se jim do očí. Někteří před jejím pohledem uhýbali, nervózně se ošívají a skláněli hlavy, jiní zírali v čirém úžasu.

„Zatím jsem neměla příležitost k vám promluvit,“ zvolala královna silným hlasem, který se v mrazivém vzduchu nesl do daleka. „Ti z vás, kdo neznáte mé jméno, vězte, že seznam mých titulů je dlouhý. Nebudu vás s ním obtěžovat. Postačí, když řeknu, že jsem vaše královna, uznaná Pánem věže Al Sornou i lady Revou, správkyní Cumbrelinu. Mnozí z vás mě viděli včera, a ti spatřili ženu s popálenou tváří. Teď mě vidíte zdravou. Chci vám slíbit, že vám jako vaše královna nebudu lhát. A proto vám upřímně říkám, že mou tvář zahojily Temné síly. Nedovolávám se přízně Zemřelých ani nějakého boha. Stojím před vámi, uzdravena rukou muže s darem, jemuž nerozumím. Došlo k tomu bez mého přičinění. Nevidím však důvod, proč bych toho měla litovat nebo trestat muže, který mi tuto laskavost prokázal. Mnozí z vás jistě nepochybují, že v řadách této armády jsou další s podobnými schopnostmi, dobří a odvážní lidé. Podle platných zákonů by měli být kvůli těmto darům, jimiž je obdařila příroda, usmrceni.“

A já proto svým královským slovem ruším veškeré zákony zakazující užívání darů dříve označovaných jako Temné síly.“

Odmělčela se — očekávala hlasitou reakci, snad i nespokojené mručení. Namísto toho však dál panovalo ticho. Všichni ji uchváceně pozorovali. I ti, kteří se ještě před chvílí jejím pohledu vyhýbali, od ní teď nedokázali odtrhnout zrak. *Právě tu k něčemu došlo*, uvědomila si. *K něčemu... užitečnému.*

„Není mezi námi nikdo, kdo by nepoznal utrpení,“ hovořila dál. „Není tu nikdo, kdo by nepřišel o ženu, manžela, dítě, přítele nebo rodiče. Mnozí z vás zakusili rány bičem, i já. Mnozí z vás museli strpět údery špinavých rukou, i já. Mnohé z vás ožehl oheň, i mě.“

Mezi vojáky to začínalo hučet, davem se šířil rozdmýchávaný hněv. Jedna žena uprostřed roty osvobozených otroků kapitána Nortaha, štihlá a drobná, ale ověšená několika dýkami, vycenila zuby ve výrazu rostoucího vzteku. „Tato země nese jméno na počest naší jednoty,“ pokračovala Lyrna. „Ovšem jen blázen by tvrdil, že jsme kdy byli skutečně jednotní. V nekonečné řadě malicherných sporů jsme prolévali vlastní krev. S tím je nyní konec. Nepřítel přinesl k našim břehům otroctví, mučení a smrt, ale s nimi nám přinesl i dar. Dohnal nás k jednotě, která nám tak dlouho chyběla. A toho bude litovat. Proměnil nás v jedinou nezníčitelnou čepel mířící přímo do jeho černého srdce. A já s vaší pomocí dohlédnu na to, aby vykrvácelo!“

Hučení přerostlo v divoký řev, tváře se křivily zlostí a nenávisí, vzduchem létaly pěsti, meče a halapartny. Ta omamná vřava Lyrnu pohlcovala svou mocí... *Moc. Musíš ji nenávidět, stejně jako ji miluješ.*

Zvedla ruku a vojáci se opět utišili, i nadále z nich však sálalo odhodlání. „Neslibuji vám snadná vítězství,“ sdělila jim. „Náš nepřítel je krutý a lstivý. Nebude umírat snadno. A tak vám slibuji jen tři věci — dřinu, krev a spravedlnost. Nikdo z těch, kteří se se mnou touto cestou vydají, by neměl očekávat jinou odměnu.“

Jako první začala skandovat ta drobná žena s dýkami. Zaklonila hlavu a čepelími v obou rukou bodala do vzduchu. „Dřina, krev a spravedlnost!“ Pokřik se rychle šířil celou armádou. „Dřina, krev a spravedlnost! Dřina, krev a spravedlnost!“

„Za pět dní vyrážíme k Varinsholdu!“ zvolala Lyrna do stále sílícího skandování. *Menší divadlo nikdy neuškodí*, řekl jí ten starý pleti-

chář během jedné z ceremonií, při níž rozdával meče mužům, kteří si je nezasloužili. *Královský majestát je jedno velké představení, dcero.* Hluk se zdvojnásobil a její slova zanikla v zuřivém pokřikování. „NA VARINSHOLD!“

Chvíli jen tak stála s rozpřaženýma rukama a vychutnávala si jejich oddané běsnění. *Dokázal jsi někdy něco takového, otče? Získal sis někdy jejich lásku?*

Řev neustával. Opět přijala Vělinovu ruku a chystala se sestoupit z povozu. Když vřak zahlědla Štíta, zarazila se. Podle jejího oěekávání úsměv z jeho tváře zmizel a nahradil jej podmraěený výraz. V tu chvíli zapochybovala, zda je kapitán i nadále ochoten kamkoli ji následovat.

„Do Varinsholdu je to dvě stě mil, Výsosti,“ oznámil jí hrabě Marven. „A my máme dost obilí pro koně sotva na osmdesát. Naši cumbrelínřtí přátelé si dali na pleníení úrody dost záležet.“

„Lepří spálená než v žaludcích našich nepřátel,“ podotkla lady Reva z druhé strany stolu.

Stáli okolo velkého stolu s mapami ve Vělinově stanu. Dostavili se všichni kapitáni armády, lady Reva a náěelníci Eorhilů a Sordajů. Eorhilům velel řlachovitý jezdec, jehož věk Lyrna odhadovala na něco přes padesát let. Sordaj byl o něco mladří, vyšří než větřina jeho lidí, řtíhlý jako vlk a měl pohled jestřába. Oba vypadali, že rozumějí každěmu slovu, ale sami toho moc nenamluvili. Lyrně neuřlo, jak neustále těkají pohledem mezi ní a Vělinem. *Je to podezřění? uvažovala. Nebo jen údiv?*

Hrabě Marven téměř celou hodinu popisoval jejich strategickou situaci. Vzhledem k tomu, že ona sama se studiem vojenství nikdy příliš neobtěžovala, nezbylo jí než se spolěhat na to málo, co ze řargonu svých spoleěníků pochytila. Zdálo se, že nejsou v zas tak dobré pozici, jak by se dalo po tak slavněm vítězství oěekávat.

„To je pravda, madam,“ obrátil se hrabě k Revě. „Pro nás to ovřem znamená nebezpeěný nedostatek zásob, a do zimy zbývají jen dva měsíce.“

„Mám tomu rozumět tak, lorde,“ ozvala se Lyrna, „že máme silnou armádu, ale žádné prostředky k jejímu přesunu?“

Hrabě si přejel rukou po oholené hlavě. Zatímco se s povzdechem pokoušel dát dohromady vhodnou odpověď, sešitá jizva na jeho tváři se rozsvítila o něco červenější barvou.

„Ano,“ přisvědčil Vélín, který stál na protější straně stolu. „A nejde jen o přesun. Pokud do zimy neseženeme dostatek potravy, celá armáda by mohla vyhladovět.“

„Určitě jsme ukořistili volarské zásoby,“ podotkla Lyrna.

„Přesně tak, Výsosti,“ promluvil obtloustlý bratr Hollun. Stejně jako většině přítomných mu činilo potíže nezírat na její tvář. „Dvanáct tun obilí, čtyři tuny kukuřice a šest tun hovězího.“

„Bez nichž by mí lidé v zimě pomřeli hladu,“ prohlásila lady Reva. „Beztak jsem musela opět začít snižovat přídělý... Výsosti,“ dodala. S etiketou měla očividně pořad problém.

Lyrna pohlédla na mapu a přejela očima trasu do Varinsholdu. Na cestě se nacházelo mnoho měst a vesnic. Královně však bylo jasné, že z nich většinou zůstaly jen trosky, kde žádné zásoby nenajdou. *Dvě stě mil do Varinsholdu, přemítala a prohlédla si mapu pozorněji. Polovina této vzdálenosti k pobřeží... a k moři.*

Vzhledla a vyhledala Štíta, který stál stranou kruhu kapitánů v zadní části stanu, tvář napůl ukrytou ve stínu. „Lorde Ell-Nestro,“ oslovila ho. „Potřebuji vaši radu, prosím.“

Po krátkém zaváhání přistoupil blíž. Dvojčata, vnuci krajského knížete Darvuse, mu uvolnili místo s uctivou úklonou, kterou však on nijak neocenal. „Výsosti,“ řekl nevzrušeně.

„Vaše flotila čítá mnoho lodí,“ začala. „Je jich dost, aby dopravily armádu do Varinsholdu?“

Štít zavrtěl hlavou. „Po bitvě u Zubů byly lodě tak poškozené, že se polovina flotily musela vrátit na Ostrovy. Uvezli bychom možná třetinu armády, ale bez koní.“

„To k dobytí Varinsholdu nestačí,“ odušil hrabě Marven. „Ne pokud se té Volarce dá věřit. Město stráží spousta mužů a jsou dobře zásobeni po moři i z Renfélinu.“

Lyrna se zastavila pohledem u Varinsholdu. Hlavní a největší přístav celého království zbohatl především obchodováním s Volarskem.

Ukázala na námořní trasy rozbíhající se od Varinsholdu a podívala se na Štíta. „Plavil jste se už někdy těmito vodami, lorde?“

Chvilí se díval na mapu a pak přikývl. „Několikrát. Nejsou tak výnosné jako jižní trasy. Královská flotila si obchod ve Varinsholdu vždy přísně střežila.“

„Teď už žádná flotila není,“ podotkla Lyrna. „A výnosy budou patrně tučné, když vezmeme v potaz ztráty nepřítele u Zubů?“

Meldenejec opět přikývl. „To bezpochyby, Výsosti.“

„Včera jste mi věnoval loď. Já vám ji dnes vrátím s žádostí, abyste vzal svoji flotilu a unesl nebo spálil každé volarské plavidlo, které pluje z Varinsholdu nebo do něj. Uděláte to pro mě?“

Všimla si, jak se ostatní kapitáni ošívají a vrhají na piráta pohledy plné nevole. *Nelíbí se jim, když královna smlouvá, pochopila. Příště si s ním promluví v soukromí.*

„Budu muset své muže chvíli přesvědčovat,“ odpověděl El-Nestra po chvíli. „Vypluli jsme, abychom bránili Ostrovy. A tento úkol jsme splnili.“

Vtom předstoupil loďař Ell-Nurin a ladně se královně uklonil. „Nemohu hovořit za Štítovy muže, Výsosti, ale mí námořníci jsou připraveni jít za vámi až do Udonorových síní, bude-li třeba. A jsem si jist, že mnozí další také. Po bitvě u Zubů a ... vašem uzdravení si jen málokdo dovolí odmítnout.“ Obrátil se ke Štítovi s tázavým výrazem.

„Jak říká loďař,“ procedil Štít po chvíli skrz zuby. „Jak bychom mohli odmítnout?“

„Výborně.“ Lyrna se opět zaměřila na mapu. „Přípravy musí být hotové do týdne. Armáda se poté vydá ne na sever, ale na východ, k pobřeží. Dojdeme do Varinsholdu přes přímořské přístavy, kde nám naši meldenejští spojenci předají veškerá bohatství, jaká volarský senát pošle svým posádkám. U moře najdeme také rybáře, kteří nám jistě s radostí prodají své úlovky.“

„Jestli ještě nějakí zbylí,“ odušila Reva tiše.

„Nyní udělím několik titulů,“ pokračovala Lyrna, aniž by správkyni Cumbrélinu věnovala pozornost. „Odpusťte prosím, že se budeme muset obejít bez ceremonií, ale na takové malichernosti teď nemáme čas. Lorda Vélina Al Sornu jmenuji Pánem bitev královské armády. Lord Marven budiž jmenován královským rytířem a generálním

pobočníkem. Bratře Hollune, vás jmenuji strážcem královské pokladnice. Kapitáni Adal, Orven a Nortah se tímto stávají královskými rytíři a jsou povýšeni do hodnosti lorda maršála. Lorde Atherane Ell-Nestro,“ opět pohlédla Štítovi do očí, „vás jmenuji Pánem flotily Sjednoceného království a kapitánem její vlajkové lodi.“ Rozhlédla se po všech shromážděných. „K těmto titulům se samozřejmě vážou všechna práva a výsady stanovené zákony Sjednoceného království. Majetek a pozemky budou rozděleny po ukončení bojů. Žádám vás o odpověď — přijímáte tyto pocty?“

Neušlo jí, že Vélín vyjádřil svůj souhlas jako poslední, teprve poté, co se po zdánlivě nekonečném váhání uklonil Štít, s obvyklým náznakem úsměvu.

„Ještě něco, drazí pánové?“ zeptala se rady.

„Je tu ještě otázka zajatců, Výsosti,“ ozval se lord maršál Orven. „Jak se ukazuje, není snadné udržet je v bezpečí. Zvláště když vezmeme v úvahu střelecké dovednosti našich cumbrélinských hostitelů,“ dodal a po očku se podíval na Revu.

„Předpokládám, že jste prověřili, jestli nám nemohou sdělit nějaké užitečné informace?“ ujistila se Lyrna.

Harlick, ten hubený starší bratr, zvedl kostnatou ruku. „Tento úkol byl svěřen mně, Výsosti. Je mezi nimi několik důstojníků, které teprve musím vyslechnout. Moje dosavadní zkušenosti ovšem naznačují, že jejich užitečnost bude jen velmi omezená.“

„Mohou pracovat,“ podotkl Vélín a upřel na královnu zarudlé, ale klidné oči. „Opravit, co zničili.“

„Do města je pustit nemůžu,“ zavrtěla Reva hlavou. „Lidi by je roztrhali na kousky.“

„Tak je vezmeme s sebou,“ reagoval Vélín. „Poslouží nám jako nosiči.“

„Ale také je budeme muset krmit,“ poznamenala Lyrna a otočila se k bratru Harlickovi. „Dokončete výslech, bratře. Až budete hotov, lord maršál Orven je nechá pověsit. Pánové, pusťte se do práce, prosím.“

Seděl u řeky. Vypadal jako obyčejný svalnatý voják, který nezvykle zručnými prsty plete lano. Vélín ji upozornil, že od něj nemá mnoho čekat, proto ji překvapilo, když při jejím příchodu vstal a vysekl jí poklonu tak dokonalou, že by zahanbil i zkušeného dvořana.

„Cara říká, že bych se měl uklonit,“ vysvětlil královně s přátelským úsměvem v široké tváři. „Ukázala mi, jak se to dělá.“

Lyrna pohlédla doprava, odkud přihlíželi tři další Obdaření ze Severních provincií. Cara, stále bledá a vyčerpaná po včerejší námaze, si ji podezřívavě měřila. Stejně se tvářil hubený mladík držící dívku za ruku i urostlý chlapík s hustými vlasy, stojící za dvojicí. *Myslí si, že jsem ho přišla potrestat?*

Když k Lyrně Pletač přistoupil a zvedl ruku k její tváři, Benten sáhl po meči. „To je v pořádku, lorde,“ uklidnila bývalého rybáře a nechala léčitele dotýkat se jejího obličeje. *Předtím hořel, ale teď je studený.*

„Přišla jsem vám poděkovat, pane,“ oslovila Pletače. „Jmenovala bych vás lordem ...“

„Já už svoji odměnu dostal,“ odvětil a stáhl ruku. Přestal se usmívat a poklepal si na nakrčené čelo. „Vždycky se něco vrátí.“ Pohlédl královně do očí a zorničky se mu mírně rozšířily. „Vy jste dala víc. Víc než kdokoli jiný.“

Lyrny se zmocnila panika, podobná té, která ji zachvátila v Mahlesině hoře — touha prchnout před něčím nepoznatelným, ale nepochybně nebezpečným. Pomalu vydechla a přinutila se Pletačův pohled opěťovat. „Co jsem dala?“

Mladík se opět usmál, posadil se a sáhl po svém lanu. „Sebe,“ pronesl slabým hlasem a pustil se do práce.

„Má královno.“ Otočila se a spatřila, že k ní kráčí Iltis. Byl bledší, než by se Lyrně líbilo, přesto však stále odmítal odpočívat. Za ním stál bratr Kenis se čtyřmi poddanými — dvěma mladými ženami z města, nilsélinským vojákem a jedním z bojovníků lorda Nortaha. Jakmile příchozí uviděli tři Obdaření ze Severních provincií, strnuli, vyměnili si poplašené pohledy, a ten urostlý dokonce vzal do ruky bojovou hůl a ochránářsky se postavil před děvče.

„Lord maršál Kenis si žádá soukromou audienci, Výsosti,“ oznámil Lyrně Iltis s úklonou.

Přikývla, pokynula Kenisovi a poodešla od Pletače. Na chvíli se zastavila a zahleděla se k zamrzlým vodám Koldironu, načež se otočila k Caře, která teď klečícího bratra Kenise pozorovala s neskrývanou bázní. *Dokáže v létě zmrazit řeku, ale z tohoto muže má strach.*

„Výsosti, žádám o vaši pozornost...“

„Ano, ano, bratře.“ Naznačila mu, aby vstal, a ukázala k Caře a dalším Obdařeným. „Zdá se, že mí poddaní jsou z vás rozrušení.“

Bratr Kenis se otočil k Obdařeným a ušklíbl se. „Oni... mají strach z toho, co vám musím povědět.“ Pohlédl královně do očí a vypjal hrud'. „Má královno, přicházím vám nabídnout služby svého řádu. V tomto konfliktu se podřizujeme vašim rozkazům a nevyhýbáme se povinnosti usilovat o vítězství.“

„O loajalitě Šestého řádu nepochybuji, bratře. Ačkoli bych si přála, aby vás bylo víc...“ Lyrna se odmlčela a opět si prohlédla skupinku poddaných, kteří se pod královniným zkoumavým pohledem nejistě ošívali. „Nezdá se mi však, že by se ve vašem doprovodu nacházeli vhodní uchazeči o službu v Šestém řádu.“

„Ne, Výsosti,“ odvětil Kenis. Lyrna vycítila, že před ní stojí muž, který se nutí do dlouho obávané povinnosti. „My patříme k úplně jinému řádu.“

KAPITOLA DVĚ

◆ ALUCIUS ◆

Kuritaj se jmenoval Číslo dvacet sedm, ačkoli to se měl Alucius teprve dozvědět. Zatím od elitního otroka vlastně neslyšel jediné slovo. Zadané úkoly plnil poslušně a okamžitě a představoval dokonalého sluhu — podával, nosil a uklízel bez jediné známky únavy. A nikdy si nestěžoval.

„Můj dar pro vás,“ řekl Aluciovi lord Darnel toho dne, kdy jej vytáhl z hlubin Černé kobky. Mladý básník očekával smrt, a tak když mu kdo si sundal pouta a vlastní otec mu pomohl vstát, jen zalapal po dechu. „Sluha, nad jakého není,“ pokračoval Darnel a ukázal na Kuritaje. „Víte, ty vaše básničky se mi líbí čím dál víc, básníku.“

Když Číslo dvacet sedm přinášel snídani, řekl mu Alucius: „Ano, dnes ráno se mám báječně. Je hezké, že se ptáš.“

Nacházeli se na verandě nad přístavem. Vycházející slunce halilo kotvící lodě do zlatého hávu. Kdyby to viděla Alornis, hned by si běžela pro plátno a štětce. Alucius si dům vybral právě kvůli tomu výhledu. Dřív stavení bezpochyby patřilo nějakému kupci, který teď byl patrně i s celou rodinou mrtvý nebo zotročený. Varinshold byl plný prázdných domů. Kdyby básníka tento unavil, mohl by si klidně vybrat jiný. Jemu však ten výhled přirostl k srdci, zvláště proto, že odtud měl celý přístav jako na dlani.

Méně a méně lodí, říkal si, když s naučenou precizností počítal plavidla. Deset otrokářských, pět obchodních, čtyři válečné. Otrokářské koráby se vznášely na hladině nejvyš. Jejich rozlehlé nákladové prostory byly prázdné, už několik týdnů — od té doby, co mohutný sloupec dýmu natrvalo zaclonil slunce. Alucius se o tom snažil něco napsat, ovšem kdykoli zvedl pero, slova ho zradila. *Jak se píše žalozpěv za les?*

Číslo dvacet sedm položil na stůl poslední talíř a poodstoupil. Alucius vzal příbor a ze všeho nejdřív ochutnal houby, dokonale připravené se špetkou česneku a másla. „Výtečné jako vždy, můj nudný příteli.“

Číslo dvacet sedm vyhlížel z okna a nic neříkal.

„No ano, dnes je návštěvní den,“ pokračoval Alucius s ústy plnými slaniny. „Díky, žes mi to připomněl. Buď tak laskav a připrav hojivou mast a nové knihy.“

Číslo dvacet sedm se okamžitě otočil a pustil se do plnění úkolu. Nejprve zamířil ke knihovně. Majitel domu měl početnou sbírku knih. Alucius se však domníval, že svazky tu byly hlavně pro parádu, neboť se zdálo, že jen málo z nich vzal kdy někdo do ruky. Našel tu většinou milostné příběhy a pár slavnějších kronik. Žádná se však nehodila k jeho účelu, a tak musel trávit hodiny blouděním ve větších domech, kde pátral po zajímavějším materiálu. Měl slušný výběr — Volaři sebrali, na co přišli, ovšem o knihy měli malý zájem; viděli v nich jen palivo. Včerejšek byl obzvláště plodný. Odnesl si kompletní sadu Maria-*lových Astronomických pozorování* a jeden výtisk s věnováním, o němž doufal, že vzbudí zájem především jednoho z jeho nadřízených.

Deset otrokářských, pět obchodních, čtyři válečné, počítal znovu. *O dvě méně než včera ...* Když se objevilo další plavidlo, zarazil se. Válečná loď připlouvající od jižního mysu. Sotva se vlekla vpřed. Jakmile se koráb přiblížil, Alucius mohl vidět, že plavidlu zůstala jen jedna plachta, nebo vlastně spíš kus orvaného a očouzeného hadru. Polámaná ráhna visela z lanová a zbylí členové posádky se vyčerpaně šourali po palubě. Poté co loď zakotvila, si Alucius povšiml mnoha zčernalých míst na trupu a bezpočtu tmavých skvrn na ušpiněné palubě.

Pět válečných lodí, opravil se. Jedna s velmi zajímavým příběhem.

Cestou se zastavili u holubníku. Jeho jediná obyvatelka byla jako vždy hladová. „Nehltej tolik,“ pohrozil Modřence ukazováčkem, ta si ho ale nevšímala a lačně klovala do zrní. Holubník se nacházel na střechě domu cechu tiskařů. Díky konstrukci ze železných trámů zůstala střecha chráněna před ohněm, který pohltil interiér domu. Okolní stavení neměla tolik štěstí, a tak se teď kdysi rušná budova, v níž si dříve Alucius nechával tisknout své básně, zvedala z hromad sutí a popela. Takto z výšky město připomínalo špinavou mozaiku, ostrůvky nedotčených domů v moři šedočerných trosek.

„Promiň, jestli se poslední dobou cítíš osamělá,“ řekl Modřence a pohládl ji po ochmýřeném bříšku. Před rokem začínal s deseti holuby. Byli to mladí ptáci s maličkou drátěnou sponou na pravé noze, dost silnou na to, aby udržela vzkaz.

Tohle bylo první místo, kam spěchal po propuštění z Černé kobky. Přežili jen tři ptáci. Nakrmil je a odstranil mrtvolu. Číslo dvacet sedm tomu jen lhostejně přihlížel. Byl to velký risk, přivést otroka sem, k jeho největšímu tajemství, jenže neměl jinou možnost. Vlastně čekal, že ho Kuritaj buď na místě zabije, nebo spoutá a odvede zpět do zajetí. Namísto toho jen nehybně stál a sledoval, jak Alucius čmárá na kousek pergamenu šifrovaný vzkaz, poté jej svinuje do ruličky a tu zasunuje do kovového válečku a nasazuje do spony na ptačí noze.

Varinshold padl, napsal, ačkoli tušil, že pro příjemce to nebude žádná novina. *Vládne Darnel. 500 rytířů a 1 divize Varitajů*. Když ptáka vypustil ze střechy, Číslo dvacet sedm se za ním ani neohlédl. Očekávaný smrtící úder tehdy nepřišel. A nepřišel ani ve chvíli, kdy vypustil dalšího holuba — té noci, kdy volarská flotila vyplula k Meldenejským ostrovům. Jak se ukázalo, Číslo dvacet sedm nebyl ani jeho žalářník, ani Darnelův špeh. Jednoduše to byl jeho popravčí v očekávání. V každém případě se Alucius už dávno přestal zabývat obavami, co Kuritaj viděl, stejně jako ho opouštěla naděje, že se dožije osvobození města ... a opět uvidí Alornis malovat.

Chvilí zvažoval, že by poslal Modřenku s posledním vzkazem — jeho příjemci by zprávu o poničené válečné lodi jistě považovali za zajímavou —, ale pak si to rozmyslel. Ta loď představovala velký příslib, proto se rozhodl, že své poslední spojení s vnějším světem vyčerpá později. Poté co odhalí celý příběh.

Sešplhali ze střechy po žebříku opřeném o zadní stěnu domu a zamířili k jediné budově ve Varinsholdu, která neutrpěla vůbec žádnou škodu, k nízké pevnosti z černého kamene stojící ve středu města. Alucius věděl, že tady došlo k velké bitvě. Posádka Černé kobky tvořená rváči Čtvrtého řádu s překvapivou houževnatostí odrazila útoky Varitajů a Princip Tendris v jejich středu své spolubojovníky v zájmu neochvějně Víry povzbuzoval k ještě odvážnějším činům. Alespoň tak se to tradovalo mezi zotročenými občany Sjednoceného království. Pevnost nakonec padla pod náporem Kuritajů. Princip Tendris prý

zabil čtyři z těchto elitních otroků a teprve pak byl zezadu hanebně proboden dýkou. Tomu Alucius vůbec nevěřil, ačkoli připouštěl, že ten bláznivý šmejď nejspíš zemřel v boji.

Varitaj u brány básníkovi uvolnil cestu. Číslo dvacet sedm svého pána následoval s vakem plným knih a různých léků na širokých ramenech. Zevnitř byla Černá kobka ještě méně lákavá než zvenčí. Úzké nádvoří obehnané černými zdmi střežili z ochozů varitajští lučištníci. Alucius došel ke dveřím na konci nádvoří. Další Varitaj je odemkl a ustoupil. Po vlhkém točitém schodišti sešel básník do sklepení. Pach zatuchliny a moči v něm vzbudil nepříjemné vzpomínky na čas, který tu strávil. O dvacet stop níž schody ústily do pochodněmi osvětlené chodby lemované celami s těžkými železnými dveřmi. Když ho sem předtím přivedli, všechny cely byly obsazené, teď zůstaly až na dvě prázdné.

„Ne,“ odpověděl Alucius na nevyřčenou otázku Číslo dvacet sedm. „Nemohu říct, že se sem vracím rád, příteli.“

Šel ke Svobodnému rytíři, který seděl na stoličce na konci chodby. Byl to stále tentýž muž, kysele se tvářící urostlý chlapík, který mluvil jazykem Sjednoceného království zhruba se stejnou obratností, s jakou se slepý pokouší vytesat z kamene umělecké dílo.

„Který?“ zamručel hromotluk, načež vstal a odložil měch s vínem.

„Asi Princip Dendriš,“ odpověděl Alucius. „Vždycky říkám, že nepříjemných povinností je nejlepší zbavit se co nejdříve.“ Když se Svobodný rytíř nechápavě zamračil, potlačil básník rozladěný povzdech a pak pomalu dodal: „Ten tlustoch.“

Svobodný rytíř pokrčil rameny a zamířil ke dveřím na druhém konci chodby. S řinčením klíčů odemkl zámek. Alucius mu poděkoval úklonou a vstoupil dovnitř.

Princip Dendriš Hendril přišel v zajetí možná o polovinu své slavné váhy, přesto zůstával výrazně tlustší než většina mužů. Přivítal Alucia obvyklým nezdvornilým úšklebkem. V jeho přimhouřených očích se odráželo světlo jediné svíčky hořící ve výklenku nad pryčnou. „Doufám, žeš mi přinesl něco zajímavějšího než posledně.“

„Věřím, že ano, Principe.“ Alucius si vzal od Číslo dvacet sedm vak, hrábl dovnitř a vylovil tlustý svazek v kožených deskách s názvem ra-

ženým zlatem. „Bludy a vyznání,“ četl Princip, jakmile svazek dostal do ruky, „povaha uctívání boha. Tys mi přinesl mou vlastní knihu?“

„Ne úplně, Principe. Podívejte se dovnitř.“

Dendriš otevřel knihu a zamžoural na titulní stranu, kde — jak Alucius věděl — bylo napsáno: *Neboli „Nabubřelost a arogance — povaha učení Principa Hendrila“*.

„Co to je?“ nechápal Princip.

„Našel jsem to v domě lorda Al Averna,“ vysvětlil Alucius. „Určitě si na něj pamatujete. Říkali mu lord Inkoust a svitek. Takový to byl učenec.“

„Učenec? Byl to amatér, obyčejný plagiátor výraznějších talentů.“

„Tak k vašemu talentu se vyjádřil dost obsáhle, Principe. Hlavně jeho kritika vašeho pojednání o původu alpírských bohů je velmi pochvalná a musím říct, že i moc dobře napsaná.“

Hendril tučnými prsty obratně nalistoval kapitolu bohatě zdobenou vznešeným rukopisem lorda Al Averna. „Jednoduše opakuje Carvela?“ chroptěl Princip zlostně. „Tenhle tupý *opičák* má odvalu vyčítat zrovna *mně* nedostatek originality?“

„Myslel jsem, že by vás to mohlo pobavit.“ Alucius se opět uklonil a zamířil ke dveřím.

„Počkat!“ Hendril ostražitě pohlédl ke Svobodnému rytíři stojícímu ve dveřích a s námahou vstal. „Určitě máš nějaké novinky.“

„Bohužel, Principe, od mé poslední návštěvy se nic nezměnilo. Lord Darnel pátrá v popelu svého velkého zločinu po synovi, zatímco my očekáváme zprávu o slavném vítězství generála Tokreva u Alltoru a neméně slavném dobytí Meldenejských ostrovů admirálem Morokem.“

Hendril přistoupil blíž a téměř neslyšně zašeptal: „O mistru Grélinovi pořád nic?“

Tuto otázku kladl pokaždé a Alucius se už dávno přestal snažit porozumět jeho zájmu o tohoto správce zásob Šestého řádu. „Nic, Principe. Stejně jako posledně.“ Tato odpověď Principa z nějakého důvodu pokaždé uklidnila. Přikývl, opět si sedl na postel, položil ruku na knihu a na odcházejícího Alucia se už ani nepodíval.

Principila Elera byla jako vždy přesným opakem svého bratra ve Víře. Když se otevřely dveře, s úsměvem vstala a napřáhla ruku k pozdravu. „Alucie!“

„Principilo.“ Při každé návštěvě měl co dělat, aby na sobě nedal znát, jak ho zaskočil pohled na tu štíhlou postavu v ušmudlaném šedém plášti, který mu nedovolili vyměnit, a na okovy rozedranou kůži na kotníku. Ona se však pokaždé usmála a byla ráda, že ho vidí.

„Přinesl jsem další hojivou masť,“ oznámil jí a položil vak na pryčnu. „Na vaši nohu. Na Honácké cestě je jedna apatyka. Samozřejmě je vypálená, ale vypadá to, že majitel ve své předvídavosti ukryl nějaké zboží do sklepa.“

„Vynalézavý jako vždy, pane. Děkuji vám.“ Posadila se a chvíli se přehrabovala ve vaku, až vytáhla keramickou nádobku s masťou, snažila z ní víčko a přičichla k jejímu obsahu. „Smokvoň a med. Výtečně. To mi pomůže.“ Hledala dál a našla knihy. „Marial!“ zvolala radostně. „Kdysi jsem měla celou řadu. Bude to už téměř dvacet let, co jsem ho četla naposledy. Jste na mě tak hodný, Alucie.“

„Snažím se, jak to jen jde, Principilo.“

Odložila knihu a podívala se na básníka. Přestože dostávala jen velmi skromné přídělky vody, bylo na ní vidět, že se snaží udržovat si tvář v čistotě. Lord Darnel vydal k jejímu věznění velmi podrobné pokyny. Důvodem byla její nepřítušná pochvalná slova během lordovy jediné a poslední návštěvy. A tak zatímco Princip Dendriš trpěl jen samotou a nedostatkem jídla, Principa Elera byla připoutaná ke zdi řetězem tak krátkým, že se i ve své maličké cele mohla pohybovat pouze na dvou stopách čtverečních. Přesto od ní Alucius nikdy neslyšel jedinou stížnost.

„Jak postupuje básně?“ zeptala se.

„Pomalou, Principilo. Obávám se, že tyto bouřlivé časy si zaslouží lepšího kronikáře.“

„Škoda. Těšila jsem se, až si ji přečtu. A váš otec?“

„Pozdravuje vás,“ zalhal Alucius. „Ale poslední dobou ho vídám jen zřídka. Lord ho hodně zaměstnává.“

„Chápu. Nezapomeňte mu vzkázat mé pozdravy.“

Až tohle skončí, aspoň ona ho nebude nazývat zrádcem, pomyslel si. I když možná bude jediná.

„Povězte mi, Alucie,“ pokračovala. „Zavedou vás vaše výpravy někdy do jižní čtvrti?“

„Jen vzácně, Principilo. Nikdy tam toho moc nenajdu a mnoho z ní nezbylo.“

„Škoda. Bývala tam krčma, myslím, že se jmenovala U Černého kance. Kdybyste potřeboval dobré víno, majitel měl v tajné skryši pod podlahou ukrytou sbírku kvalitních cumbrelínských odrůd. Aby neobtěžoval královské výběrčí, víte?“

Dobré víno. Jak dlouho už neochutnal nic lepšího než kyselý vinný ocet? O knihy se Volaři možná nezajímali, zato veškeré víno ve městě zmizelo do týdne po jejich vpádu, což pro něj znamenalo nepříjemné období střízlivosti.

„To je od vás milé, Principilo,“ odpověděl. „Ačkoli musím přiznat, že mě vaše znalosti v této oblasti překvapují.“

„Jako léčitel zaslechnete spoustu věcí. Lidé často těm, od nichž očekávají, že jim uleví od bolesti, vyzvoní i ta nejniternější tajemství.“ Pohlédla mu do očí a vážně dodala: „S pátráním po tom víně bych skutečně dlouho neotálela, drahý pane.“

„Rozumím, Principilo.“

Svobodný rytíř zabušil klíčem na dveře a netrpělivě zamručel. „Musím jít,“ řekl Alucius a vzal si prázdný vak.

„Jako vždy mi bylo potěšením, Alucie.“ Natáhla ruku a on poklekl a políbil ji. Byl to jejich pravidelný rituál. „Víte,“ řekla, když vstal a vykročil ke dveřím. „Myslím si, že kdyby byl lord Darnel skutečně odvážný muž, už bychom teď byli mrtví.“

„A tím by proti sobě poštvál svůj vlastní kraj,“ odpověděl Alucius. „Ani on není tak hloupý.“

Principila přikývla a znovu se usmála. Když Svobodný rytíř přibouchl dveře, zazněla přes ně její poslední slova, tlumená, ale naléhavá. „A ať vám to víno chutná!“

Odpoledne pro něj poslal lord Darnel, čímž mu zabránil v průzkumu jižní čtvrti. Krajský kníže obsadil jediné zachované křídlo paláce, s nádhernými mramorovými stěnami a věžemi čnicími z okolních trossek. Zdi byly částečně skryty za lešením. Kameníci se pokoušeli přetvořit to, co z paláce zbylo, do podoby samostatné budovy, jako by tu tak stála odjakživa. Darnel toužil zahladit co nejvíce stop po nepohodlné minulosti. Malá armáda otroků neúnavně pracovala, aby naplnila

vize nového majitele. Zborcená křídla uvolnila místo okrasným zahradám plným ukořistěných soch a zatím nerozkvetlých záhonů.

Alucia vždy překvapovalo, že kdykoli má tu smůlu a ocitne se v blízkosti krajského knížete, necítí vlastně žádný strach. O Darnelově výbušnosti se vyprávěly legendy a rozsudky smrti podepisoval s takovou chutí, že vedle něj král Janus vypadal jako shovívavý panovník. Přes všechno své opovržení však kníže potřeboval Alucia živého. *Alespoň do té doby, než mu otec vyhraje tu jeho válku.*

Do nového trůnního sálu ho uvedli dva statní Darnelovi rytíři v plné zbroji. Navzdory všemu levandulovému oleji, kterým se zlíli od hlavy až k patě, dost odporně páchli. Jak to vypadalo, žádný kovář zatím nevyřešil věčný problém zápachu, který se linul z dlouho nošeného brnění. Darnel seděl na novém trůnu, nádherně vyřezávané symfonii dubu a sametu s bohatě zdobeným opěradlem, které sahalo do výšky celých sedmi stop. Přestože samozvaný král dosud nebyl korunován, rychle si zvykl nosit co nejvíce královských symbolů, z nichž nejnápadnější byla Malciova koruna. Aluciovi se však zdálo, že je na Darnelovu hlavu trochu velká. Když se teď kníže předklonil, aby promluvil k muži před sebou, šlachovitému a poněkud urousanému volarskému námořníkovi s černým pláštěm přes ramena, sklouzla mu koruna do čela. Divizní velitel Mirvek v černém smaltovaném náprsním krunýři stál opodál v pozoru, s typickým netečným výrazem v podmračeném, zjizveném obličejí. Darnel Alucia možná potřeboval živého, ale Volar zcela jistě ne. Alucia trochu potěšilo, že po knížecím boku spatřil svého otce, kterak tam stojí se založenými rukama.

„Žralok?“ obořil se lord Darnel na námořníka pohrdavě. „Vy mi tvrdíte, že vás o celou flotilu připravil žralok?“

Námořník ztuhl a jeho výraz prozrazoval, že jen stěží snáší urážky od člověka, který pro něj není ničím víc než zvýhodňovaným otrokem. „Červený žralok,“ upřesnil námořník. Řečí Sjednoceného království mluvil slušně, i když s přízvukem. „Poslala ji na nás *elverah*.“

„Elverah?“ opáčil Darnel. „Myslel jsem, že tahle proslulá Elverah zdržuje generála Tokreva u Alltoru?“

„To není jméno, přinejmenším v těchto dnech,“ objasnil Mirvek. „Znamená to čarodějnice nebo kouzelnice, zrozená ze staré legendy—“

„Na vaše legendy kašlu!“ vyštěkl Darnel. „Proč mi sem vodíte tohotohle poraženého psa, co blábolí o čarodějnicích a žralocích?“

„Já nelžu!“ bránil se námořník, tvář zrudlou zlostí. „Na vlastní oči jsem viděl, jak ta děvka a její mazlíček připravili o život víc než tisíc mužů.“

„Uklidněte si toho psa,“ varoval Darnel tiše divizního velitele. „Nebo ho budu muset dát zmrskat.“

Námořník kypěl vzteky, ale poté, co mu Mirvek položil ruku na rameno a něco mu pošeptal ve volarštině, už nic neřekl. Alucius volarsky příliš nerozuměl, ale téměř jistě zachytil ve velitelově chlácholivé řeči slovo „trpělivost“.

„Vida, náš básník je tady,“ prohlásil Darnel, když si všiml Alucia. „Tady máš námět na říkačku. Mocnou volarskou flotilu potopil žralok posedlý Temnými silami, který na slovo poslouchá skučení nějaké čarodějnice.“

„*Elverah*,“ zopakoval námořník a dodal cosi v rodné řeči.

„Co říkal?“ zeptal se Darnel divizního velitele unaveně.

„Zrozena z ohně,“ tlumočil velitel. „Námořníci tvrdí, že se ta čarodějnice zrodila z ohně, protože měla spoustu popálenin.“

„Popálenin?“

„Na tváři.“ Námořník si přejel rukou po obličejí. „Byla celá popálená, hrozně ošklivá. Spíš zrůda než žena.“

„A to jsem si myslel, že u vás pověřám nevěříte,“ odtušil Darnel, načež se opět obrátil k Aluciovi. „Co myslíš, že to znamená pro náš plán, básníku?“

„Vypadá to, že Meldenejské ostrovy nakonec nepodlehly tak snadno, lorde,“ odpověděl Alucius netečně. Neušlo mu, jak otec neklidně přešlápl a varovně se na syna zamračil. Nicméně se nezdálo, že by Darnela Aluciovo zhodnocení situace nějak rozlítilo.

„Tak nějak. Přestože naši spojenci měli plnou hubu slibů, nedokázali pro mě zajistit Ostrovy. A místo toho mi sem vodí psy, co štěkají nesmysly.“ Namířil na námořníka ukazovákem. „Odvedte ho,“ rozkázal Mirvekovi.

Jakmile Volaři odešli, pokynul Darnel malátně Aluciovi. „Pojď blíž, básníku. Rád bych si poslechl tvůj názor na jinou báchorku.“

Alucius přistoupil k trůnu a poklekl. Neustále bojoval s nutkáním přestat se přetvařovat, uvědomoval si však, že i když je Darnelovi užitečný, má trpělivost knížete své hranice.

„Tady.“ Darnel zvedl ze země kulovitý předmět a hodil jej básníkovi. „Poznááš to, že ano?“

Alucius předmět chytil a obracel ho v rukou. Renfélinská přilba, modře smaltovaná, s několika důlky a se zlomeným hledím. „Lord Wenders,“ řekl, neboť si vybavil, jak Darnel svému vrchnímu patolízalovi věnoval darem své nepohodlné brnění.

„Přesně tak,“ přisvědčil Darnel. „Našli ho před čtyřmi dny. V oku měl zapáchnutý šíp z kuše. Předpokládám, že ti nedá mnoho práce uhodnout, kdo za jeho skolem stojí.“

„Rudý bratr.“ Alucius skryl potěšený úsměv. *Zbytečně jsi spálil Urlišský les, stejně jsi ho nedostal.*

„Ano,“ přikývl Darnel. „Zvláštní je, že než ho zabili, ošetřili mu rány. Ještě zvláštnější je ovšem to, co nám vypověděl jediný přeživší z jeho roty. Bohužel nežil příliš dlouho, podlehl zánětu v rozdrčené paži. Přísahal však na všechny Zemřelé, že celá rota zahynula pod sešuvem půdy, který vyvolal tlustý mistr Rudého bratra.“

Grélin. Alucius se bez náznaku jakýchkoli emocí zeptal: „Vyvolal, lorde?“

„Ano, pomocí Temných sil, věř tomu, nebo ne. Nejdřív bratr posedlý Temnými silami, pak tahle povídačka o čarodějnici a žralokovi. Všechno je to velmi zvláštní, nezdá se ti?“

„Naprosto s vámi souhlasím, lorde.“

Darnel se opřel a zkoumavě si Alucia prohlížel. „Pověz mi, během těch tvých setkání s našimi váženými přeživšími Principy, nezmínil se některý z nich o tomto tlustém mistrovi, který ovládá Temná umění?“

„Princip Dendriš žádá o knihy a jídlo. Principa Elera nežádá o nic. O tomto mistrovi se ani jeden nezmínil...“

Darnel se otočil k Aluciovu otci. „Grélin, lorde,“ připomněl mu Lakril Al Hestian.

„Ano, Grélin.“ Darnel se opět otočil k Aluciovi. „Grélin.“

„To jméno znám, lorde. Myslím, že lord Al Sorna o něm hovořil během naší výpravy proti uzurpátorovi. Dohlížel na zásoby Šestého řádu, pokud se dobře pamatují.“

Jako vždy při zmínce o Al Sornovi z Darnelovy tváře vyprchala veškerá barva. Alucius to dobře znal a počítal s tím, že takto odvede pozornost od dalšího výslechu. Dnes se však krajský kníže tak snadno rozptýlit nenechal.

„Ať to byl ten skladník, nebo ne,“ procedil po chvíli, „zdá se, že teď je z něj hromádka popela.“ Vytáhl něco z kapsy svého hedvábného pláště a hodil to Aluciovi. Medailon na obyčejném kovovém řetízku, černý od popela, ale jinak nedotčený. Slepý válečník. „Zvědové tvého otce to našli v popelu na hranici poblíž Wendersova těla. Patří buď tomu tlustému mistrovi, nebo Rudému bratrovi, a já pochybuji, že by nás potkalo až takové štěstí.“

Ne, souhlasil Alucius v duchu. Takové štěstí tě nikdy nepotká.

„Naše volarské spojence Temné síly velmi zajímají,“ podotkl Darnel. „Platí obrovské částky za otroky, kteří jsou jimi údajně posedlí. Jen si představ, co by provedli s tvými přáteli v Černé kobce, kdyby zjistili, že vědí víc, než říkají. Až je příště navštívíš, ukážeš jim tento medailon, povíš jim, co jsem ti pověděl já, a pak mi zopakuješ každé jejich slovo.“

Vstal a pomalým krokem došel k Aluciovi. Tvář se mu lehce chvěla a rty měl vlhké od slin. Byli přibližně stejně vysokí, ovšem Darnel byl mnohem lépe stavěný, a navíc zkušený zabiják. Přesto když se nad něj kníže naklonil, Alucius stále necítil žádný strach.

„Tahle fraška se vleče už příliš dlouho,“ zachrčel krajský kníže. „Dnes v noci vezmu všechny své rytíře a vydám se lapit Rudého bratra a získat zpět svého syna. Zatímco budu pryč, ty těm pokryteckým nuzákům jasně vysvětlíš, že je s radostí předám našim spojencům a budu se dívat, jak je zaživa stahují z kůže. Hlavně že z nich tak vytáhnou všechna jejich tajemství. Je mi fuk, že jsou to Principové.“

KAPITOLA TŘI

◆ FRENTIS ◆

Vzbudila se a zrak jí padl na slabé žluté světlo ve světě plném stínů. Světlo ne tak jasné, jak by mělo být, vydával plamen jediné svíčky. Napadlo ji, že se možná vrátila na svět v poloslepém těle, že jde o Spojencův vtíp nebo další trest. Ale pak si vzpomněla, že její zrak, zrak jejího prvního těla, byl vždy neobvykle ostrý. „Vidíš lépe než jestřáb,“ říkával jí otec před staletími. Tato vzácná lichoška jí tehdy vháněla slzy do očí, teď ovšem její oči zůstaly suché. Tyto slabší, ukradené oči.

Ležela na tvrdém a hrubém kameni, který ji studil na nahé kůži. Posadila se a v šeru se něco pohnulo. Do sporého světla vyšel ze stínu nějaký muž. Spatřila uniformu senátní strážce a hubený obličej veterána, v chlípném pohledu jeho zastíněných očí však rozeznala jeho skutečnou tvář. „Tak co na to říkáš?“ zeptal se jí.

Zvedla ruce, protáhla si prsty a zápěstí. Silné, zdravé. Paže měla štíhlé a svalnaté, a stejně tak nohy, mrštné a pružné.

„Tanečnice?“ zeptala se strážného.

„Ne. Našli jsme ji, když byla mladá. U severních kmenů, žije tam víc obdařených než kdekoli jinde v císařství. Má mocný dar, dovede ovládat vítr. Jsem si jist, že pro něj najdeš využití. Od šesti let ji cvičili v boji s nožem, mečem a lukem. Pojistka proti tvému nevyhnutelnému pádu.“

To ji trochu rozčílilo. Nebyl nevyhnutelný. O nic víc, než je nevyhnutelná láska. Měla chuť nechat vztek, aby naplnil její tělo, a vyzkoušet své nové schopnosti na chlípně pošilhávajícím Poslovi. Ale něco ji zarazilo... Melodie, divoká a silná. Její píseň se vrátila!

Zaklonila hlavu a rozesmála se, nahlas a radostně. Uvědomila si ještě jednu báječnou věc: Víím, že mě vidíš, milovaný!

◆ ◆ ◆

S trhnutím se probudil. Řezák, který mu spal u nohou, udiveně zakňučel. Mistr Rensial vedle něj spal dál, ve tváři podivně klidný výraz. Výraz

člověka, který ve spánku nachází spokojenost. Kromě bitvy to byla jediná chvíle, kdy se zdálo, že je při smyslech. Frentis zasténal a posadil se. Zavrtěl hlavou, aby ten sen zahlal. *Sen? Opravdu věříš, že to byl sen?*

Raději tu myšlenku zaplašil. Nazul si boty, vzal do ruky meč a vyšel z malého stanu, o který se dělil s mistrem. Obloha byla stále černá. Podle polohy měsíce Frentis odhadoval, že do rána zbývají sotva dvě hodiny. Všichni okolo spali. Stany, které jim poskytl baron Banders, skýtalý po tolika dnech útrap nevídané pohodlí. Tábořili na jižním svahu vysokého kopce, jednoho z mnoha, které byly pro renféliňské pohraničí tak typické. Ohně baron zakázal — neviděl důvod, proč by měli lordu Darnelovi napomáhat v odhadu jejich počtu.

Šest tisíc mužů, pomyslel si Frentis a přelétl tábor očima. Vybavil si, co jim prozradil nešťastný lord Wenders. *Postačí to na dobytí města hlídaného Darnelovými rytíři a celou divizí Volarů?*

Od stanů zaslechl tichý zvuk, chichot vycházející z přístřešku, který obývali Arendil a lady Illian. Slyšel slabý, ale naléhavý šepot, následovaný dalším hihňáním. *Měl bych to zarazit*, rozhodl se. Už vykročil ke stanu, ale pak se zastavil a vzpomněl si na Illianina včerejší slova. *Už nejsem dítě...*

Přišli o dětství během mé krvavé výpravy, uvědomil si. *A to nejhorší je teprve čeká ve Varinsholdu*. Povzděchl si a zamířil na druhou stranu. Hlasy se ztratily v noční tmě.

Měsíc byl v polovině svého cyklu, ale díky jasné obloze poskytoval dostatek světla, aby Frentis dohlédl až k nížině pod kopci, zatím prostě nepřátel. *Bude čekat?* přemítal. *Až Darnel uslyší, že proti němu Banders poštlval jeho vlastní kraj a skrývá u sebe jeho syna, vyrazí nám naproti?* Ruka ho bolela, jak pevně svíral jílec meče. Opět se v něm probudila touha po krvi, jako vždy doprovázená jejím hlasem. *Tak ses jí nakonec úplně nezbavil, milovaný?*

„Nech mě být,“ zašeptal volarsky skrz zaťaté zuby a přinutil se sevržení uvolnit.

„Naučil ses novému jazyku, bratře?“

Když se Frentis otočil, spatřil, že se k němu blíží bratr zhruba stejně starý jako on, vysoký, s úzkým, pohledným obličejem a úsměškem na rtech. Právě ten úšklebek v něm vzbudil vzpomínky. „Ivern,“ hlesl po chvíli.

Mladý bratr se zastavil opodál a v čirém úžasu si Frentise prohlížel od hlavy až k patě. „Myslel jsem, že si ze mě bratr Sollis dělá legraci,“ řekl. „Ale copak on někdy o něčem žertuje?“ Přistoupil blíž a vřele Frentise objal.

Když se Ivern odtáhl, Frentis mu oznámil: „Klášter padl. Nikdo nepřežil...“

„Já vím. Sollis mi tvůj příběh vyprávěl. Z celého Šestého řádu zbylo jen něco přes sto mužů.“

„Princíp Arlyn žije. Potvrdil mi to ten Darnelův patolízal, ale už nám nedokázal říct, kde ho ve Varinsholdu drží.“

„Záhada, kterou rozluštíme, až se tam dostaneme.“ Ivern kývl hlavou ke shluku stanů. „Mám půl láhve Bratrova přítele, jestli máš chuť.“

Frentis tomuto nejoblíbenějšímu nápoji v řádu nikdy příliš nehodoval, nelíbilo se mu, jak otupuje smysly. Proto jen ze zdvořilosti usrkl a vrátil placatku Ivernovi, kterého pravděpodobně podobné věci netrápily. „Říkám nepřibarvenou a úplnou pravdu,“ trval bratr na svém po pořádném loku. „Políbila mě, přímo na rty.“

„Princezna Lyrna tě políbila?“ zopakoval Frentis se zvednutým obočím.

„To si piš, že ano. Po strastiplné, a troufám si říct, že teď i legendární výpravě do nitra panství Lonaků. Už jsem měl sepsanou polovinu zprávy do archivu bratra Kenise, ale pak jsme se dozvěděli o vpádu nepřítele.“ Do jeho usměvavého obličej se vkradl smutek. „Moji velkou chvíli v mém řádovém životě zastínily podstatnější události.“ Podíval se Frentisovi do očí. „Cestou na jih jsme o tobě hodně slyšeli. Pověst o Rudém bratrovi se rozletěla po celém království. Jedna verze dokonce tvrdí, žeš viděl, jak princezna zemřela.“

Ječela a plameny jí olizovaly obličej, její vlasy černaly a ona se pokoušela uhasit oheň holýma rukama... „Neviděl jsem, jak zemřela,“ odvětil. *Jen jsem zabil jejího bratra.* Předchozího večera vše dopodrobna popsal bratru Sollisovi, zatímco si jeho družina dopřávala první pořádné jídlo po mnoha dnech. Někteří byli tak zmoženi, že ani nedokázali zvednout pokrm k ústům. Sollis si mlčky vyslechl každé slovo, ani jednou během toho dlouhého příběhu plného vražd a bolesti na sobě nedal nic znát. Když Frentis skončil, důrazně mu přikázal, aby nic z toho už

nikomu nevyprávěl a udržoval při životě verzi, které věří i jeho druhové. *Lživou verzi*, dodal ženin hlas posměšně.

„Takže existuje možnost,“ uvažoval Ivern, „že je pořád naživu.“

„Každý den o to prosím Zemřelé.“

Ivern si znovu přihnul. „Lonakové nechápou, co je to princezna, a tak jí říkali královno. Ukazuje se, že měli pravdu. Být Volarem, modlil bych se za její smrt. Nechtěl bych se stát terčem pomsty této ženy.“

Pomsta, pomyslel si Frentis a pohlédl na své ruce, ruce, které králi zlomily vaz. *Nebo spravedlnost?*

Ráno se vrátil ke své družině. Davoka mluvila s Illian. Mladá šlechtična, celá strnulá a bledá, poslouchala, jak ji Lonačka poučuje. „Musíš být opatrná,“ varovala dívku, zatímco si brousila ostří oštěpu o kámen. „Břicho v bitvě jenom překáží. Pohlídej si, aby všechno vypustil na stehno.“

Když Illian zahlédla Frentise, její tvář okamžitě dostala šarlatovou barvu. Vstala a rychle odkvačila. Na jeho pozdrav odpověděla jen tičným pípnutím.

„Mezi Merim Her se o podobných věcech otevřeně nemluví,“ vysvětlil Frentis zmatené Davoce a sedl si vedle ní.

„Nerozumná holka,“ zamumlala a pokrčila ramený. „Rychle se nahněvá, rychle roztahuje nohy. Můj první manžel musel dát tři poníky, než jsem na něj vůbec sáhla.“

Frentis měl chuť zeptat se, kolik poníků bude muset dát Ermund, ale pak došel k závěru, že by to nebylo moudré. Přestože byl Davočin milý vázán přísahou, baron Banders ho rychle dosadil zpět na místo prvního rytíře. Jeho meč jim bude hodně chybět. Davoka nicméně nevypadala, že by ji Ermundův náhlý odchod od skupiny nějak rozrušil. Frentis uvažoval, jestli snad pro ni nebyl jen pouhým povyražením během těch vzácných dnů klidu v Urlišském lese.

„Tady je to jinak,“ odušil, spíš pro sebe než pro ni. *Illian se proměnila z rozmazlené holčičky v nebezpečnou lovkyni, Kačer z lapky ve vojáka, Grélin z mistra v Principa. Všechno je jinak. Volaři nám vybudovali nové království.*

Během snídaně se objevil bratr velitel Sollis. Uctivě pokývl Davoce na pozdrav a jen krátce se zarazil při pohledu na Číslo třicet čtyři, který se na něj usmál a vysekl mu elegantní úklonu. „Baron Banders svolal radu,“ oznámil Sollis Frentisovi. „Žádá si vaši účast.“

„Pět set rytířů a hrstka Volarů?“ Baron Banders se na Frentise podíval, zvedl huňaté obočí a zasmál se. „To není zrovna mocná armáda, bratře.“

„Pokud ten Wenders nelhal,“ podotkl Sollis.

Baron svolal radu na louce stranou tábora. Kapitáni a lordi jeho armády se rozestavili do kruhu bez jakýchkoli formalit nebo představování. Vypadalo to, že Banders zbytečně komplikované manýry renfélinské šlechty příliš neuznává.

„Wenders na mě nepůsobil jako člověk, který by měl dost důvtipu na to, aby nám lhal,“ řekl Frentis Sollisovi a pak se otočil k Bandersovi. „Volarská divize má nejvýš osm tisíc mužů, lorde. A k tomu námezdné Svobodné rytíře, kteří hlídají otrokáře, a kontingenty Kuritajů. Kuri-taje bych obzvlášť nepodceňoval.“

„Takže jsou horší než Alpírané?“

„V určitých ohledech.“

Baron zamručel a s pozvednutým obočím pohlédl na Ermunda, který zasmušile přikývl. „V lese jsme jich zabili mnoho, lorde, ale stálo nás to hodně sil. Jestli jich mají víc, bude dobytí města krvavá záležitost.“

„Pokud je Darnel dost chytrý na to, aby zůstal za hradbami,“ poznamenal Banders. „A chytrost nepatří k jeho silným stránkám.“

„Chytrost si může koupit,“ odvětil Frentis. „Od Wenderse jsme se dozvěděli, že Lakril Al Hestian byl přinucen stát se Darnelovým Pánem bitev. Ten ví moc dobře, že vyjet proti nám z města je hloupost.“

„Krvavá růže,“ poznamenal Banders tiše. „Abych řekl pravdu, nemohl jsem toho chlapa vystát. Ale nikdy by mě nenapadlo, že by dokázal zradit.“

„Darnel si jeho lojalitu zajistil tím, že drží jako rukojmí jeho syna. Měli bychom v něm vidět nepřítele, a to takového, který jen těžko udělá chybu.“

„Ale Marbellis udržet nedokázal.“ Banders pohlédl na Sollise. „Nebo snad ano, bratře?“

Sollis odpověděl až po chvíli a Frentise napadlo, jaké hrůzy mu asi vytanuly na mysli. „Marbellis by nedokázal udržet nikdo, lorde,“ odušil. „Oblázek nemůže vzdorovat celému oceánu.“

Banders zmlkl a chytil se za bradu. „Doufal jsem, že se ukryjeme v Urlišském lese,“ prohlásil zadumaně, „alespoň na čas a že dřevo ze stromů využijeme na žebříky a katapulty. Teď už nemáme ani to.“

„Jsou i jiné cesty, dědečku,“ ozval se Arendil. Jeho matka, lady Ulisa, ho pevně držela za rameno. Úleva a radost z toho, že ho našla živého, včera vyústily v slzavý příval polibků, ačkoli ji rozladilo synovo rozhodnutí zůstat ve Frentisově družině.

„Tento dobrý bratr,“ ukázal Arendil na Frentise, „Davoka a já jsme utekli z města stokami. Když jsme se tudy dostali ven, jistě se stejným způsobem dostaneme i dovnitř.“

„Výpust v přístavu je příliš na očích,“ řekl Frentis. „Ale není jediná a v naší družině máme člověka, který se ve stokách vyzná téměř tak dobře jako já.“

„Mám čtyři sta rytířů, kteří se do roury na sračky tak snadno nevejdou, bratře,“ podotkl Banders. „Když jim seberete koně, budou vám k užítku asi stejně jako valach v bordelu. Zbytek jsou ozbrojení vojáci a pár stovek venkovanů, kteří mají na Darnela a jeho psy pifku.“

„Já mám něco přes sto bratrů,“ navázal Sollis. „A k tomu družinu bratra Frentise. V takovém počtu bychom jistě zvládli obsadit bránu a držet ji dost dlouho na to, aby rytíři mohli projet.“

„A co pak?“ zeptal se Banders. „Boj v ulicích není zrovna jejich parketa, bratře.“

„Já budu klidně bojovat i v močálu,“ ozval se Ermund, „pokud se tak dostanu Darnelovi na kobytku. Nepodceňujte své rytíře, lorde. Prošli si mnohým a půjdou za vámi až za hranice světa a zase zpět, jestli jim to rozkážete.“

„O tom nepochybují, Ermunde,“ ujistil ho Banders. „Ale náš kraj už prohrál dost válek, abychom se poučili, že ocelová zeď není zárukou vyhrané bitvy. A i když se nám podaří město dobýt, pořád je tu obrovská nepřátelská armáda, která obléhá Alltor. A až tam budou hotovi, kam myslíte, že se vydají?“

„Z těch několika zpráv, které se k nám dostaly,“ poznamenal Sollis, „víme, že krajský kníže Mustor už město drží mnohem déle, než se čekalo. Než Volaři město dobydou a podmaní si celý kraj, zima už bude u konce. To je dost času na to, abychom Varinshold obehnali příkopem a přivolali posily z Nilsélinu a Severních provincií.“

Při zmínce o provinciích se Banders otočil k jednomu ze svých kapitánů, starému rytíři v bílém brnění. „Takže zatím nic, lorde Furele?“

„Do Meanshallu je daleká cesta,“ odpověděl rytíř. „A do Severních provincií ještě delší. Naši poslové vyjeli teprve před deseti dny.“

„Doufal jsem, že touto dobou už bude na cestě,“ přemítal Banders a Frentis nepotřeboval slyšet jméno muže, o němž mluví.

„On už na ní určitě je,“ ujistil ho. „Já to vím.“ Pohlédl na bratra Sollise, který odpověděl pokývnutím. „A pokud získáme Varinshold dřív, než dorazí, bude náš úkol mnohem snazší.“

„Na to, že se spoléháte jen na víru, mě ženete do velkého rizika, bratře,“ odtušil Banders.

„Víra je zase moje parketa, lorde,“ usadil ho Frentis.

Baronova armáda měla k dispozici velké množství koní. Většinu z nich přivedli z usedlostí rytířů, kteří se přiklonili na Darnelovu stranu. Byli to působivě vysocí hřebci, neklidná zvířata vyšlechtěná k boji. Mistr Rensial procházel ohradou a se soustředěným výrazem hladil oře po bocích a šjích, nedbaje jejich frkání a řehtání.

„Není tak ...“ Davoka při pohledu na mistra při práci pátrala po správném slově. „*Ara-kahmin*. Nemocný v hlavě.“

„Šílený,“ poradil jí Frentis, jemuž neušlo, jak jistě se mistr pohybuje. „Není tak šílený, když má kolem sebe koně. Já vím.“

„Dívá se na tebe a vidí syna,“ pokračovala Davoka. „To víš taky?“

„On vidá spoustu věcí. A většina z nich neexistuje.“

Mistr jim oběma vybral koně — Frentisovi mladého siváka a Davoce statného černého válečného oře. „Moc velký,“ řekla Lonačka, a když si ji ohromný kuň očichal, trochu couvla. „Poníci tady nejsou?“

„Ne,“ odpověděl mistr Rensial lakonicky a odkráčel pro další koně.

„Zvykneš si na něj,“ ujistil ji Frentis a podrbal svého siváka na čenichu. „To by mě zajímalo, jaké si vysloužíš jméno.“

„Merim Her,“ odfrkla si Davoka posměšně. „Jména jsou pro lidi. Koně jsou na ježdění a k jídlu.“

V poledne vyrazili k jihu. Bratr Sollis jel se svými bratry dopředu na výzvědy, rytíři a sloužící je v těsném zástupu následovali. Na baronův rozkaz byli všichni oděni ve zbroji a připraveni k bitvě. Venkovští rebelové kráčeli za nimi. Většinou to byli tvrdí muži s nuznou zbrojí, ale širokou paletou zbraní. Všichni měli v očích výraz, který Frentis dobře znal. Výraz křivdy a zloby. Ivern mu vyprávěl, že cestou od průsmyku viděli mnoho důkazů o tom, že bez dohledu krále Darnel neztrácel čas a vybil si dlouho potlačovanou zlost, většinou na obyčejných poddaných pracujících pro jeho nepřátele. Frentisova družina, z níž se jen málo členů mohlo nazývat zkušenými jezdci, celý průvod uzavírala. Mnozí nedokázali držet krok, a tak se formace postupně rozvolňovala.

„Já ... tak ... nesnáším ... koně!“ vyrazil ze sebe Kačer mezi poskoky na hřbetě rezavého hřebce, kterého mu přiřadil Rensial.

„Vždyť je to snadné!“ otočila se k němu Illian, která se v sedle pohybovala s nacvičenou lehkostí. „Jenom se musíš ve správnou chvíli trochu nadzvednout.“

Smála se Kačerovu nepřilíh dokonalému pokusu ji napodobit, po němž ztěžka dopadl do sedla. „Au, moje nenarozené děti.“

Hned po Frentisovi a Rensialovi byli nejlepšími jezdci Arendil a Illian. Vyslal je tedy na průzkum, Arendila na západ a Illian na východ, s rozkazy okamžitě se vrátit, pokud spatří jakéhokoli spojence či nepřitele. Lady Ulisa nedokázala skrýt rozladění z toho, že Arendila opět ztrácí z dohledu, nicméně své stížnosti omezila jen na přísně podmařený výraz. Připojila se k nim během příprav k odjezdu se sdělením, že podle rozkazu barona bude cestovat se synem. Přítomnost Davoky ji však zjevně potěšila.

„Vím, že ti vděčím za synův život,“ řekla Lonačce. „Kdybych ti mohla nějak vyjádřit svou vděčnost ...“

„Arendil je pro mě *Gorin*,“ odvětila Davoka stručně. Když se lady zatvářila nechápavě, Lonačka dodala: „Klan.“ Pak natáhla ruku a rozmáchlým gestem zahrnula celou jejich družinu, od Frentise až po

Číslo třicet čtyři a Kačera, který se pořád ušklíbal při každém nadskočení v sedle. „Můj klan. Klan Spálený les.“ Zasmála se. „A teď i tvůj.“

„Proč nejedeš domů?“ zeptala se Ulisa. „Na severu je klid až k horám.“

Davoka se zamračila, jako by ji žena urazila. Pak jí však došlo, že svůj dotaz myslí upřímně.

„Královna je ztracená,“ vysvětlila Davoka. „Nepojedu domů, dokud ji nenajdeme.“

Pozdě večer vjeli do drsnější, hornatější krajiny. Banders nechal výběr tábořiště na Sollisovi. Ten zvolil k severu obrácený svah, který skýtal dobrý výhled do všech stran a z jižní strany byl chráněn hlubokou propastí. Tentokrát bylo dovoleno rozdělat ohně. Banders si byl dobře vědom, že takto hluboko na asrélinském území by jakékoli pokusy utajit takovou masu lidí stejně byly zbytečné.

Frentis měl se svou družinou hlídat východní křídlo. Postavil hlídky v těsných rozestupech, dvojice bojovníků, které se střídaly po třech hodinách. Během jeho obchůzky tábořiště se vrátila Illian. „Byla jste pryč moc dlouho,“ vyčínil jí. „Arendil přijel už před hodinou. Příště se vracíte před setměním.“

„Omlouvám se, bratře,“ odpověděla a uhnula pohledem. Došlo mu, že se dívka pořád stydí za dnešní ráno.

„Nějaké zprávy?“ zeptal se méně přísně.

„Široko daleko ani živáčka,“ hlásila a trochu se rozveselila. „Až na vlka asi deset mil zpátky. Musím říct, že tak velkého jsem ještě neviděla. Ani tak odvážného, jen tam seděl a díval se na mě.“

Nejspíš cítil krev, pomyslel si Frentis. „Výborně. Odpočiňte si, madam.“

Dokončil obchůzku hlídek. Na bojovnících bylo patrné odhodlání. Když už měli ty hrůzy provázející úprk z lesa za sebou, dostali se do velmi bojovné nálady. Mnozí se podle svých slov do Varinsholdu dokonce těšili.

„Ještě není rozhodnuto, bratře,“ řekl Frentisovi bývalý desátník městské gardy Vinten, jehož divoký pohled připomínal Janrila Norina.

„Dosud proteklo příliš mnoho naší krve. Ve Varinsholdu účty vyrovnáme, nebo se o to alespoň pokusíme, než zemřeme.“

Frentis se vrátil do tábora a pojedl s těmi, kdo byli ještě vzhůru. Většinu kuchařských povinností na sebe v poslední době vzal Číslo třicet čtyři, jehož vynikající pokrm z čerstvě ulovené koroptve a divokých hub zcela zastínil všechny dosavadní Arendilovy amatérské pokusy.

„Kromě mučení tě naučili i vařit, co?“ otočil se k němu Kačer s plnými ústy. Ve vousech se mu třpytily kapky omastku.

„Kuchař mého posledního pána během plavby sem onemocněl,“ odpověděl Číslo třicet čtyři. Jazykem Sjednoceného království mluvil až děsivě dokonale. „Dostal za úkol mě to naučit dřív, než zemře. Vždycky jsem se učil rychle.“

Lady Ulisa si od bývalého otroka opatrně převzala misku s jídlem. „Mučení?“ zeptala se.

„Byl jsem číslovaný otrok,“ odpověděl Číslo třicet čtyři klidně. „Specialista. Od dětství mě cvičili v umění útrpného práva.“ Poté dál nerušeně nabíral večeři. Lady na něj ještě chvíli zírala a pak přejela očima po tvářích všech sedících okolo ohně. Frentis poznal, že teprve teď je vidí ve skutečném světle, se všemi krutostmi, jimiž si prošli. Krutostmi, které se vepsaly do Kačerova tvrdého pohledu, Illianina soustředění, když napínala tětivu kuše, i do Arendilova zahloubaného výrazu, s nímž si s automatickou a podvědomou pravidelností strkal plné lžíce do úst.

„Máme za sebou těžkou cestu, madam,“ řekl jí Frentis. „A spoustu těžkých rozhodnutí.“

Ulisa pohlédla na syna a odhrnula mu vlasy z čela, za což se od něj dočkala vyčerpaného úsměvu. „Nejsem žádná madam,“ odvětila. „Jestli máme být členy jednoho klanu, měl byste to brát v potaz. Jsem neuznaná nemanželská dcera barona Banderse, nic víc. Jmenuji se jen Ulisa.“

„Ne,“ prohlásil Arendil a výhrůžně se rozhlédl kolem ohně. „Moje matka se jmenuje lady Ulisa. A každý, kdo ji nazve jinak, ten si to zodpoví přede mnou!“

„Přesně tak, lorde,“ usmál se Frentis. „Přesně tak.“

Ještě dlouho poté, co se ostatní odebrali do stanů, si Frentis čistil zbraně. Táborem se neslo známé Kačerovo chrápání. Když už se nůž i meč leskly, vyleštil si boty a pak sedlo, nakonec odepjal tětivu z luku a prohlédl prut, jestli není popraskaný. Poté si nabrousil hroty všech šípů v toulci. *Nepotřebuji spát*, opakoval si, ačkoli se mu ruce začínaly chvět únavou a hlava mu neustále padala na prsa.

Jen sny, snažil se přetavit myšlenku v přesvědčení a zdráhavě se ohlédl ke svému stanu. *Jen pozůstatky její přítomnosti, vzpomínka. Jsou to jen sny. Nevidí mě.* Poté co se do krve řízl do palce, se konečně rozhodl jít spát. Vrátil šípy do toulce a na slabých nohou došel ke stanu. *Jen sny.*

Stála na vrcholu vysoké věže a pod ní se rozkládal Volar v celé své starobylé kráse. Uličky plné nájemních domů, mramorové paláce, nádherné zahrady a bezpočet věží zvedajících se z každé čtvrti, ačkoli žádná z nich nebyla vysoká jako ta, na níž nyní stála — Senátní věž.

Zvedla oči k nebi a pátrala po nějakém cíli. Byl jasný den, obloha jako vymetená, ona však spatřila několik mil nad sebou malý obláček, jemný jako chmýří, ale pro její účely dostačující. Zapátrala ve svém nitru po daru a zjistila, že aby ho přivolala, nejprve musí potlačit píseň. Když k tomu však došlo, síla nové moci ji tak překvapila, že se musela přidržet zídky, aby neupadla. Pod nosem ucítila známý pramínek a pochopila, že cena za tento dar bude ještě vyšší než za schopnost, kterou ukradla Revekovi. Vybavila se jí jeho posměšná, ironická slova: Tak už to s ukradenými dary chodí, nemyslíš?

Co ten o tom věděl? pomyslela si, její pohrdání však bylo nucené a neupřímné. Věděl dost, aby se nenechal zaslepit láskou.

Nechtěné myšlenky vyhnala z hlavy a zaměřila se na obláček. Roztočil se v tenkém víru a rozlétl se do okolí v pramíncích, které mizely na jasně modré obloze. Z nosu se jí řinula další krev.

„Výborně.“

Otočila se a zjistila, že od schodiště přichází vysoký muž v červeném rouchu. Za ním vyšli do slunce dva Kuritajové, s dlaněmi spočívajícími na mečích. Zatím neměla příležitost vyzkoušet obratnost této nové schránky

a jen těžko odolávala puzení udělat to právě teď. Skrytá schopnost má dvojnásobnou hodnotu. Jedna ze zásad jejího otce, ačkoli měla podezření, že ji ukradl některému z dávno mrtvých filozofů.

Muž došel až k ní. „Arkleve,“ pozdravila ho. Všimla si, že se změnil. Tu únavu v očích znala moc dobře. On truchlí.

„Posel neotálel,“ prohlásil. „Snad mohu říci, že Spojencův hlas k nám teď bude promlouvat jen tvými ústy.“

Spojencův hlas... Jako by mohl chápat skutečný význam těch slov: co to je, když duše v Prázdnostě slyší Spojencův hlas. Nevědomost toho malého starého človíčka ji téměř rozesmála. Staletí života, a stejně nic neví.

Tázavě k ní vzhlížel a znepokojeně krčil čelo. Uvědomila si, že už pár chvil čeká na její odpověď. Jak dlouho už tady stojí? Kolik času uběhlo od chvíle, kdy vystoupal na věž?

Zhluboka se nadechla a rozptýlila jeho obavy. „Nosiš v sobě smutek,“ řekla. „Koho jsi ztratil?“

Muž trochu ustoupil a jeho obavy přerostly ve strach — nepochybně přemítal, kolik už toho ta žena ví. Zjišťovala, že zdání vševědoucnosti může být stejně mocné jako vševědoucnost sama.

„Svého syna,“ odpověděl Arklev. „Jeho koráb nedoplul do Varinsholdu. A jasnovidci už v budoucnosti nevidí jeho stopy.“

Přikývla a čekala, co jí ještě poví, ale senátor mlčel. „Spojenec si přeje, abys mě povýšil do senátu,“ oznámila mu. „Na místo hlavního otrokáře.“

„Tato funkce patří senátoru Lorvekovi,“ namítl. „Vykonává ji pečlivě a svědomitě už téměř celé století.“

„Nacpává si kapsy, a přitom nezajišťuje dost Obdařených. Spojenec cítí, že jeho vůle není zcela naplňována. A ve světle budoucnosti se domnívá, že já budu důvěryhodnějším partnerem pro tento mimořádný úkol. Pokud Lorvek neodstoupí sám, jistě se najde dostatek důkazů o korupci, aby mohl být odsouzen za velezradu. Pokud nedáš přednost tiššímu řešení.“

Arklev ještě něco říkal, ale ona ho neslyšela. Čas opět rozbředl. Jak dlouho tady stojí? Když zmatení pominulo, byla opět sama a nebeská modř ztmavla. Otočila se k západu a sledovala širokou deltu řeky až k pobřeží a šířícímu oceánu. Pospěš za mnou, milovaný. Jsem tolik osamělá.

KAPITOLA ČTYŘI

♦ REVA ♦

Viděla už dost mrtvol, aby věděla, že mrtví si jen zřídka zachovávají nějaký výraz. Strnulé úsměvy a škleby plné strachu byly způsobeny jen napínáním šlach a svalů, jak z těla vyprchával život. A tak ji překvapilo zjištění, že kněz má v obličeji výraz naprostého klidu. Nebýt hlubokého řezu na krku, snadno by si jej spletla se spícím mužem. Byl to výraz člověka smířeného se světem.

Smířený, pomyslela si. Poodstoupila od mrtvoly a sedla si na paty. Jak příhodné, že by našel klid jen ve smrti.

„Je to on?“ zeptal se Vélín.

Přikývla a vstala. Alornis přistoupila k ní a chlácholivě ji pohladila po ruce. Vélín zvedl sestřinu kresbu a porovnal knězovu tvář s podobiznou na pergamenu. „Jsi opravdu nadaná,“ pochválil sestru s úsměvem. Pak se obrátil k hřmotnému muži, který stál u stěny stanu. „I vy, mistře Markene. Máte vynikající cit pro detail.“

Markenův plnovous se zachvěl krátkým úsměvem a Reva si všimla, jak pevně hromotluk tiskne ruce k sobě a jak zarputile odmítá být jen pohlédnout na druhou mrtvolu. Tělo muže leželo vedle kněze, ve tváři výraz, který už Reva poznávala lépe — namodralá kůže, koutky úst stažené dozadu a mezi vyceněnými zuby jazyk, téměř ukousnutý v posmrtné křeči.

Ovšem stejně jako v případě kněze, i rysy tohoto muže odpovídaly Alornisíně kresbě.

„Strýc Sentes říkal, že se jmenoval lord Brahdor,“ řekla Reva Vélínovi. „Podle lady Velissy vlastnil vinici kousek na východ odtud. Prý měl lepší bílá vína než červená.“

„To je všechno?“ podivil se Vélín. „Žádné podezření? Zvěsti o zvláštních schopnostech a nevysvětlitelných událostech?“

„Všechno. Obyčejný nižší šlechtic s několika akry vinic... a stodolou.“

Vélín tázavě pohlédl na Markena. Urostlý muž zaskřípal zuby a ukázal tlustým prstem na tělo lorda Brahdora. Pořád se na něj odmítal

podívat. „Toho se nedotknu, lorde. Cítím to, prýští to z něj jako jed. Odpusťte mou zbabělost, ale...“ Zavrtěl šřapatou hlavou. „Nemůžu. Já...“

„To je v pořádku, Markene,“ ujistil ho Vélín a kývl ke knězi. „Co on?“

Marken zafuněl úlevou a přidřepł si ke knězi. Vyhrnul si rukáv a přiložil masitou dlaň mrtvole na čelo. Po chvíli sebou trhl, jako by ho něco zabořelo, a ústa se mu zkroutila odporem. Už to vypadalo, že ruku odtáhne, ale pak odhodlaně zavřel oči a na několik minut znehybněl jako socha. Konečně dlouze vydechl. Mezi vlasy, které mu spadaly do obličeje, se leskl pot. Narovnal se a pohlédl na Revu se soucitem a zármutkem v očích. „Madam —,“ začal.

„Já vím,“ přerušila ho. „Já tam byla. Místře Markene, povězte prosím lordu Al Sornovi, co jste viděl.“

„Začátky jsou zmatené,“ vyprávěl Marken Vélínovi. „Zdá se, že byl vychován v Církvi nebeského Otce. Neviděl jsem žádné vzpomínky na rodiče, takže se nejspíš coby sirotek učil u nějakého kněze, což je dost častý úděl osiřelých cumbrelinských dětí. Kněz, který ho vychoval, byl laskavý, bývalý voják knížecí gardy, který později vstoupil do církve. Svým učedníkům předával jak bojové dovednosti, tak zaslepenou oddanost církvi. Chlapec strávil dlouhá léta studiem Deseti knih i bojovým výcvikem. V dospělosti se dlouhá léta potýkal se studem při pohledu na ženy. Čím mladší žena, tím víc se styděl a tím víc se díval. Cítil jsem nutkání ukrýt se v Deseti knihách, nalézt útočiště před touhami v učení církve.“

Alltor i katedrála mají v jeho paměti významné místo. Nejspíš sem byl odeslán, aby se zde připravoval na kněžské povolání. Viděl jsem, jak se seznámil s Předčítačem a získal své kněžské jméno. Nikdy se nesetkávali na veřejnosti. Nejspíš mu byl přidělen nějaký tajný úkol. Viděl jsem, jak se vydal na cestu z Alltoru, která skončila setkáním s mužem s jizvou. Tady.“ Marken si ukázal na tvář. „Ten zjizvený muž hovořil před velkým davem a mladý kněz zahorel touhou naslouchat jeho hlasu. Vrátil se k Předčítači a byl vyslán znovu. Pak následují měsíce plné setkání v tmavých místnostech a na opuštěných místech, strachu z odhalení, předávání dopisů a hromadění zbraní v tajných skrýších. Toho muže s jizvou už nikdy neviděl, ale vzpomínka na

něj se mu často vracela. A pak na dalším tajném setkání našel tohle.“ Marken ukázal na druhé tělo a ušklíbl se při pohledu na Brahdorovu tvář. „Mluví to, ale jak víte, lorde, slova mi zůstávají skrytá. Jeho vášeň ale ještě zesílila. Ta věc ho v noci dovedla k jednomu venkovskému stavení, kde u ohně seděl starý pár, který pečoval o malou holčičku.“ Opět pohlédl na Revu a polkl. „Když ji uviděl, pocítil stud silnější než kdy dřív.“

„Zabili mé prarodiče, že ano?“ zeptala se Reva. „Zabili je a mě unesli.“

Přikývl. „Počkali, až vás uloží k spánku. Pak oba zavraždili, vytáhli holčičku z kolíbký a stavení spálili.“

„A pak mnoho a mnoho šťastných let ve stodole,“ zamumlala Reva, zatímco Marken hledal vhodná slova.

„Nějaká jména?“ zeptal se Vélín Obdařeného.

„Několik, lorde. Kněz si je zapisoval, aby je nezapomněl. Papír spálil, ale vzpomínky zůstaly.“

„Sepište je a seznam předejte lady Revě.“

Reva se vrátila ke knězově mrtvole. Zatoužila rozdupat mu obličej, navždy přerušit ten jeho klidný spánek. „Revo,“ zatahala ji Alornis za rukáv. „Tady se už nic víc nedozvíš.“

„Já ...“ koktal Marken. „Znám jeho jméno, madam. Předčítač si je zapsal, když ho pojmenoval.“

„Ne,“ řekla a otočila se k odchodu. „Spalte ho, jestli jste hotovi,“ požádala Vélina. „Nikdo za něj nepromluví ani jediné slovo úcty.“

Když už se chystali k odchodu, Marken pokračoval: „Lorde, jestli smím. Jde o bratra Kenise ...“

„Já o té záležitosti vím, mistře Markene,“ odpověděl Vélín.

„Nešli jsme sem s vámi proto, abychom se stali služebníky Víry...“

„To probereme večer,“ ujistil ho Vélín klidně. „S lordem Nortahem. Beru vaše obavy na vědomí.“

Mlčky kráčeli zpět k náspu. Reva myslela na vyprávění toho Obdařeného a Vélín bezpochyby přemítal nad tím, co královně vyjevil bratr Kenis. Alornis je následovala v diskrétním odstupu, prohlížela si městské hradby a k hrudi tiskla svůj svazek skic v kožených deskách, které už se začínaly plnit obrázky rozbořeného města. Toho dne, kdy našla správkyni v ulicích posetých mrtvolami, plakala. Když ji uviděla, vrhla

se jí kolem krku a třásla se úlevou. Alornisina blízkost v Revě vzbudila starou bolest, která už ji ovšem zdaleka netrápila tolik jako dřív.

Když se zastavili u náspu, obrátila se Reva k Vélinovi. „Sedmý řád. Tak to nakonec není legenda. Ale to ty určitě už nějakou dobu víš.“

„Ano.“ Přikývl s vážnou tváří. Byť nevypadal už tak unaveně jako v předchozích dnech, stejně se zdálo, že za poslední dobu výrazně zestárl. „Ačkoli tu bylo ještě něco, co jsem vědět měl, ale netušil jsem to.“

„Bratr Kenis?“

Přikývl a změnil téma. „Co uděláš s těmi jmény, co ti dal Marken?“

„Najdu je a doženu před soud. Jestli se ukáže, že patří k Synům Svatého rytíře, nechám je oběsit.“

„Správkyně vládne tvrdou rukou.“

„Ukládali mému strýci o život za plné podpory církve, která celá staletí vyžadovala od obyvatelů tohoto kraje podlézavou úctu. Spikli se s Temnými tvory, aby mě vystavili životu plnému utrpení, a pak mě poslali za tebou v naději, že zemřu. A to nezapomeňme na ten pokus o vraždu královny. Musím pokračovat?“

Chvilí si prohlížel její tvář a ona cítila, jak pod tím pohledem její tvrdé rysy měknou. „Mrzí mě všechno, co se ti tady stalo, Revo. Kdybych jen měl tušení...“

„Já vím.“ Přinutila se k úsměvu. „Zvu tě dnes večer k nám. Velissa našla nového kuchaře, i když si můžeme dovolit jen dva chody a bez vína.“

„Nemůžu. Mám spoustu práce.“ Ohlédl se k táboru, kde vojáci bali vybavení a zásoby na zítřejší pochod — začátek tažení, kterému všichni začali rychle přezdívat „královnina křížová výprava“.

Otočil se zpět k Revě. „Chtěla, abych se zeptal, kolik mužů s námi pošleš.“

„Já nikoho posílat nebudu. Povedu je sama, celou knížecí gardu a k tomu pět set lučištníků.“

„Revo, už jsi udělala dost...“

Arkenova ochablá, mrtvá tvář, meč v jeho zádech... Lučištníci plovoucí v řece v dešti šípů... Strýc Sentes umírající na schodech před katedrálou... „Ne,“ řekla. „Neudělala.“

Velissa k ní přišla někdy po půlnoci. Po skončení obléhání začaly opět spát v samostatných ložnicích, hlavně na naléhání lady rádkyně. V bitevní vřavě bylo možné jejich početné nerozvážnosti přehlédnout. Ovšem poté, co byla opět otevřena katedrála a z ulic odklizeny mrtvoly a značná část trosek, se město vracelo k podivně normálnímu životu.

„Víš jistě, že se s nimi chceš sejít sama?“ zeptala se Velissa. Ležela vedle ní, tělo se jí lesklo potem, a Reva si vychutnávala dotek jejich rozpuštěných vlasů na kůži.

„Musejí vědět, že něco takového vzešlo jen z mé hlavy,“ odpověděla.

„Nebude se jim to líbit ...“

„To doufám.“ Přitáhla si Velissu blíž, a aby se vyhnula další debatě, políbila ji na rty.

„Lady Alornis,“ poznamenala Velissa po chvíli. „Není ti lhotejná.“

„Je to přítelkyně, stejně jako její bratr.“

„Nic víc?“

„Ctěná rádkyně žárlí?“

„Věř mi, že nechceš vědět, jak dokážu žárlít.“ Posadila se a přitáhla si kolena k tělu. „Víš, že jsem se chystala odejít. Hned po válce, kdyby tvůj strýc žil. Vzápětí si zlato, co mi nabízel, a jít. Nikdy mi nevadilo, jakými jmény mě častovali nebo s jakou povýšeností na mě shlížel Předčítač. Ale začínaly mě unavovat všechny ty lži a intriky. Dokonce i bývalou vyzvědačku to může vyčerpat.“

Reva ji pohladila po nahých zádech. „A teď?“

„Teď si nedovedu představit, že bych byla někde jinde.“ Reva strnula v očekávání jejích příštích slov. „Královnina křížová výprava ...“

„Je i moje křížová výprava. A nebudu o tom diskutovat.“

„Myslíš, že by byla tak srdečná, kdyby tě opravdu znala? Kdyby věděla o nás dvou?“

„Pokud to není překážka v osvobození tohoto království, pak pochybuji, že by jí na tom záleželo.“ Pomyslela na své první setkání s královnou, břitkou inteligenci vyzářující z její tváře a nesmířitelné odhodlání a cílevědomost v očích, které si Reva vybavovala z těch několika málo chvil, kdy spatřila svůj mladší odraz v zrcadle. *Jenže mě poslali za mýtem*, pomyslela si. *Její kořist je až příliš skutečná a já pochybuji, že se královna spokojí s tím, co najdeme ve Varinsholdu.* „Abych byla upřímná,“ svěřila se Velisse, „ta žena mě děsí víc než všichni Volaři.“

„Tak proč jdeš s ní?“

„Protože jde *on*. Podle něj je to nutné. Už jednou jsem ho neposlechla a znovu tu chybu neudělám.“

„Je to jenom člověk,“ zamumlala Velissa, ačkoli Revě neušla nejistota v jejím hlase. Legenda o něm se šířila od úst k ústům a Cumbrelinci jím byli uchvázeni stejně jako všichni ostatní. Jeden jediný muž si prosekal cestu nepřátelskou armádou, aby zachránil město. A přežil.

Přežil? Reva si vzpomněla, jak měl toho dne ochablou tvář. Jak z ní její slzy i hustý déšť smývaly krev, jak křičela, aby zůstal s ní. Ale on nezůstal, viděla to moc dobře. Na těch několik vteřin nebyl ve svém těle.

„Budu potřebovat, aby ses tady o všechno postarala, zatímco budu pryč,“ řekla. „Opravte město, jak to jen půjde. Nechám tady lorda Arenta jako zajištění svého slova, i když nepochybuji o tom, že mě za to bude proklínat. Co bys řekla na nový titul? Třeba zástupkyně správkyně? Ale ty určitě přijdeš na něco lepšího.“

Velissa si přitáhla nohy ještě blíž k tělu. „Já nestojím o tituly, chci jen tebe.“

Lordové Arentes a Anteš vešli do katedrály první. Kráčeli ohromným prostorem směrem ke komnatě Předčítače. Reva je následovala v doprovodu dvaceti gardistů. Dva kněží, kteří hlídali vstup do komnaty, je bez větších potíží vpustili dovnitř. Lord Arentes rozrazil dveře a uvolnil lady cestu. Reva se zastavila, neboť spatřila, že lord Anteš drží u stěny muže s popelavou pletí, ovázanou rukou a se zlomenýmnosem.

„Ani nevím, jak se jmenuješ,“ řekla.

Kněz se zamračil a mlčel, dokud s ním Anteš poněkud bezohledně nezatrásl. „Mé jméno je určeno jen Otcí.“

„A já věřím, že chce, abys nám je prozradil.“ Pokynula dvěma gardistům. „Odvedte ho k lady Velisse. Vyřidte jí, že by mu podle mého názoru prospěla nějaká bylinková léčba.“

Jakmile kněze odvedli, otočila se zpět k otevřeným dveřím, klidným krokem vešla do místnosti a rázně pozdravila sedm mužů sedících okolo kulatého stolu. „Dobří biskupové!“ Bývalo jich deset, tři

však zahynuli během obléhání. Domnívala se, že nikoli v důsledku nějakých odvážných činů.

Zamířila k jediné prázdné židli u stolu. Jeden z biskupů vstal — sešlý muž s ptačími rysy, ten, který protestoval, když chtěla katedrálu propůjčit raněným. „Toto je posvátné konkláve deseti biskupů,“ vyprskl. „Vy nemáte svolení...“

Když však lord Arentes udeřil pěstí do stolu, stařík zmlkl. „Správkyni přísluší oslovení ‚madam,‘“ poučil polekaného duchovního. „A žádné dveře v tomto městě jí nejsou zapovězeny.“

Reva se zastavila u prázdné židle. Samozřejmě byla nejzdobenější ze všech v místnosti a ležel na ní tlustý polštářek pro Předčítačovo kostnaté pozadí. Povzdychla si a odsunula ji stranou. Škoda že ho nemůžu zabít podruhé.

„Klid, drahý lorde veliteli,“ obrátila se k Arentovi. „Měli bychom ctít soukromí dobrých biskupů. Nechte nás, musíme toho hodně probrat.“

Dveře se s hlasitým zaduněním zavřely a muži seděli v zaraženém tichu. Reva počkala, až utichne ozvěna, a pak se beze stopy úcty v hlase otázala: „Tak co, vybrali jste?“

Odpověděl jen jediný, štíhlý muž s výrazným nosem, o něco mladší než jeho kolegové. „Ještě jsme nespočetali hlasovací lístky, madam.“ Ukázal na obyčejnou dřevěnou krabičku uprostřed stolu.

„Tak do toho.“

Reva bedlivě sledovala, jak sahá pro krabičku. Vybavila si jeho tvář ze dne, kdy Předčítač zemřel. Když se na starce vrhla, jako jediný se usmíval. *Možný spojenec?* Okamžitě tu myšlenku zahнала. Markenova odhalení nenechávala prostor pochybám. *V této místnosti žádné spojení nemám.*

„Biskup Jižní farnosti,“ ohlásil štíhlý biskup, když spočítal hlasy. „Jednomyslnou shodou.“

Reva přelétla pohledem tváře okolo stolu. Šest vyděšených starců a jeden spící dědek, který od jejího příchodu ještě nezvedl hlavu. „To je kdo?“ chtěla vědět.

Štíhlý biskup si nervózně odkašlal. „Já, madam.“

Krátce se zasmála a otočila se k muži zády. Zaujal ji svícemi osvětlený výklenek v zadní části komnaty, kde stálo deset pultíků s velkými

knihami. Byly to prastaré svazky, vazba věkem popraskala a olupovala se. *První svázané knihy v Cumbrelínském kraji*, uvědomila si a trochu ji zarazilo, že při pohledu na ně necítí žádnou úctu. *Jenom sbírka zatuhlých knih v pokoji starého muže.*

Otočila se zpět ke stolu. „Mám u sebe nejspíš kompletní seznam příznivců kacířské sekty známé jako Synové Svatého rytíře. Každý z mužů na tomto seznamu bude v nejbližší době zajat a podroben výslechu. Jsem si jista, že i vám tato zpráva udělá radost, neboť tak získáme mnoho cenných informací.“

Opět si prohlédla všechny tváře. Ve většině spatřila zmatek, ale v jiných strach. *Věděli to*, pochopila. *Ne všichni, ale někteří ano.* Všimla si, jak biskup Jižní farnosti uhnul před jejím pohledem a na svrážtelém čele mu vyskočilo několik kapiček potu. *A hlavně on.* Nemýlila se — nemá tady žádné spojence.

Pomalou obcházela stůl a dívala se, jak sebou každá nahrbená záda trhla. Dnes neměla žádnou zbraň, dědečkův meč vrátila do knihovny, ale nepochybovala, že kdyby chtěla, klidně by dokázala všem přítomným zlomit vaz. Zastavila se za židli, na níž seděl nově zvolený Předčítač, a ukázala na hlasovací lístky úhledně poskládané na hromádce vedle něj. „Dejte mi je.“

Roztřesenýma rukama s jaterními skvrnami lístky neobratně uchoopil, upustil je, znovu sesbíral a teprve poté je Revě vložil do dlaně.

„Klam je hřích i požehnaní,“ ocitovala Pátou knihu, Knihu rozumu, která se rychle stávala její nejoblíbenější. Otočila se a s lístky v ruce pomalu došla k výklenku. „Cest, které nám Otec předkládá, je mnoho, a všechny jsou křivolaké. Na každém rozcestí stojí Milování před mnoha rozhodnutími, kdy jejich cesty dělí válka a hlad, láska i zrada. Projít cestami života bez klamu je nemožné.“ Zastavila se před výklenkem, podržela lístky nad jednou ze svíček, nechala je zpola shořet a pak je odhodila na kamennou podlahu, kde se dál kroutily, až z nich zbyla jen hromádka černých oharků.

„Ovšem,“ řekla s úsměvem biskupům, kteří na ni teď hleděli s rozhořčením nebo hrůzou, „Otec odpouští lež vyřčenou v dobrém úmyslu nebo ve službě vyššímu cíli.“

Úsměv jí zmizel ze rtů. Čekala, jestli se zvedne jediný hlas k odporu. Všichni však jen seděli, zírali a živili její hněv svou tupou nečinností.

Tahle prodejná církev spolupracovala s vrahy, říkala si. Spolčila se se služebníky nepřítelů, kteří do této země přinesli krveprolití a otroctví. Lidé tohoto města by vás pověsili z věží této katedrály, kdybych si to přála. Získala jsem si jejich lásku, zatímco vy jste se tady krčili a modlili se za zázraky, které nepřišly. Získala jsem si jejich lásku mečem a lukem.

Stačilo by jediné slovo a Arentes by se svými muži biskupy vyvlekl před katedrálu a ona by přihlížejícím přečetla obvinění a podnítila zlobu davu několika dobře zvolenými pravdami. Všichni teď byli zabijáci, až na děti, i ty však pohled na smrt dobře znaly. Nikdo by neprotestoval a nikdo by se ji nepokusil zastavit. Měla by to, po čem ji kněz kdysi přinutil toužit: novou církev utvořenou podle představy jejího otce.

Představy mého šíleného otce. Ta myšlenka rozptýlila její hněv a místo něj se dostavilo unavené poznání. Tak mnoho ztratili, ale církev přetrvávala už tolik staletí a země by se těžko mohla uzdravit, kdyby jí zasadila další otevřenou ránu.

Podřimující staroch se zavrtěl, popotáhl nosem a skelným pohledem se rozhlédl po místnosti. „Oběd!“ dožadoval se a praštil vycházkovou holí do stolu.

Reva ke starci přistoupila a usmála se do jeho káravého šklebu. „A vy ráčíte být kdo, dobrý biskupe?“

„Já,“ začal a pomalu se zvedl, „jsem svatý biskup...“ Zmateně se zamračil, trochu svěsil ramena a olízl si rty. „Biskup...“

„Poříční farnosti,“ napověděl mu šeptem duchovní sedící vedle něj.

„Ano!“ Starý biskup se rozzářil a povýšeně se na Revu podíval. „Jsem biskup Poříční farnosti a žádám oběd.“

„Dostanete ho,“ ujistila Reva starce s úklonou. „A ještě mnohem víc.“ Zamířila ke dveřím, ale pak se zastavila a ukázala na ostatní biskupy. „Neboť vaši kolegové vás zvolili svatým Předčítačem Církve nebeského Otce. Přijměte, prosím, mé srdečné blahopřání, Předčítači, a buďte si jist zbožnou přízní rodu Mustorů. S nejhlubším zájmem očekávám vaše první kázání.“

Šermírna teď byla skoro prázdná. Stěny, kdysi plné zbraní, byly nyní holé, až na několik mečů, které visely příliš vysoko, aby na ně člověk

snadno dosáhl. Hodinu cvičila s dědečkovým mečem, s lehkostí tanečnice máchala těžkou zbraní, až se jí napínaly všechny svaly v těle.

„Při tomhle bych tě dokázala pozorovat celé hodiny.“

Reva se zastavila uprostřed otočky. Ve dveřích stála Alornis a v prstech umazaných od uhlu držela své kožené desky. „Pochybuji, že před pár dny by se ti ten pohled líbil,“ odušila Reva a protáhla si záda.

Alornis zvažněla. „Bylo to zlé, já vím. Město je tak poničené. Cestou sem jsem viděla věci..., které jsem musela nakreslit.“ Poklepala na desky. „Myslela jsem, že když je přenesu na papír, vyženu je z hlavy. Ale ony tam zůstávají.“

Děšť useknutých hlav... Vzpurný pohled toho Volara, když ho vedli ke špalku... „Měly by,“ poznamenala Reva. „Půjdeš s námi do Varins-holdu? Tady je spousta pokojů, kdybys chtěla zůstat. A lady Velissa by tvou společnost jistě ocenila.“

Alornis se usmála, ale zavrtěla hlavou. „Alucius a mistr Benril. Musím je najít.“ Po krátkém váhání vstoupila do místnosti a obdivně si prohlížela nástěnné malby šermířů v různých pozicích. „Tohle je práce nadané ruky.“

„Placené nepochybně mým pradědečkem. Podle Velissiných záznamů to vypadá, že byl můj prapředek až příliš štědrý. Proto možná prohrál tolik válek s Asrélinci. Zjišťuji, že řízení kraje je především o penězích.“

Alornis se zamračila a udiveně potřásla hlavou. „Tolik ses za ten krátký čas změnila.“

Reva její zkoumavý pohled neunesla, odvrátila se a potěžkala meč. „Ty jsi prostě příliš těžký,“ řekla mu.

„Co se stalo s tvým starým já?“ zeptala se Alornis. „Bylo tak krásné.“

Stála nad Arkenovým tělem, její paže rozdávaly smrtící údery a ze rtů se jí hrnul nesrozumitelný přívál nadávek... „Zbavila jsem se ho.“ Zvedla oči k těm několika zbylým čepelím visícím výš na stěnách a všimla si asrélinského meče, který sloužící při sbírání všech zbraní přehlédli. „Můžeš mi pomoci najít jiné.“

Spojila ruce k sobě tak, aby vytvořila stupátko. Alornis do nich vložila nohu a natáhla se pro meč, načež uklouzla a upadla. Reva dívku chytila, se smíchem ji přitiskla k sobě a pohlédla jí do očí.

„Bratr říkal, že lady Velissa kdysi sloužila jako špionka krále Januse,“ prozradila jí Alornis.

„Já vím. Měla bohatý život.“

„Je moc milá.“ Vytáhla se na špičky a políbila Revu na čelo. „Jsem ráda, že ji máš.“

Otočila se, vzala si desky s kresbami a odešla. Reva zavřela oči a cítila, jak teplo polibku vprchává z její kůže. *Vždycky měla bystré oči. Bylo bláhové myslet si, že to nepozná.*

Potěžkala meč, vytáhla čepel z pochvy a zjistila, že je stará, ale nikoli rezavá. Ostří bylo zubaté, ale ne tolik, aby ho nebylo možné nabrousit. „Tak,“ odložila pochvu a zaujala bojový postoj. „Podíváme se, jestli to s tebou půjde líp. Čeká nás spousta práce.“

KAPITOLA PĚT

♦ LYRNA ♦

Tu klisnu dostala darem od Eorhilů — byla vysoká čtrnáct dlaní a bílá od čenichu až k ocasu, kromě černého flíčku mezi ušima. Když toho rána vyšla ze stanu, čekala tam na ni Eorhilka, které říkali Moudrost. S překvapivě elegantní úklonou jí podávala otěže.

„Má nějaké jméno?“ zeptala se Lyrna.

„Ve vašem jazyce znamená ‚Neviditelný šíp letící větrem a sněhem, Výsosti,‘“ odpověděla Moudrost bezchybně v jazyce království. „Mí lidé si příliš nelibují ve stručnosti.“

„Takže Šipka,“ odvětila Lyrna a podrbala klisnu na čenichu. Zvíře tiše zafrkalo.

„Stýská se jí po jejím jezdcí,“ vysvětlila Moudrost. „Padl před městem. Myslím, že byste jí mohla pomoci se s tou ztrátou vyrovnat.“

„Děkuji vám,“ odpověděla Lyrna s úklonou. „Pojedete dnes se mnou? Moc bych si přála váš lid lépe poznat.“

Žena trochu jízlivě odvětila: „Copak jste už ve vaší knihovně nepřečetla každou knihu, která pojednává o Eorhilech, Výsosti?“

„Stále více zjišťuji, že moudrost knih se nemůže vyrovnat osobnímu poznání.“

„Jak si přejete.“ Moudrost se otočila, vyhoupla se na vlastního koně a tázavě pohlédla na Lyrnu. „Mí lidé vyrážejí hned.“

Když Lyrna nasedla na koně a odcválala s Moudrostí, Iltisovi a Ben-tenovi nezbylo než se rychle rozjet za ní. Dojeli k východní hranici tábořiště, kde už se Eorhilové vydávali na cestu. Jednotlivé bojové skupiny odjížděly tryskem zdánlivě zcela nahodile. Žádné uspořádané řady a útvary, ačkoli každý jezdec se pohyboval s naprostou jistotou a celá armáda nakonec na rozhraní východních kopců a nížin za nimi utvořila konečnou, byť volnou formaci.

„Dobrý kraj pro koně,“ podotkla Lyrna směrem k Moudrosti necelou hodinu před polednem. Cesta byla náročná, ale nikoli vyčerpávající — během výpravy na území Lonaků královna uvykla dlouhým

hodinám v sedle. Nový kůň ji navíc velmi potěšil, byl rychlejší než ubohý starý Sobol a ne tak nedůtklivý jako Šíkula.

„Pořád je tu víc kopců, než by se mým lidem líbilo,“ odpověděla Moudrost a dlouze se napila z měchu. „A ještě jsme tu nepotkali ani jednoho losa. Některým mladým hodně chybí, neboť skutečně dospělým se Eorhil stane teprve tehdy, když uloví prvního losa.“

Lyrna se rozhlédla po okolních jezdcích a všimla si, jak neustále stáčejí pohledy k její tváři, ovšem bez té posvátné úcty, kterou jí projevovali její poddaní. Jestli v nich něco zaznamenala, pak nervozitu z toho, že se ocitli v královnině blízkosti.

„Říkáte tomu Temné síly,“ pronesla Moudrost, která nějak vytušila, na co se chce Lyrna zeptat. „My to nazýváme jednoduše *Exilla*, ve vaši řeči ,síla.““

„Já žádnou takovou nemám,“ upozornila ji Lyrna.

„Na tom nezáleží. Víme o ní, ale jen málokdo z nás je takovými schopnostmi obdařen.“

„A předpokládám, že takových se pak straníte.“

Moudrost se tiše zasmála. „Nesudte nás měřítky vlastního lidu, Výsosti. Obdařených se nestraníme, ctíme je. Čím větší je síla, tím větší je naše úcta. A přesto se v žádném z našich příběhů ani v písních nevypráví o síle větší, než jaká uzdravila vás. Mí soukmenovci se obávají, co to může znamenat.“

„A vy?“

Moudrost roztáhla rty popraskané věkem do chápavého úsměvu. „Ne, velká a hrozivá královno, já se nebojím. Víím moc dobře, co to znamená.“

Saněš Poltar k nim přiklusal na svém skvrnitém hřebci a ostražitě Lyrně pokývl. „Zvědové hlásí mnoho mužů na jihu,“ oznámil náčelník Moudrosti. „Královna zůstane tady, my se pojedeme podívat.“

„Já myslím, že ne,“ opáčila Lyrna a věnovala Eorhilovi zářivý úsměv.

„Pán věže říkal, abychom vás střezili nade všechny,“ odpověděl Saněš Poltar. „A my jsme podřízeni jemu, ne vám.“

„A já nejsem podřízena nikomu.“ Stočila Šipku k jihu a pobídla ji do trysku.

Eorhilové ji samozřejmě brzy předjeli, ovšem přísný pohled, kterým si ji změřil Saněš Poltar ženoucí se okolo, Lyrnu uspokojil. Iltis a Bente královnu dostihli krátce po jezdcích. Jak stoupající slunce vysušovalo půdu, Lyrna neustále mrkala, aby se zbavila prachu v očích. Po půlhodině vyjeli na nízký kopec a zastavili hned za náčelníkem, který shlížel do mělkého údolí před sebou. Na východ a na západ se v dokonale souhře tryskem hnali eorhilští předjezdci, zatímco hlavní skupina jezdců čekala na nízkém hřebeni. Královna si všimla, že většina z nich má nasazené šípy v lucích z rohoviny.

Saněš Poltar mlčky pozoroval údolí jako ještřáb na lovu. Lyrna se podívala stejným směrem, ale neviděla nic než holou krajinu. „Kolik mužů jste viděli?“ zeptala se náčelníka.

„Méně než ve městě,“ odpověděl, aniž by se otočil. „Víc než máme my.“

Další volarská armáda, které dal Tokrev za úkol vyplenit jih? přemítala. Mistr Marken prozkoumal mysl mrtvého generála a popsal ji jako bažinu přehnaných ambicí a marnivé žárlivosti, ale o další armádě v blízkém okolí se nezmínil. Že by přistáli dřív? uvažovala dál. Druhá vlna, která měla urychlit dobytí obléhaného města?

Saněš Poltar se v sedle narovnal a ukázal před sebe. Teprve po několika dalších vteřinách je uviděla i Lyrna — několik jezdců, kteří tryskem pádili údolím, ale vzápětí, když spatřili na obzoru tolik mužů na koních, zastavili. Rozptýlili se, stále příliš daleko, aby bylo možné rozeznat detaily, načež jeden z nich vyjel dopředu a zmizel za skalním převisem. Moudrost vedle Lyrny odepjala od sedla luk a nasadila šíp. *Je tak stará, pomyslela si Lyrna, a přesto se od ní pořád čeká, že bude bojovat.*

Jezdci v údolí vyčkávali několik minut. Lyrně se zdálo zvláštní, že žádný z nich zatím netasil meč. Saněš Poltar opět otočil hlavu, právě ve chvíli, kdy se na druhé straně údolí objevil prapor třepotající se v čele útvaru pěchoty vedené mužem na koni. Válečníci napochodovali do údolí, ale nezaujali bitevní formace. Jakmile Lyrna rozeznala symbol na standartě — věž zvedající se z rozbouraného moře —, všechno pochopila.

Zasmála se a pobídla Šipku, nedbajíc Iltisových zděšených protestů. Když se přiblížila, pochodující zástup se zastavil. Seržanti křičeli

rozkazy na své muže, kteří však jen zírali v němém úžasu. Královna docválala k jezdcí v čele, mávla na pozdrav a přívětivě se usmála. Muž sklouzl ze sedla, nikoli bez potíží, a pomalu klesl na jedno koleno.

„Ani nevíte, jak ráda vás vidím, lorde!“ pověděla mu Lyrna.

Pán věže Al Bera k ní zvedl bledou, ale odhodlanou tvář a s námahou vstal. Lyrna seskočila z koně a vykročila k muži s otevřenou náručí. „Výsosti,“ pravil ochraptěle a toporně se předklonil, aby jí políbil ruku. Nespouštěl oči z jejího obličej. „Slyšeli jsme tolik hrozných zvěstí. Mám obrovskou radost, že alespoň jedna z nich se ukázala jako lživá.“ Otočil se a zvedl ruku k mužům za sebou. V dálce mezitím přicházeli další. „Představuji vám Armádu jižního pobřeží. Dvacet tisíc mužů jízdy a pěchoty připravených bojovat a zemřít za svoji královnou.“

„Do jižních oblastí poslali asi pět tisíc mužů,“ hlásil toho večera Pán Jižní věže radě kapitánů. Lyrna mu musela přikázat, aby se posadil, neboť na něm bylo patrné, že je vyčerpaný a trpí bolestmi. Bála se, že se každou chvíli zhroutí. Usedl na stoličku, ruce složil do klína; měl ovázanou levou paži a pohmožděné pravé rameno. Nabízela mu, že ho vezme k Pletači, ale když si všimla jeho vyděšeného výrazu, nechala to raději být.

„Byli to většinou ztročené vojáci,“ pokračoval Al Bera. Lyrna věděla, že tento muž si svou pozici vydobyl spíše zásluhami než krví. Hovořil s typickým přízvukem venkovanů z jižního Asrélinu. „A pak asi tisíc mužů kavalérie. A otrokáři, samozřejmě. Než se zprávy o nich donesly až k nám, zpusťošili několik vesnic. Vyrázil jsem proti nim s Jižní gardou a všemi muži z pobřeží, které se mi podařilo shromáždit. Dostihli jsme je na dolním toku Koldironu, kde zrovna vyvražďili Hýřilův Přívoz. Nejspíš očekávali mnohem pomalejší odpověď. To není zase tak překvapivé, protože já měl být přece po smrti.“ Al Bera se odmlčel a znaveně se pousmál. „Spočítali jsme jim to. Bylo nás zhruba stejně, takže to byla krvavá řež, ale odnesli to.“

„Nějací zajatci?“ otázal se Vélín.

„Zotročení vojáci se nevzdávají, ale zajali jsme několik kavaléristů a otrokářů. Nechal jsem je lidem, které jsme osvobodili. Asi jsem je měl jenom dát oběsit, ale držel jsem se zásady oko za oko.“

„Přesně tak, lorde,“ uklidnila ho Lyrna. „Pokračujte, prosím.“

„Od té doby shromažďuji muže a cvičím je, jak to jen jde. Před dvěma týdny jsme dostali zprávu, že meldenejská flotila pluje proti proudu Koldironu, a tak jsem usoudil, že je čas vydat se na sever.“

„Váš úsudek byl správný,“ pochválila ho Lyrna. „Nemáme však dostatek zásob.“

„Já mám zásob spoustu, Výsosti. Moje drahá žena má příbuzné na obou březích Erinejského moře. Našli jsme pár alpířských překupníků, kteří s námi byli ochotni obchodovat. Podmínky nebyly příliš příznivé a pokladna Jižní věže je v podstatě prázdná, ale předpokládám, že poté, co císař zrušil embargo, si nemohli tuto příležitost k výdělku nechat ujít.“

Lyrna si všimla, jak v tu chvíli lord Vernier zvedl hlavu. Představoval v armádě podivnou figurku — odmítal hovořit s kýmkoli kromě ní samotné a Vélina, ačkoli mu bylo jasně dáno najevo, že se smí účastnit všech setkání a zapisovat každé vyřčené slovo. Štít kolem něj po bitvě dělal trochu poprask a označil ho za „pisálka, který zabil generála“, což vyvolalo u jeho posádky srdečný smích. Vernier se však vyhýbal všem pochvalám za své hrdinství, jen Lyrnu vytrvale žádal o soukromý rozhovor.

„Zdá se, že váš císař zaujal k našemu království vstřícnější postoj, lorde,“ obrátila se královna k Vernierovi.

Kronikář se pod pohledy všech kapitánů nervózně zavrtěl a stručně odvětil: „Už to tak vypadá, Výsosti.“

„Myslíte, že ví o plánu Volarů? Může to být důvodem změny jeho přístupu?“

„Hodnotit záměry císaře není snadné, Výsosti. Ale cokoli, co může ublížit Volarskému impériu, mu přinese velké potěšení. Jsou našimi nepřáteli mnohem déle než vaše království.“

„Měli bychom k císaři poslat velvyslance,“ podotkl Vélin. „Pokusit se o vytvoření aliance.“

„Všeho do času, lorde,“ odpověděla Lyrna a otočila se opět k Al Berovi. „Dám lady Al Berové písemné potvrzení, že veškeré půjčky na nákup dalších zásob budou po skončení války vyrovnány. Má svolení

dojednat s obchodníky přijatelné podmínky. Polovina zásob, které jsou nyní k dispozici, bude převezena do Alltoru — to Cumbrelincům pomůže přežít zimu. Druhou polovinu si odvezeme,“ prstem přejela po mapě až k městu na asrelínském pobřeží, „do Warnslavy, kde se máme za patnáct dní setkat s našimi meldenejskými spojenci. A vy, lorde, si teď *prosím* trochu odpočiňte.“

Cestou do Warnslavy jela každý den ve společnosti jiné části armády. Jednou s Cumbrelinci lady Revy, podruhé s regimentem horníků ze Severních provincií, potřetí s Jižní gardou. Ve všech tvářích četla posvátnou úctu, údiv nebo, v případě Osvobozené družiny lorda Nortaha, naprostou a nezpochybnitelnou loajalitu.

„Zemřelí nad vámi drží ochrannou ruku, má královno!“ zvolal jeden muž, když se zastavila po boku lorda Nortaha. Jeho spolubojovníci okamžitě začali ta slova opakovat.

„Ticho!“ vyštěkl seržant, svalnatý mladík s dlouhými vlasy a mečem připásaným na zádech po vzoru Šestého řádu.

„Omlouvám se, Výsosti,“ řekl lord Nortah, když se rozjeli. „Není snadné je zvládat. A bičovat je nemůžu.“

„Ne, lorde,“ odpověděla Lyrna. „To jistě nemůžete.“ Překvapilo ji, že po většinu dopoledne cválali mlčky. Hoch, jehož si pamatovala jako syna královského prvního ministra, mlčival jen zřídka. Býval to chvástal, občas dokonce se sklony k násilí, pohotově se vysmíval ostatním a ještě pohotověji propadal slzám, pokud mu někdo posměšky oplatil. Zato tento vousatý válečník po jejím boku, který s úsměvem na rtech sledoval svou velkou kočku běžící vedle koně, se onomu chlapci ani trochu nepodobal.

„Chtěla jsem vám nabídnout navrácení pozemků a titulů vašeho otce,“ prohodila, neboť ticho už začínalo být nesnesitelné. „Ovšem lord Vélín se zmínil, že vy o podobné pocty nestojíte.“

„Mého otce u dvora neměli příliš v lásce, je to tak, Výsosti?“ odpověděl přátelsky, byť s nepatrnou výčitkou v hlase.

„Do důvodů králova rozhodnutí v této věci jsem nebyla zasvěcena,“ odvětila Lyrna. „Nícméně to podle mě bylo ... politováníhodné.“

„Nechovám v sobě žádnou zášť, Výsosti. Čas odnesl vzpomínky na muže, jehož jsem nenáviděl téměř stejně, jako jsem ho miloval. V každém případě, kdyby nezemřel, nevydal bych se na cestu, která mě dovedla k mé ženě, dětem a domovu. A Víra nás učí přijímat dary osudu.“

„Vy stále ctíte Víru?“

„Opustil jsem řád, Výsosti, nikoli Víru. Můj bratr tu svoji ztratil někde v poušti, ale já si ji zachoval. Ačkoli má žena touží, abych na ni zanevřel a začal uctívat Slunce a Měsíc.“ Tiše se zasmál a ona v tom smích rozeznala stesk po domově. „Vlastně je to jediná věc, o kterou se hádáme.“

V poledne zastavili k odpočinku. Lyrna sesedla ze Šipky. Když se k ní však z řad Osvozené družiny rozběhla nějaká žena s dýkami v rukou, vylekaně se napřímila. Iltis pohotově tasil meč, ale žena se na Lyrnu nevrhla. Padla na kolena, sklonila hlavu a dýky zvedla do výšky.

„Má královno!“ pravila rozechvěle. „Žádám vás, abyste požehnala těmto dýkám, aby mohly vykonávat vaši práci.“

Zbytek osvozených bojovníků okamžitě klesl na kolena a zvedl zbraně nad hlavu. Zjevně šlo o obřad naplánovaný během pochodu a Lyrna podle zaraženého a poněkud znechuceného výrazu lorda Northa usoudila, že on o něm neměl ani ponětí.

Menší divadlo nikdy neuškodí. Lyrna se nadechla a s přívětivým úsměvem přistoupila ke klečící ženě. Poznala v ní tu štíhlou bojovnici, která u Alltoru začala jako první skandovat. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se jí.

„F-Furela, má královno,“ vykoktala žena, aniž by zvedla hlavu.

Lyrna ji laskavě vzala za roztřesené ruce. „Sklon své zbraně, sestro,“ pověděla jí. „Vstaň a podívej se na mě.“

Furela pomalu vzhledla, vpíjela se očima do královniny tváře a poté vstala. „Koho jsi ztratila?“ otázala se Lyrna.

„S-svou dceru,“ vydechla štíhlá žena se slzami v očích. „Nenarodila se v manželství, celý život se jí všichni vyhýbali a nazývali ji bastardem, ale ona byla vždy tak sladká. Vytloukli jí mozek z hlavy kamenem.“ Rozvzlykala se a klesla na kolena. Lyrna ji objala a žena plakala. V rukou stále pevně svírala dýky.

„Nemohu požehnat dýkám této ženy,“ promluvila královna k bojovníkům, z nichž mnozí se také dali do pláče. „Neboť ona je mým požehláním. Stejně jako vy všichni. Já jsem vaším ostrím a vy zase mým.“ Vytáhla vzlykající Furelu na nohy a vedla ji zpět k jejím spolubojovníkům. „A proto vás tímto jmenuji Šedesátým pěším regimentem královské armády, který se od nynějška bude nazývat Královniny dýky.“ Uvolnili jí cestu. Jakmile Lyrna Furelu pustila, dívka okamžitě znovu padla na kolena. Bojovníci se zbožným výrazem v očích váhavě natahovali ruce k plášti procházející královnou. *Na tohle bych si neměla zvykat*, pomyslela si Lyrna a s úsměvem se dotýkala skloněných hlav. *Je to až příliš opojné.*

„Dřina, krev a spravedlnost!“ Ten výkřik nečekaně vyšel z neznámých úst odněkud v klečícím davu a rychle se šířil dál. Muži i ženy bodali zbraněmi do vzduchu a provolávali: „Dřina! Krev! Spravedlnost!“

Lyrna cítila, jak ji zaplavuje pocit moci, vědomí, že těchto několik stovek lidí by pro ni okamžitě položilo život. Málem se tomu úplně poddala, když tu ji něco přinutilo, aby se zamyslela: jediná tvář beze stopy zbožné úcty. Lord Nortah stál vedle svého koně a hladil kočku sedící u jeho nohou. Původní mírné znechucení nahradil hluboký a zjevný nesouhlas.

Večer se sešla s bratrem Kenisem. Sama, neboť Vélín se svému bývalému bratrovi vyhýbal, jak jen mohl. Podobně se chovali i mnozí další. Dokonce i Orena, která jinak na Lyrnu působila jako neuvěřitelně praktická žena, královnou požádala, zda si může jít lehnout dřív. To jen proto, aby nemusela bratra uvítat. *Strach z Temných sil jen tak rychle nezmizí*, usoudila Lyrna.

Nově odhalený bratr Sedmého řádu strnule usedl na stoličku a se zdvořilým zavrtěním hlavy odmítl nabídku občerstvení. Navzdory zjevné houževnatosti a proslulosti z tohoto podsaditého a válkou zoceleného muže vyzařovala jistá plachost, jako by každou chvíli očekával útok. *Tak dlouho žil ve stínech*, pomyslela si. *Denní světlo může být stejně děsivé jako Temné síly.*

„Mí bratři a mé sestry vám vzkazují svůj dík, Výsosti,“ začal. „Za vaši uvážlivost.“

„Královna dbá na všechny své poddané, lorde.“

„Jestli vás smím požádat, Výsosti, upřednostňuji oslovení ,bratře'. Jsem především mužem Víry.“

„Jak si přejete.“ Lyrna sáhla po svitku, který jí Kenis předal při svém příchodu. Byl to seznam všech řádových členů a jejich darů. „Vy mezi sebou máte bratra, který vidí do minulosti?“

„Dar bratra Lucina je omezený, Výsosti. Jeho vidění se omezují pouze na místo, na kterém se právě nachází.“

Lyrna přikývla a zamračila se nad dalším jménem na seznamu. „A tato sestra Merial skutečně dokáže probudit blesk?“

„To není úplně přesné, Výsosti. Dokáže z rukou vysílat energii. Ve tmě nebo v šeru to může připomínat blesk. Tento dar je velmi vyčerpávající, a pokud se užívá příliš, může být i smrtelný.“

„Dovede s jeho pomocí zabít?“

Kenis zaváhal a nakonec krátce přikývl.

„Pak jsou ona i její dar v naší armádě vítány.“ Lyrna si pročetla celý seznam a tázavě pohlédla na bratra. „Jedno jméno tu chybí, bratře.“

Kenis očividně zneklidněl ještě víc, zachoval si však pevný pohled a nekompromisní tón. „Můj dar nesmí být odhalen, Výsosti. Z přísného zákazu mého Principa.“

Byla v pokušení připomenout mu, že Víra podléhá Koruně, ale pak si to rozmyslela. *To, co mi přináší, je velmi užitečné. A tohle není vhodná doba na konflikt s Vírou, zvláště když toho stále tolik skrývají.*

„Strávila jsem tolik let hledáním lidí, jako jste vy,“ podotkla a odložila seznam stranou. „Dokonce jsem při pátrání po důkazech vaší existence riskovala život v horách. A teď to vypadá, že stačilo počkat na vhodný okamžik, který mi nakonec přinesl víc důkazů, než bych si kdy přála.“

Bratr Kenis omezil svou odpověď na rozpačité kývnutí. Uhnul pohledem a královna hovořila dál. „Muselo to být těžké, žít tak dlouho v utajení. Celé roky lhát svým bratrům.“

„Žádala si to Víra, Výsosti. Neměl jsem na výběr. Ale ano, byla to náročná povinnost.“

„Lord Vélín mi prozradil, že jste byl nejvěrnějším poddaným, jakého si můj otec mohl přát. Že jste šel do pouštní války s nadšením. S takovým, že vám to podle jeho mínění zlomilo srdce, když se ukázalo, že byla zbytečná.“

„Princip Grélin mi velmi přesně určil roli, jakou mám hrát. Má oddanost Víře byla tak silná, že se rozhodl, že bude nejlepší skrýt ji za oddanost králi. Ale můj bratr měl pravdu, mé nadšení pro tu válku bylo skutečné, neboť můj Princip mi pověděl, že má zabezpečit budoucnost Víry. Z důvodů, které zná jen on, už mi neprozradil, jak vlastně tuto budoucnost — nebo osud mého bratra — zabezpečí. Vždy jsem si myslel, že je úsudek Principa Grélina neomylný, nikdy mě nevyslal na špatnou cestu, nikdy nedělal chyby.“

„Ozval se vám po pádu hlavního města?“

„Bohužel ne, Výsosti.“ Kenis sklonil hlavu a do hlasu se mu vkradl smutek. „Bratr Lernial dokáže naslouchat myšlenkám lidí, které za svůj život poznal, dokonce i na velké vzdálenosti. Víme, že Princip našel útočiště u skupiny bojovníků v Urlišském lese. Podrobnosti neznáme, neboť Lernialův dar má své hranice. U Alltoru dostal Lernial ránu do hlavy a probudil se až po dvou dnech s hlasitým křikem. Doufal jsem, že jeho slova jsou pouze výplodem choré mysli, ovšem od té doby se velmi zotavil a jeho dar mu stále říká, že Princip Grélin už na nic nemyslí.“

Když Lyrna viděla jeho zármutek, stiskla mu ruku. „Upřímnou soustrast, bratře.“

Rozpačitě sebou trhl a přinutil se k úsměvu. *Má ze mě strach?* Jeden z mužů na jeho seznamu dokázal předvídat budoucnost. *Co asi Kenis ví?* Vybavila si chmurný pohled lorda Nortaha a slova Moudrosti z prvního dne pochodu. *Já vím moc dobře, co to znamená.*

„Během výslechu, který vedl bratr Harlick,“ změnila téma a od táhla se, „hovořila ta Volarka, kterou jsme zajali v Alltoru, o jistém Spojenci. Lord Vélín se domnívá, že byste nám o něm mohl povědět víc.“

„Bratr Harlick už vám řekl všechno, co víme, Výsosti. Přebývá za hranicemi světa a ukládá o naši zkázu. Nevíme proč.“

„Jestli existuje na místě smrti, neznamená to, že někdy dřív žil? Byl to muž, nebo to byla žena?“

„Ten člověk žil, Výsosti. Členové ani jednoho z řádů však zatím nepřišli na to, jak se z něj stalo to, čím je teď, ani jaká nekalá moc v něm mohla probudit takové zlo.“

„Musí existovat nějaké záznamy, staré texty popisující jeho původ.“

„Třetí řád strávil celá staletí sbíráním těch nejstarších textů sepsaných lidskou rukou a vydal značné sumy za útržky papírů a úlomky hlíny. Spojenec se v nich vyskytuje, ovšem vždy pouze jako stín, nevysvětlená katastrofa nebo vražda spáchaná z podnětu nějaké zákeřné a pomstychtivé bytosti. Rozlišit pravdu a mýty je často nespílitelný úkol.“

Jeho slova zasáhla Lyrninu bezchybnou paměť. Vybavil se jí citát z Vernierových *Zpěvů o zlatě a prachu*: *Pravda je největší zbraní učence, ale často také jeho zkázou*. Rozhodla se, že je načas pozvat konečně alpského kronikáře na soukromou audienci.

„Mám tomu rozumět tak,“ zeptala se Kenise, „že váš řád potřebuje nového Principa?“

„Výběr má svá pravidla, jak jistě víte, Výsosti. Dokud nebude možné svolat volební sbor, můj řád zůstane bez Principa. Nicméně mí bratři a mé sestry vyjádřili ochotu podvolit se do té doby mému vedení.“ Jeho pohled byl opět pevný. „Což mě přivádí k jiné věci.“

„Máte na mysli ty obyvatele Severních provincií.“

„Přesně tak, Výsosti. Můj řád v této válce ztratil mnoho bratrů a sester. Naše řady prořídly.“

„A vy byste je přijal do řádu i přes jejich hlasité námitky? Lord Vélín mi jasně sdělil jejich stanovisko. Poslouchají jeho, nikoli vás.“

„Můj řád drží nad Obdařenými ochrannou ruku. Bez nás by všichni už před mnoha generacemi zahynuli.“

„A přesto jste se vy celá desetiletí nadále skrývali, kdežto oni čelili odhalení a smrti z rukou Čtvrtého řádu.“

„To byla nezbytná lest. Většinu z nás zachytíme už v raném věku — Obdařené děti narozené Obdařeným rodičům a dlouholetým členům řádu. Ne všichni mají takové štěstí. Jiní vyrostou a propadnou zlu nebo chamtivosti. Navzdory vši moci jsme jenom lidé jako ostatní. Před nástupem Principa Tendrise Čtvrtý řád u každého nalezeného Obdařeného posoudil, zda je hoden vstupu

do našich řad. Pak už bylo jen na něm, jestli se k nám připojí, nebo ne.“

„Ovšem jen pokud by byl ochoten sloužit Víře, předpokládám?“

„Sedmý řád je řádem Víry, Výsosti. To nelze změnit.“

Když pozorovala to neochvějné přesvědčení v bratrově zraku, napadlo ji: *Mám tady dalšího Tendrise?* Nikdy nepochopila, proč otec nenechal problémového Principa Čtvrtého řádu nenápadně otrávit. Ani ten starý pletichář si nedovolil podceňovat Víru a její moc.

„Toto je svobodné království,“ odvětila. „Ani to nelze změnit. Smíte si s Obdařenými ze Severních provincií promluvit a nabídnout jim místo ve vašem řádu. Ovšem pokud odmítnou, necháte to být a já už o té věci během své vlády, která bude doufám poměrně dlouhá, neuslyším. Pokud tedy vaše sestra,“ opět nahlédla do seznamu, byt jen naoko, protože jeho obsah se hned po prvním přečtení naučila nazpaměť, „Verlia nevyvěští jinou budoucnost.“

„Vize mé sestry jsou ... zřídkaivé,“ odpověděl. „A vyžadují náročný výklad. Co se Vaší Výsosti týká, zatím toho vidí jen málo.“

„A jaké je to málo, co vidí?“

Kenis vypjal hruď. Spíš než jako kandidát na Principa opět vypadal jako válečník, který se chystá do bitvy. „Oheň,“ prohlásil. „Zatím vidí jen oheň.“

Dalšího dne cestovala se Sordaji. Rozhodla se, že půjde pěšky jako oni. Lady Dahrena ji doprovázela jako tlumočnice, což bylo trochu zbytečné, protože jen málo členů lesního kmene se odvážilo s nimi mluvit. Většinou spíš úzkostlivě dbali na to, aby se na ně nemuseli ani podívat. Lyrna viděla, jak to lady mrzí. Když se k Dahreně některý z válečníků otočil zády nebo jí něco úsečně odpověděl, z tváře jí zmizel její obvyklý úsměv. Naproti tomu k Lyrně přistupovali spíš se zvědavou bezradností než se strachem.

„Léčivý dotek je v lese velmi vzácný,“ poučil ji Hera Drakil, jediný ze Sordajů, který dokázal ujít vedle Dahreny víc než několik kroků. Přesto však bylo z náčelníka cítit jisté napětí, jako by každý krok byl zkouškou odvahy. „Neobjevil se po mnoho generací.“

„Máte nějaké knihy?“ zeptala se Lyrna a vybavila si Mahlessinu rozsáhlou knihovnu v Hoře. „Záznamy z doby před příchodem Marelim Sil?“

„Knihy?“ zamračil se náčelník nechápavě.

„*Virosra san elosra dural*,“ vysvětlila Dahrena. Lyrna rozuměla sordajsky mnohem hůře než Ionacky, ale na hrubý překlad jí to stačilo. *Slova, která vězní ducha.*

„Ne,“ odpověděl Sordaj Lyrně. „Sordajové nemají knihy. Ani dnes, ani v minulosti. Vše si předáváme ústně a pamatujeme si to. Jedině vyřčené slovo je pravdivé.“

Dahrena zaváhala a pak pronesla něco v sordajštině. Bylo to příliš rychlé a složité, aby královna pochopila obsah. Ovšem ať to bylo cokoliv, Hera Drakil se zachmuřil, otočil se a odkráčel skrze neuspořádané řady svého lidu.

„Urazil se?“ zeptala se Lyrna Dahreny.

Lady se smutně dívala za odcházejícím náčelníkem. „Jedině vyřčené slovo je pravdivé,“ zopakovala. „Pověděla jsem mu pravdu. Nelíbila se mu.“

Armáda se cestou na jih rozrůstala. Z lesů a jeskyní se nořily skupinky utečenců a uprchlých otroků, kteří se chtěli připojit nebo žebřali o jídlo. Lyrna přikázala, aby bylo o všechny postaráno, i když nebudou chtít vstoupit do armády. Takových však bylo málo. Mezi novými rekruty se našlo mnoho opozdílů z královské armády, kteří se toužili vrátit ke svým regimentům, z nichž mnohé už vůbec neexistovaly. Bratr Kenis na královninu žádost odstoupil z funkce lorda maršála královské armády, přestože toto rozhodnutí vyvolalo v jeho mužích nelibost. Navzdory spojení s Temnými silami v něm mnozí stále viděli spasitele, nebojácného vůdce, který je po osudné porážce dovedl k vykoupení. Další jej ovšem tolik neuznávali, především muži, již v Cumbrelinu sloužili pod lady Revou, a uprchlíci nalezení cestou. Vedlo to k mnoha hlasitým hádkám, a dokonce i několika bitkám. Oficiální delegace seržantů předstoupila před Vélina se žádostí o znovuvvedení Kenise do funkce a Pán bitev musel jejich zlost uklidnit tím,

že na bratrovo místo povýšil jednoho z nich, zkušeného seržanta pod-
sadité postavy a se zjizveným obličejem.

„Seržant Travick, Výsosti,“ představil se a poklekl před královnu
v den, kdy se rozhodla cestovat s nimi. „Původně ze Šestnáctého pě-
šího regimentu.“

„Ano, Černí medvědi,“ vzpomněla si Lyrna a pokynula Bentenovi,
aby jí přinesl jistý předmět z pojezdne zbrojnice bratra Holluna.

Travick překvapeně zamrkal. „Ano, Výsosti. Vaše paměť je vám
ke cti.“

„Děkuji. Zato vám bohužel chybí správné způsobý.“

Veterán rozpačitě sklonil hlavu. „Odpusťte, Výsosti. Nejsem na
takové věci zvyklý.“

„To není omluva,“ odušila Lyrna a převzala si od Bentena zbraň,
asrélnický meč, jak se na takovou příležitost slušelo. „Aby se královský
rytíř nazýval seržantem. Musím říct, že mě to velmi udivuje.“

Muž polekaně zvedl hlavu, a když spatřil meč, vytřeštil oči. „Lorde
maršále La Travicku,“ pronesla a položila si meč na předloktí, jílcem
dopředu, „přijímáte tento meč z rukou své královny?“

Řady vojáků královské armády za Travickem se rozvlnily. Muži
byli méně upravení, než pamatovala, ale všichni vypadali houževnatě
a nebezpečně. *Nebezpeční se mi hodí, rozhodla se. Ať se klidně pobijí
mezi sebou, pokud budou proti Volarům bojovat ještě srdnatěji.*

„P-přijímám, Výsosti,“ koktal Travick.

„Tak si ho vezměte, lorde, a vstaňte.“ Svou masitou, zjizvenou ru-
kou uchopil meč. Vstal a zvedl zbraň nad hlavu s výrazem naprostého
ohromení.

„Ráda bych provedla reorganizaci královské armády, lorde maršále,“
pokračovala Lyrna. Travick se postavil do pozoru a upřel na ni zrak.

„Cokoli královna rozkáže.“

„Úcta k minulosti je pěkná, ale my nesmíme dovolit, aby nám bráni-
la v našem cíli. Z mnoha hrdých regimentů zbyly jen trosky a některé
byly úplně vyhlazeny. Jestli počítám správně, spadá pod vaše vedení
něco málo přes šest tisíc mužů, z nichž mnozí si zachovávají vazby
k regimentům, které však nyní postrádají smyslu. Pouze tři z těchto
regimentů si zaslouží být takto nazývány, i jejich počty jsou ovšem
značně redukovány. Doplníte je novými muži a ostatní rozdělíte do

tří nových regimentů. Název a standartu si muži zvolí sami, obojí však podléhá mému schválení. Součástí královské armády se stane také družina lorda Nortaha, jako Šedesátý pěší regiment.“

Obrátila se k řadám bojovníků. Královští vojáci byli proslulí věrností svým regimentům. V mnoha tvářích byl proto patrný otevřený nesouhlas. „Až tuto válku vyhraje,“ pronesla k nim zvýšeným hlasem, „dávám vám své slovo, že královská armáda bude obnovena a všichni, kdo si budou přát připojit se ke svým původním regimentům, k tomu dostanou svolení. Teď nás však čeká válka a v té nám sentiment nepomůže.“

Lord Travick vyštěkl hromovým hlasem rozkaz a všichni vojáci padli na jedno koleno a sklonili hlavy. „Královská armáda je vaše, Výsosti,“ sdělil Lyrně. „Podléhá vaší vůli,“ dodal nahlas, aby ho každý voják slyšel, „a pokud od někoho uslyším nějaké stížnosti, zmrskám ho jako psa.“

Hradby Warnslavy byly mnoho let zanedbávány, neboť po nástupu Lyrnina otce nastalo dlouhé období míru a přednost dostaly jiné městské projekty. Vělin se domníval, že možná odrazily jeden volarský útok, nicméně další už nevydržely. Na několika místech od země až k cimbuří zely trhliny, jimiž bylo jasně vidět do města.

„Nic nezůstalo, Výsosti,“ hlásil lord Adal toho rána, po návratu z obhlídky. „Ani jediný dům, ani jediná živá duše.“

Lyrniny chabé naděje, že Severní garda možná přeháněla, se rozplývaly s každým klapnutím Šipčíných kopyt. Suť a popel za trhlinami vypovídaly o naprosté zkáze. Vělin zasmušile čekal u rozbořené brány. „Do přístavu, Výsosti,“ řekl.

Vody přístavu byly zakalené nánosy bahna a vrstvou tuku, který vytekl z potopených rybářských člunů, ten shluk bledých oválů porostlých řasami, podobný trsu hroznů vinné révy byl však jasně viditelný.

Lyrna se rozhlédla po zbytcích kdysi rušného, i když trochu páchnoucího města. Bývalo vlastně dost špinavé. Místní lidé hovořili s hrubým přízvukem a při její dřívější návštěvě se jí do očí dívali vyzývavěji než Varinsholdští a méně se klaněli. Ovšem tenkrát ji viděli rádi, vítali

ji jásosem, podávali jí miminka, aby je políbila, a házeli jí pod nohy okvětní lístky růží. Přijela sem otevřít chudobinec zbudovaný na náklady Koruny a provozovaný Pátým řádem. Cestou do přístavu po něm nyní nebylo ani stopy, všude jen hromady cihel a ohořelé trámy.

„Spoutali je k sobě,“ odhadoval Vélin. „Strčili do prvního a další ho následovali. Přibližně čtyři stovky, nejspíš jediní přeživší útoku na město.“

„Nechtěli se cestou na sever obtěžovat s otroky,“ podotkl lord Adal. V hlase nedával nic znát, Lyrna však viděla, jak má při pohledu do vody napjaté svaly a zaťaté zuby.

„Na sever, lorde?“ zeptala se.

Přistoupila k ní lady Dahrena a uklonila se. Tvář měla bledou, jako by byla podchlazená. „Jsem přesvědčená, že vám nesu užitečné zprávy, Výsosti.“

„Je pryč?“ ujišťovala se Lyrna o chvilku později. Na její rozkaz Murela přinesla Dahreně horký nápoj a lady teď seděla v jejím stanu a v drobných ručkách svírala misku teplého mléka. Vélin si Dahrenu prohlížel se zjevnými obavami. Už dříve vyjádřil svůj nesouhlas s tím, aby nadále využívala svůj dar.

„Alltor vás stál mnoho,“ řekl Dahreně. „Není rozumné tak brzy znovu létat.“

„Jsem voják této armády jako každý jiný,“ pokrčila lady rameny. „A mou zbraní je můj dar.“

Napětí ve stanu rostlo. Lyrna se nutila do klidu. Poznala, že mnohé zůstalo nevyřčeno, a přesto Vélin i Dahrena vědí, na co ten druhý myslí — jako by své myšlenky na sebe vykřičeli. *Zatímco já vím tak málo o tom, co se skrývá za těma očima.*

„Je úplně celý spalený na troud,“ potvrdila Dahrena. „Urlišký les je mrtev, Výsosti.“

Lyrna si vzpomněla na den, kdy lord Al Telnar přišel žádat otce o uvolnění přísných limitů těžby v Urlišském lese. Jak tehdy celý rudý ponížením prchal z poradního sálu. „Urlišký les je místem zrodu tohoto království,“ křičel Janus na hrbícího se Al Telnara a přitom podepisoval další dekret o přerozdělení půdy, již původně vlastnil ministr královských dílen. „Kolébka mé vlády a já nedovolím, aby ji rozrývali takoví jako vy.“

Al Telnar a Urlišský les, přemítala královna. *Z obou zbyl jen popel. Zvláštní, že se pro mě lord obětoval po tolika letech otcových urážek.* „A co ta armáda postupující přes renfélinskou hranici k Varinsholdu?“ zeptala se Dahreny. „Dokážete odhadnout jejich počet?“

„Něco přes pět tisíc, Výsosti. Většina na koních.“

„Darnel svolává své rytíře,“ uvažovala nahlas Lyrna. „Brzy je bude rozhodně potřebovat.“

„To si nemyslím, Výsosti,“ oponovala Dahrena. „Je mezi nimi jedna duše, která žhne jasně rudou barvou. Už jsem ji viděla dřív, když jsem letěla nad Urlišským lesem. Jsem si jistá, že tehdy bojovala proti Volarům.“

Lyrna přikývla a vzpomněla si na noc strávenou na renfélinském hrádku. Bylo to jen před pár měsíci, ačkoli teď se jí to zdálo jako celé věky. *Jsou mnozí, kteří se jeho vládou cítí zneuctěni*, prohlásil tehdy Banders.

„A ta banda, která má na svědomí ten masakr v přístavu?“ zajímala se dál. „Zahlédla jste je, madam?“

V Dahrenině odpovědi vycítila jistou odevzdanost, chmurné smíření s důsledky její následující zprávy. „Asi čtyři tisíce, Výsosti. Dvacet mil severozápadně. Většina jde pěšky.“

Lyrna se otočila k Vélinovi. „Lorde, požádejte prosím Saněše Poltara o nejrychlejšího koně, kterého nám Eorhilové mohou poskytnout, a o doprovod pro královského posla. Vyhledají tu renfélinskou armádu a objasní její identitu i záměry.“

Vélin se rychle poklonil. „Ano, Výsosti.“

„Já dohlédnu na vyzdvižení těl z přístavu a zařídím pro mrtvé pohřební obřad se všemi poctami. Vy si mezitím vezmete všechny jezce, které máme, a doženete ty vrahy. A nečekám, že přivedete nějaké zajatce.“

KAPITOLA ŠEST

◆ VÉLIN ◆

My dva jsme spolu ještě neskončili.

„Lorde?“

Adalův hlas ho vytrhl ze zamyšlení. Velitel Severní gardy jel na koni vedle něj a podezřívavě mhouřil oči. „Mí muži našli dvě míle na sever pár opozdílců,“ hlásil Adal. „Nemají daleko k vyčerpání a nejedli už několik dní. Zbytek pravděpodobně také nebude v lepším stavu.“

Vélin přikývl a odvrátil se od Adalova zkoumavého pohledu. Poté pohlédl k východu, kde Eorhilové v trysku připravovali obkličovací manévr, ke kterému dal rozkaz ráno. Když jezdci přešli kopec a zmizeli z dohledu, na chvíli ho zachvátila bezradnost. Stále v něm přetrvával stále známější pocit smutku a zklamání. Jízdu Eorhilů neprovázela žádná melodie, stejně tak jako píseň nezazněla ve chvíli, kdy Lyrnu našli vyléčenou na těle, ale ne na duši. A neozvala se, ani když Orven na jeho rozkaz věšel volarské zajatce. Mlčela i teď, když Adalovi rozkázal, aby se svými muži zajistil východní stranu.

V Adalově chování sice neodhalil žádný odpor, nicméně si povšiml určité nejistoty, možná i obav. Přemítal, zda gardistovo nepřátelství vůči němu po Alltoru trochu ochablo, či jestli si dokonce nezačal svého Pána věže vážit. Jenže zatímco dřív podobné věci odhadoval snadno, teď cítil jen věčnou nejistotu. *Takto tedy vypadá život bez daru?*

Vybalil si to krátké období, kdy píseň odmítal přijmout a zůstal na všechno sám. Proplovat mořem chaosu a války bez kormidla bylo tak těžké! Tohle se však ukázalo být mnohem horší. Teď cítil jen chlad, mráz pronikající do morku kostí, který do něj prosákl na území Spojence a provázal ho i na tomto světě. A slova, samozřejmě, ta slova, jež ho pronásledovala zpoza hranic světa.

Ještě jsme spolu neskončili.

Přiklusal k němu Nortah v doprovodu Sněžanky, která jako vždy při vyhlídce na krev ožila.

„Proč nejsi u svého regimentu?“ zeptal se Vélín.

„Davern je má pevně v rukou,“ odpověděl mu bratr. „Vlastně bych ti byl vděčný, kdybys královnu požádal, aby ho povýšila na mé místo. Bezmeznou nenávist a touhu po krvi není snadné tolerovat příliš dlouho.“

„Budou potřebovat pevné vedení a tvrdou ruku.“

Nortah nadzvedl obočí. „Myslí si totéž i královna, bratře? Hodně by mě to překvapilo.“

Vélín neodpověděl. Vybavil si svou radost, když toho dne v Alltoru viděl, jak ji člun veze přes řeku, a tu obrovskou úlevu, když vystoupila na břeh. Ztráta písně mu působila fyzickou bolest a Lyrna jako by byla lékem na jeho rány, jedinou jistotou, spálenou, ale vznešenou. *Jak jsem si kdy mohl myslet, že padla?* blesklo mu tehdy hlavou a klesl před ní na kolena.

Ovšem jak dny plynuly a láska vojáků k jejich královně očividně sílila, pociťoval nepřítomnost písně stále intenzivněji. *Vyvolává tolik otázek. A přesto se zdá, že sama si žádné neklade.* Od té doby, co ji jako dívku před tolika lety potkal na chodbě paláce, se velmi změnila. Bezuzdné ambice se přetavily v něco jiného, znepokojivějšího. *Tehdy lačnila po moci, po čem lační teď?*

„Mí lidé se sešli s naším bratrem,“ prohodil Nortah. Tak mluvil o Obdařených z Nehrinova mysu vždy, jako by tvořili vlastní národ. „Na žádost královny. Odmítli, tak jak jsem očekával.“ Odmlčel se. „Mluvil jsi s ním? Od toho jeho malého odhalení?“

Vélín zavrtěl hlavou. Tomuto tématu by se nejráději vyhnul. Zneklidňovalo ho ještě více než otázky týkající se královny.

„Sedmý rád nebo Víra, pořád je to náš bratr,“ pokračoval Nortah.

Vždycky věděl víc, pomyslel si Vélín. Mnohem víc, než říkal. Měl informace, které mohly být užitečné a zachránit mnoho lidí, možná dokonce Frentise... nebo Mikela.

„Já s ním promluvíím,“ slíbil Nortahovi. *Musíme toho hodně probrat.*

„Nechystáš se dnes udělat nic... bláznivého, že ne?“ zeptal se Nortah.

„Bláznivého, bratře?“

„Ano, bratře.“ Nortah se zachmuřil. „Jako třeba, že se sám vrhneš proti celé armádě. Ať si o tom skládají písní, kolik chtějí, i tak to byla

pořádná hloupost. Máme domov, kam se můžeme vrátit, jestli si vzpomínáš. Řád je dávno za námi. Teď máme pro co žít, pro *koho* žít.“

Vélin zaznamenal v jeho hlase jistou naléhavost a dobře věděl, co to znamená. Dahrena se mu držela po boku po většinu cesty, jen dnes ji poprosil, aby si po té námaze odpočala. Bylo to zvláštní, ale přes veškerý společně strávený čas spolu mluvili jen málo, jako by všechny rozhovory byly zbytečné. Věděl, že ona cítí, že přišel o píseň, a bál se, že by to mezi nimi mohlo vytvořit překážku. Dahrena před ním však vystupovala klidněji než kdy dřív. Důvod byl zřejmý. *Když se dvě duše potkají za hranicemi světa, není snadné takové pouto zlomit.*

Přes veškerý neklid, který v něm to pochopení vyvolalo, byl i nadále vděčný za její společnost, neboť jedině v její přítomnosti polevoval ten neutuchající chlad. Náhlá bolest hluboko v nitru, která se často ozývala po dlouhé jízdě nebo větší námaze a již cítil i teď.

„Žádné blázniviny, bratře,“ slíbil Nortahovi a přitáhl si plášť k tělu. „Dávám ti své slovo.“

Jeho hřebec dřív patřil Severní gardě a stejně jako většina koní v Severních provinciích pocházel z chovu Eorhilů — vysoký, rychlý a klidný, dokud nevyjel do bitvy. Kapitán Adal mu prozradil, že jeho předchozí majitel byl praktický muž a říkal zvířeti jednoduše „Kůň“. Vélin zatím nevymyslel nic lepšího. Když se v pozdním odpoledni přiblížili k vrcholku kopce, kůň strnul a rozšířil nozdry. Zachytil pach, který byl příliš slabý, aby ho ucítil i Vélin, ačkoli nebylo těžké odhadnout jeho zdroj — pot mnoha hrozivých mužů.

Vélin je spatřil, až když vyjeli na vrchol. Nilsélská kavalerie se začala rozestavovat do útočné formace. Jezdci měli jen lehkou zbroj: většinou drželi sedm stop dlouhé kopí. Jejich koně byli šlechtěni spíše pro rychlost než sílu. Nilsélsinci sledovali Volary s klidnými výrazy, beze stop slitování nebo strachu. Zpráva o krveprolití ve Warnsclavě se mezi nimi rychle rozletěla a cestou do Alltoru už viděli víc než dost hrůzných scén.

Volaři zaujali čtvercovou formaci, poněkud nepravidelnou na levé straně, kde Vélin tušil Svobodné rytíře, a dokonale rovnou vpravo, kde

Varitajové čekali s absolutní lhostejností na svůj osud. Eorhilové jim odřízli ústupovou cestu a teď se k nim pomalu blížili. Na východě střetla další možnou únikovou cestu Severní garda, zatímco Orvenova jízda se seskupila na západním křídle.

„Na váš rozkaz, lorde,“ otočil se k Vélinovi velitel nilsélinské kavalérie, šlachovitý muž s typicky lotrovským vzhledem nilsélinských vojáků. Na oholené hlavě se mu skvěly čerstvé jizvy, které nepochybně utržil u Alltoru. Vélinovi neušla jeho dychtivost pustit se do nepřítele. Rukou v rukavici netrpělivě svíral své kopí.

„Počkejte na Eorhily,“ rozkázal Vélin. Sáhl přes rameno a tasil svůj meč. Když uchopil jílec, zarazilo ho, že necítí obvyklý klid. Zatímco dřív jako by v ruce držel živou věc, teď to byl jen kus oceli a dřeva, těžší, než si vybavoval.

Znamý svištlivý zvuk obrátil jeho pozornost zpět k poli. Nebe nad Volary potměnělo oblakem letících šípů. Eorhilové se plnou rychlostí hnali k nepříteli. Vélin pozvedl meč a nilsélinští trubači zatroubili do útoku. Ve chvíli, kdy eorhilská salva zasáhla cíl, švihl Vélin zbraní k zemi a kopl koně do slabin. Všichni se za mohutného dunění rozjeli tryskem kupředu.

Pod silou nárazu se zakymácel v sedle. Šílené řehtání jeho koně zaniklo v okolním řevu a řinčení kovu. Přidržel se hrušky sedla a vzápětí ucítil, jak mu něco tvrdého přejelo po kroužkové košili na zádech. Z tlačence se k němu vrhl jeden Volar. Ve vytrěštěných očích měl zoufalý výraz, ale krátký meč držel pevně a jistě. Vélin se pustil sedla a zřítíl se na zem. Vrazil do Volara s takovou silou, že muž odletěl stranou. Vyhrabal se na kolena a nastavil meč proti výpadu dobře stavěného Svobodného rytíře. Soudě podle věku a lehkosti, s jakou muž odrazil jeho protiútok, to byl zkušený voják. Vélin se naopak podívoval nad svou vlastní pomalostí. Svobodný rytíř se zručně rozmáchl a úderem těsně nad jílec vyrazil soupeři zbraň z ruky.

Vélin zíral na svou prázdnou dlaň a v duchu si s podivným, odtažitým klidem opakoval jedinou větu: *Upustil jsem meč.*

Svobodný rytíř přiskočil blíž, rozmáchl se a chystal se zasáhnout Vélínův krk, ale vtom předvedl zvláště elegantní otočku a z prokousnutého hrdla mu vytryskla krev. Nortah zastavil koně o několik stop dál. Sněžinka vedle něj cenila zakrvácené zuby.

Vélin vstal a rozhlédl se kolem. Při útoku se dostali téměř do středu volarské formace. Všude okolo zuřil lýtý boj. Nilsélcinci bodali svými kopími a Orvenovi gardisté máchali meči. Někde na západě se z nebe snášelo další mračno šípů — známka toho, že Eorhilové odhalili hlouček urputně vzdorujících Varitajů.

Nedaleko se ozval Orvenův hlas a Vélin se díval, jak jeho vojáci běží proti shluku Svobodných rytířů bojujících se zoufalostí mužů předem odsouzených k smrti. Následovalo hlasité řehťání. Vélínův kůň vlétl mezi Volary, zvedal se na zadní, kopal a cenil zuby. Hlouček Volarů se pod nápořem Orvenových mužů brzy rozpadl a Nilsélcinci se k vraždění ochotně přidali.

„Žádné blázniviny?“ zeptal se Nortah káravě.

Vélin pohlédl na svou prázdnou ruku, protáhl si prsty a opět pocítil ten chlad. Něco ho strčilo do ramene. Když se ohlédl, spatřil svého koně, který hlasitě frkal a pohazoval hlavou, s čerstvým šrámem na čenichu. „Jizva,“ řekl Vélin a pohládl zvíře po hlavě. „Budeš se jmenovat Jizva.“

„Nehýbej se,“ napomenula ho Dahrena, když sebou trhl, jak ho hojivá mast štípala na zádech. Po pádu ze sedla se mu od boku až k rameni táhla ohromná modřina, a navíc ho celou cestu do Warnsclavy pronásledovala stále stejná slova. *Upustil jsem meč.*

„Neproslavil ses už dost?“ pokračovala Dahrena, zatímco mu krouživými pohyby vtírala mast do kůže. „To se musíš vrhnout proti každé armádě, která se ti postaví? A teď navíc s koněm ovládaným Temnými silami.“

„To těžko,“ zabrblal, a když lady konečně vstala a zamířila k truhličce plné různých lahviček a krabiček s léčivými mastmi a lektvary, vydechl úlevou. „Mám podezření, že můj nový kůň prostě rád bojuje.“

Obsadil sklepní pokoj jediné zachované stavby ve Warnslavě, dům přístavního mistra podobající se pevnosti. Stavení se tyčilo nad vlnolamem a bylo celé ze žuly, takže nebylo tak snadné je strhnout. Královna se svým doprovodem se ubytovala v horních patrech a armáda se utábořila mezi troskami. Vojáků stále přibývalo, neboť se z okolí trousili další a další lidé.

„Jako jeho pán,“ odtušila Dahrena a Vélín sebou opět trhl. Tato jejich první slovní výměna od odjezdu z Alltoru v něm vzbudila obavy, že jejich pouto možná přece jen není tak nezranitelné. Bitva byla krátká, což vzhledem k přesile nikoho nepřekvapilo. Volaři se dali na útěk po necelé čtvrt hodině. Přesně tak dlouho trvalo pobít všechny Varitaje. Přeživší Svobodní rytíři se rozutekli do všech stran, ovšem Eorhilové je rychle dostihli. Nilséinci mezitím dobili raněné a pustili se do své oblíbené činnosti: okrádání mrtvých. Ke svému překvapení se Vélín při odchodu z bitevního pole setkal s vážně míněnou úctou: vojáci se mu klaněli a zvedali kopí na pozdrav. *Copak se rozhodli, že nic neviděli? přemítal. Raději věří v muže s bláznivou kuráží a koněm ovládaným Temnými silami než v zesláblého blázna, který se neudrží v sedle a jemuž padá meč z ruky.*

„Dnes jsem málem zemřel,“ oznámil lady klidným, hloubavým tónem. Neotočila se, ale záda jí ztuhla. „Ty víš, že jsem přišel o svou píseň,“ pokračoval. „Když jsi mě přivedla zpět. A bez ní... upustil jsem meč, Dahreno.“

Nahněvaně se k němu otočila. „Slyším sebelítost, lorde?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Jen upřímnost...“

„Tak já ti taky něco upřímně povím.“ Došla k Vélínovi, klekla si a vzala jeho ruce do svých drobných, štíhlých prstů. „Kdysi jsem viděla, jak se jeden kluk rval jako lev, jen aby získal praporek v jakési příšerné hře. Tehdy jsem si myslela, že je to kruté, a vlastně si to myslím pořád. Ale ten chlapec, jehož jsem toho dne viděla, melodii své písně neslyšel. To bych vycítila. Vždycky jsi v sobě měl víc než jen svůj dar.“ Stiskla jeho ruce o něco pevněji. „Dar nesouvisí se svaly ani s kostmi, ani se schopnostmi broušenými od dětství. Nevěřím, že bys o všechno přišel během několika týdnů.“

Hněv z ní vypřchal. Zvedla oči, vstala a vzala jeho obličej do dlaní. „Oba nás čeká ještě spousta práce, Vélíne. A já věřím, že královniným

záměrům lépe poslouží, když tě bude mít po svém boku.“ Odtáhla se, usmála se na něj, hřejivou rukou mu přejela po tváři od čela až k bradě a políbila ho na rty. „Nepodařilo se ti najít k těmhle dveřím klíč?“

Později ležela s hlavou opřenou o jeho hrud', tiskla se k němu svým drobným a dokonalým tělem a všechn jeho chlad zaháněla pryč. Začalo to už v Alltoru. První noc spolu téměř nepromluvíli. Zničehonic se k sobě z tiché a bezostyšné touhy tiskli ve tmě, vedeni něčím, čemu ani jeden z nich neměl potřebu odolávat.

„Královna mě nenávidí,“ zašeptala mu do chloupků na prsou. „Snaží se to skrývat, ale já to cítím.“

Zatímco já můžu pouze tušit, pomyslel si Vélín. „Neporušujeme žádný zákon a nikoho neurážíme,“ odvětil. „A dokonce i královna smí mít vlastní city.“

„Vy dva jste spolu v mládí...?“

Tiše se zasmál. „Kdepak, nic takového by se nikdy nemohlo stát.“ Přestal se usmívat, neboť mu na mysli vytanula tvář Lindena Al Hestiana. Tolik let už uběhlo, a stejně se pořád šířal pocitem viny.

„Ona tě miluje,“ pokračovala Dahrena. „Musíš to přece vidět.“

„Vidím jenom královnu, které jsem vázán svým slovem.“ *Pro všechny by bude nejlepší, jestliže neuvidím nic víc.* „Co o ní říkají Sordajové?“

Dahrena ztuhla a trochu pootočila hlavou na jeho prsou. „Nic, alespoň mně ne. Ale co si říkají mezi sebou, to netuším.“

Věděl, že po Alltoru se přístup Sordajů k nim oběma zásadně změnil. Náklonnost, kterou chovali k ní, a opatrný respekt, který začínali projevovat jemu, vystřídala hluboká nedůvěra. „O co jde?“ zeptal se jí. „Proč z nás mají takový strach?“

Dlouho mlčela, a nakonec se nadzvedla a podepřela si bradu dlaněmi. Její tvář zůstala skrytá ve tmě, ale v očích se jí odráželo světlo z malého otvoru ve zdi. „Sordajové stejně jako služebníci Víry nevnímají smrt jako prokletí. Věří však, že když duše opustí tělo, neodstěhuje se do světa za hranicemi toho našeho, ale uchýlí se na skryté místo, do světa, který existuje v každém stínu a tmavém koutě, do světa neviděného a nepostizitelného očima živých. Do tohoto světa si odnášíš všechno, co ses v životě naučil. Každý lovecký trik a veškerou válečnickou dovednost, všechny tradice. Po smrti se tak vydáváš na slavnou a nekonečnou loveckou výpravu, ovšem beze strachu

a nejistoty. Všechna břemena, která tě tížila v životě, zmizí a zůstane jen lov. Občas ty duše můžeš zahlédnout v lese, když sáhneš do tmavé dutiny stromu nebo do stínu skály a doufáš v tichý vzkaz od milované duše ztracené na lovu.“

„Když jsi mě přivedla zpátky,“ podotkl, „připravila jsi mě o dar.“

„Ten největší dar.“

„Měla by sis s nimi promluvit, říct jim pravdu.“

„Já to udělala. Nepomohlo to. V jejich očích jsem provinilec a ty už bys neměl chodit po tomto světě. Zavrhli mě.“

Opět sklopila oči. Hladil ji po ramenu a vnímal její zármutek. „Tak proč zůstali?“ zeptal se.

Její odpověď připomínala tichý slzavý povzdech. „Dělají totéž co my: jdou za voláním vlka.“

Revin meč ho udeřil do zhmožděného boku, až bolestně hekl. Ona mrštně uskočila před jeho neobratným máchnutím, pak se přikrčila a provedla výpad na prsa. Vélin se mu vyhnul, zvedl dřevěný meč a sekl jím proti jejím nohám. Trefil se, protože příliš dlouho váhala s obranným manévrem.

„Lepší,“ pochválila ho. „Nemyslíš?“

Vélin zamířil k pařezu, na který si odložil čturu, a zhluboka se napil. Zatažená obloha a studený vzduch předznamenávaly nástup podzimu a nesnadné tažení na Varinshold. Ve Warnslavě pobývali už tři dny — čekali na meldenejskou flotilu. S přispěním lorda Al Bery se sice stav zásob zlepšil, stále však neměli dost, aby se mohli vydat na sever, zvláště když počet rekrutů bez ustání rostl. Od jejich příchodu do města dorazilo přes tisíc lidí, z nichž Nortah sestavil další roty svého regimentu. Vypadalo to, že Volaři nebyli ve shánění otroků až tak pečliví, jak se původně zdálo, ačkoli zvědové denně přinášeli zprávy o dalších a dalších vypálených vesnicích plných hnijících mrtvol.

„Ne,“ řekl Revě. „Dneska jsem spíš horší.“ Odhodil čturu a provedl několik rychlých výpadů. Jeho dřevěný meč se jen míhal vzduchem. Uskakovala a odrážela údery s ladností, o jaké si při jejich někdejším společném cvičení mohla nechat jen zdát. Vélin dobře věděl,

že zkušenosti získané v bitvě se počítají dvakrát. A také si uvědomoval, že ho Reva šetří. Umožňuje mu zásahy, které by dovedla hravě vykrýt, a reaguje o zlomek pomaleji, než by bylo záhodno.

„Tohle nestačí,“ zabručel a zastavil se.

„Ale no tak, nevzdáváš to, že ne?“ popichovala ho.

Máš mě až příliš ráda, pomyslel si a v duchu si povzdechl. *Bojíš se, že by ses musela znovu dívat, jak umírám*. Rozhlédl se po poli pod kopcem, na kterém cvičili — armáda dřela pod pokyny důstojníků a seržantů, kteří se z nových i starých rekrutů snažili vykřesat královny smrtící nástroje spravedlnosti. Zahlédl Lyrnu, jak cválá na svém bílém koni a černý plášť za ní vlaje ve větru, doprovázená pozdravy svých bojovníků.

„Přemýšlel jsi někdy...“ začala váhavě Reva, která se zastavila vedle něj.

„O čem?“ zeptal se.

„O královně.“ Reva sledovala Lyrnina koně klusajícího k Nortahovým novým rotám. Jakmile se královna zastavila, lidé padali na kolena.

„O tom, co se jí stalo. Přemýšlel jsi někdy, co by to mohlo znamenat?“

„Její uzdravení?“

„Ne, uzdravení ne. To předtím. Po tom, co si musela vytrpět, zůstávají hluboké jizvy, i když se zranění navenek zahojila.“

„Tak hluboké jako ty tvoje, sestro?“

„Možná hlubší. A to mi dělá starosti. Já mám na rukou krev, stejně jako ty. Nemůžeme tvrdit, že jsme nevinní, a já si to, až nadejde můj čas, před Otcem zodpovím. Ale ona ... Občas mám pocit, že by klidně spálila celý svět, kdyby to mělo znamenat smrt posledního Volara. A ani pak by jí to nestačilo.“

„Ty snad netoužíš po spravedlnosti?“

„Po spravedlnosti ano. A aby mí lidé opět žili v bezpečí. A proto klidně budu bojovat v její válce a osvobodím její město. Ale to nepostačí, že ne? Co jí povíš, až ti přikáže, aby ses s ní vydal za oceán?“

Píseň mlčí. Neporadí mi. Zůstala jen tichá nejistota.

„Děkuji vám za společné cvičení, madam,“ odvětil Vélín a uklonil se. „Ale zdá se mi, že potřebuji méně starostlivé učitele.“

Davernův jasanový meč odrazil Vélínovu čepel a zastavil se až o jeho nechráněná žebra. Vélín zalupal po dechu a zamračil se na couvajícího Daverna. „Kdo vám řekl, abyste přestal, seržante?“

Bývalý lodař na chvíli sražil čelo, ale pak v úsměvu odhalil zářivé zuby, přiskočil a bodl mečem proti soupeřově nosu. Vélín se otočil a jasanová čepel ho jen těsně minula. Pak chytil seržanta za paži a svalil ho přes rameno na zem. Davern se rychle vzpamatoval, vyskočil na nohy a v otočce se pokusil Vélínovi podrazit nohy. Vélín jeho úder zablokoval a odpovéděl sérií obouručních výpadů na prsa a hlavu. Seržant ustupoval a odrážel každý pokus, hluchý k pokřikování diváků.

Cvičili už tři dny a Vélín stále nezasadil ránu. S každým dalším zápasem hlouček přihlížejících rostl. Davern, jak se dalo čekat, se k boji s Pánem bitev nenechal přemlouvat, zvláště když vyšlo najevo, jak je Vélín oslabený. Nebylo by těžké cvičit někde v ústraní, ovšem Vélín tomuto pokušení odolal. Zjistil, že to množství kritických očí ho nutí k vyšším výkonům.

Lepšil se, cítil to, ten chlad slábl. Přesto mu meč stále nepadl do ruky a kdysi nádherné umění se proměnilo v úpornou dřinu. *Kolik pro mě píseň znamenala?* podívoval se bez ustání. *Jak moc ji potřebuji?*

Davern se přikrčil před dalším výpadem, uskočil do strany a zasačil přesný úder, který si našel cestu až k Vélínovu hornímu rtu. Z rány začala téct krev a Vélín vrávoravě couvl.

„Omlouvám se, lorde,“ řekl Davern, načež ho ranou do pravé nohy poslal k zemi. Poté vykryl jeho marný protiútok a pozvedl zbraň k nepochybně bolestivému poslednímu úderu. „Ale říkal jste, že se nemám nijak omezovat.“

„Tak dost!“ Alornis, rudá zlostí, spěchala k nim. Odstrčila přihloupě se usmívajícího Daverna, klekla si k Vélínovi a přiložila mu na zkrváčený ret čistý hadřík. „To už by stačilo,“ obořila se na seržanta. „Vraťte se ke svému regimentu.“

„Takže teď tady rozkazuje vaše lady sestra, lorde?“ zeptal se Davern Vélína. „Možná by měla.“

„Seržante.“ Ten hlas byl tichý, ovšem Davernův úšklebek vmžiku zmizel. Nortah stál nedaleko a rozhlížel se po divácích, většinou bojovnících z jeho vlastního regimentu, kteří se najednou začali rychle

vytrácet. Sněžinka doběhla k Vélinovi, šťouchla ho čenicem do ramene, a jakmile vstal, okamžitě začala příst.

„Ten muž je surovec,“ řekla Alornis Nortahovi a dál držela hadřík na Vélinově rtu.

„Jen jsem plnil rozkazy jeho lordstva, Učíteli,“ otočil se Davern k Nortahovi. Zatímco z Vélina neměl ani sebemenší strach, k Nortahovi se vždy choval znatelně uctivěji.

„Přesně tak,“ ozval se Vélín a vyplivl chuchvalec krve. „A navíc velmi dobře.“

Nortah na Daverna krátce pohlédl. „Jděte zkontrolovat hlídky,“ rozkázal tiše.

Seržant se uklonil a rychle odkráčel.

„V bitvě se může stát tisíc věcí,“ poznamenal Nortah k Vélinovi. „Příkládáš jednomu upuštěnému meči příliš velký význam.“

„Bez meče v ruce se válka nevyhrává, bratře.“ Vélín si od sestry vzal zakrvácený hadřík a zamířil ke stromu, u něhož uvázal Jizvu.

„Měl by se na to podívat bratr Kehlan,“ zavolala za ním Alornis, ale on jen mávl rukou a vyskočil do sedla.

Najít Kenise nebylo těžké. Sedmý řád, který nyní sestával ze čtyř bratrů a dvou sester, se uchýlil do ruiny domu překryté plátěnou střechou. Jejich útočiště se nacházelo poněkud stranou od ostatních vojáků, kteří na ně i nadále hleděli s neskryvanou podezřívavostí. Vélínův bratr seděl s ostatními a tiše, ale naléhavě k nim hovořil. Všichni ho pozorně poslouchali. Zbylí členové řádu byli mladší než Kenis. Mladí znamenalo větší šanci na přežití volarského útoku, mladí lépe uvykli strastem války nebo spíše zaujali oko otrokáře. Jeden z mladých posluchačů, od pasu nahoru nahý, zjevně prošel strašlivým utrpením. Záda měl potát čerstvými jizvami od biče, které se ve večerním světle červeně leskly.

„Válka už nadále není záležitostí jen Šestého řadu,“ říkal Kenis. „Nyní se musí zapojit všichni služebníci Víry. My všichni jsme nyní válečníky. Skrývání se je přepych, který si už nemůžeme dovolit.“

Když Vélín vystoupil ze stínu, Kenis zmlkl. Ostatní se k příchodímu otočili se směsicí obvyklého úžasu a hluboké úcty.

„Rád bych si s tebou promluvil, bratře,“ řekl Vélín.

Procházeli se po přístavní hrázi. Stmívalo se a mezi mraky prosvítal půlměsíc. Kenis mlčel, čekal, až promluví Vélín, ačkoli možná dobře věděl, které slovo zazní jako první.

Jakmile došli na konec hráze, Vélín pravil: „Mikel.“ Vál silný vítr a nyní při odlivu to vypadalo, jako by stáli vysoko nad zvlněným mořem. Když Kenis neodpovídal, zapátral Vélín v bratrově tváři. A spatřil přesně to, co očekával. Vinu.

„Než jsem odplul do Severních provincií, Princip Grélin mě ujistil, že on s tím neměl nic společného,“ pokračoval Vélín. „Za viníka označil bratra Harlicka, který se v podstatě přiznal, i když nepříteliš ochotně. Nechtěl bys k tomu něco dodat, bratře?“

Kenisův výraz se nezměnil. Netečně začal vyprávět. „Můj Princip mi dal za úkol tě chránit. Jednal jsem podle rozkazů.“

„Ti muži, co zabili Mikela, mluvili o někom dalším, koho nejspíš té noci potkali v lese. O někom, koho se báli.“

„Očekávali Harlickova známého, komplice. Já ho našel, zabil a vydával se za něj. Zabít ty vrahy najaté Nortahovým otcem tak snadné nebylo, a tak jsem je poslal špatným směrem, tam, kde podle mých předpokladů neměli narazit na žádného z našich bratrů. Jenže Mikel byl vždycky tak pomalý a snadno se dokázal ztratit.“

Vélín se od něj odvrátil a zahleděl se k moři. Vítr sílil a ve slabém měsíčním světle se ve vlnách třpytily bílé čepičky pěny. Mnohem dál spatřil na obzoru černou siluetu, k níž se brzy připojily další. „Náš Pán flotily dostal svému slibu,“ podotkl.

Kenis pohlédl k blížícím se korábům. „Tato válka přinesla pár zvláštních spojenectví.“

„A taky mnohé odhalila.“

„Toho dne, kdy jste nás našli ... Má slova nebyla spravedlivá. Ztratil jsem tolik mužů, tolik nečekaných smrtí. Zdálo se mi, že nás Zemřelí opustili, jako by nás tak potrestali za tvé bezvěrectví. Bylo to ode mě hloupé, bratře.“

„Bratře,“ zopakoval Vélín tiše. „Nazýváme tím slovem jeden druhého tak dlouho, že ani nevím, jestli si vůbec zachovalo svůj význam. Tolik toho zůstalo skryto, tolik bylo vyřčeno lží. Ten první den, ve sklepení, tě Grélin poplácal po rameni a tys sebou trhl. Myslel jsem

si, že se bojíš jeho vymyšlených kryš, ale on tě vítal. Nevstupoval jsi k Šestému řádu, hlásil ses do služby svému Principovi.“

„Tímto způsobem přežíváme a nadále sloužíme Víře. Nebo tomu tak alespoň bylo. Když je Princip Grélin po smrti, břemeno obnovení řádu teď leží na mně. S tvou pomocí by to bylo snazší.“

„Obdaření ze Severních provincií do tvého řádu vstoupit nechtějí. Cara a Marken ani neuznávají Víru a Lorkan ... pochybují, že by dokázal v cokoli věřit.“

„Je jako ty, bratře.“ Kenis ta slova pronesl tiše, ale Vélín v nich jasně slyšel, že ho odsuzuje.

„Já svoji víru neztratil,“ vysvětlil Kenisovi. „Uvadla a zemřela tvář v tvář pravdě.“

„A vyhraje snad ta slavná pravda tuto válku, bratře? Jen se rozhlédni kolem sebe, kolik lidí trpí. Dokáže jim snad ta tvoje pravda dát sílu do příštích měsíců a let?“

„A tvůj dar to dokáže? Zatím ještě netuším, jakou mocí vládneš, a pokud mám velet této armádě, moc rád bych to věděl.“

Kenis na něj mlčky upíral soustředěný pohled. Vélín sáhl po loveckém noži u opasku a sevřel jeho rukojet v dlani, připraven tasit a bodnout bratra do oka ... Pak pomalu vydechl, pustil meč a zjistil, že se mu třese ruka.

„Tak teď už to víš, bratře,“ prohlásil Kenis, načež se otočil a odkráčet.

KAPITOLA SEDM

◆ ALUCIUS ◆

Principa Dendriše nové zprávy rozesmutnily. Dosedl na úzkou pryčnu a jako by se celý scvrkl. Brada i rty podobné slimákům se mu chvěly a beznadějně krčil čelo. „To...“ odmlčel se, polkl a upřel na Alucia zoufalý pohled. „To je určitě nějaký omyl. Někaké nedorozumění...“

„O tom pochybuji, Principe,“ odvětil Alucius. „Zdá se, že mistr Grélin skutečně došel svému konci, byť za poněkud zvláštních okolností.“ Zopakoval Principovi příběh, který vyslechl od Darnela, včetně zvěstí o Temných schopnostech padlého mistra Šestého řádu.

Dendriš zareagoval až příliš rychle a pohotově, takže bylo jasné, že jde o nacvičenou lež. „Naprostý nesmysl. Vlastně mě udivuje, že vzdělaný muž jako vy vůbec věří podobným pitomostem.“

„Máte pravdu, Principe.“ Alucius sáhl do svého vaku, vylovil z něj nový svazek a hodil jej na postel. Jeden z jeho nejcennějších nálezů, *Plavba Rychlého křídla* od bratra Killerna. Původně ho chtěl rozčítit opoznámkovaným výtiskem Al Avernových *Úplných a nezaujatých dějin Církve nebeského Otce*, ale teď měl pocit, že tlustý učenec potřebuje trochu povzbudit. Dendriš se však na knihu ani nepodíval, jen seděl a zíral do prázdna. Alucius se rozloučil a odešel.

Principila Elera reagovala opatrněji — jen poznamenala, že zesnulého mistra příliš neznala, a hned vzápětí vyjádřila hluboký vděk za nové léky a knihy. S výrazně větším zaujetím se pak zeptala: „A to víno, Alucie?“

„Zatím jsem se pro ně nestihl vypravit, Principilo.“

Pohlédla mu do očí a překvapivě hrubě zašeptala: „Tak svou žízeň račte ukojit co nejdříve, dobrý pane.“

Poté co Darnel a většina jeho rytířů vyrazili na hon nepolapitelného Rudého bratra, ve Varinsholdu zavládlo ještě větší ticho než obvykle.

Většinu volarské posádky tvořili Varitajové, kteří nebyli zrovna ho-
vorní, a menší skupina Svobodných rytířů setrvala v palácích
severní čtvrti přebudovaných na kasárny. Ulice, nebo to, co z nich
zbylo, zůstávaly obvykle nestřežené, neboť se na nich sotva vyskytl
někdo, koho by stálo za to kontrolovat. Většina otroků byla už před
mnoha týdny odvezena za oceán a ti, kteří zůstali, měli plné ruce prá-
ce s naplňováním Darnelovy představy o honosném paláci. Zvláště
práce jednoho z nich byla vysoce ceněna. Darnel dokonce vyhro-
žoval, že usekne ruku každému dohlížiteli, který se ho jen dotkne
bičem.

Návštěva u mistra Benrila nepatřila k Aluciovým oblíbeným po-
vinnostem. Plnil ji tak zřídka, jak mu jen svědomí dovolovalo, přede-
vším tehdy, když vzpomínka na Alornis zastínila všechny jeho ostatní
myšlenky. Starý mistr pilně pracoval na západní zdi, zubaté a ohořelé
památce na zničení města. Nyní byla stěna po celé své délce oblo-
žená mramorem. Benrila doprovázel podsaditý a plešatější otrok.
Byl starší než většina ostatních otroků, ale před popravou ho zachrá-
nily jeho zkušenosti s opracováním kamene a také to, že dobře věděl,
kde najít další stavební materiál. Jen zřídka utrousil víc než několik
slov, neboť v jeho případě dohlížitelé žádný zákaz bičování nedostali,
ale když už promluvil, bylo patrné, že pochází ze šlechtického rodu.
Alucius zatím neznal jeho jméno, a vlastně je ani znát nechtěl. U otro-
ků jeden nikdy neví, jestli přežijí tak dlouho, aby stálo za to se s nimi
seznamovat.

„Jde vám to dobře, mistře,“ pozdravil Benrila, který stál na druhé
řadě lešení a tesal do mramoru obrovský reliéf zobrazující Darnelovo
slavné vítězství nad královskou armádou.

Benril přestal tlouct kladívkem a ohlédl se. Nepozdravil, jen otrá-
veně mávl rukou, což pro Alucia znamenalo svolení vylézt po žebříku
za ním. Alucius vždy obdivoval rychlost, s jakou oba muži pracovali.
Podsaditý otrok obrušoval hotové části, zatímco pod Benrilovými
rukama se z hrubého kamene rodily další obrazy. Darnel jim práci na
tomto vychloubacím projektu zadal teprve před měsícem, a přesto
už byla čtvrtina hotová. Krásně tesané postavy se z kamene nořily
v souladu s rozsáhlým náčrtem, který prve Benril rozvinul před spo-
kojeným zrakem krajského knížete.

Nejspíš jeho nejlepší dílo, přemítal Alucius při pohledu na Benrila, který zrovna vytesával hrdinný profil renfélinského rytíře bojujícího s nahrbeným královým vojákem. A celé je to lež.

„O co jde?“ zeptal se Benril. Na chvíli ustal v práci a sáhl po kame-
ninové láhvi.

„Jen obvyklé ujistění, že jsou oba Principové naživu a mají se dobře,“
odvětil Alucius. To si mistr stanovil jako podmínku své spolupráce.
Když ho přivlekli před krajského knížete, odpovídal na Darnelovy
hrozby, že ho nechá mučit nebo okamžitě popravít, jen lhostejným
zvednutím obočí. Jakmile se však výhrůžky začaly týkat Principů, pod-
volil se Darnelově vůli. Navzdory všemu pohrdání zásadami slušného
chování zůstával Benril mužem Víry.

Mistr přikývl, napil se z láhve a podal ji otrokovi. Ten ostraži-
tě pohlédl k Číslu dvacet sedm, rychle se napil a spěšně nádobu
vrátil. Alucius po láhvi sáhl, odzátkoval ji a přičichl k obsahu. *Jen
voda.*

„Doslechl jsem se o tajných zásobách vína,“ pochlubil se Benrilovi.
„Kdybyste měl chuť.“

„Vino otupuje smysly a vyvolává v průměrném umělci přesvědčení,
že je lepší než ostatní.“ Benril věnoval básníkovi přísný pohled a vrátil
se k práci. „Ale to vy nejspíš dobře znáte.“

„Jako vždy mi bylo velkým potěšením, mistře.“ I když mu nikdo
nevěnoval pozornost, Alucius se uklonil a vrátil k žebříku. U něj se
zastavil a přejel pohledem Benrilova kostnatá, ale stále silná ramena
až k tenkým, svaly opleteným pažím, které zručně tesaly do kame-
ne. „Ještě jedna věc,“ dodal. „Zdá se, že se mistr Grélin připojil ke
skupině bojovníků, která přebývala v lese. Vzpomínáte si na mistra
Grélina? Velký, tlustý chlapík, který měl na starosti zásobování Šes-
tého řádu.“

„A co já s tím?“ odvětil Benril a dál se věnoval práci.

Alucius pozorně sledoval Benrilovy ruce. „Zemřel.“

Byl to jen malá chyba, drobná nedokonalost ve výjevu úchvatné
popravy, ovšem i tak byla rýha příliš hluboká, aby šla vybrousit — věč-
ná připomínka kratičké ztráty pozornosti.

„Zemřelo mnoho lidí,“ odušil Benril, aniž by se ohlédl. „A mnozí
další zemřou, až sem dorazí lord Al Sorna.“

Podsaditý otrok upustil rašpli, bojácně se podíval na Číslo dvacet sedm a zase nástroj zvedl. Jeden z dohlížitelů stojících nedaleko se k nim otočil a sáhl po biči, který mu visel stočený u pasu.

„Dávejte na sebe pozor, mistře Benrile,“ řekl Alucius. „Nerad bych popisoval vaši smrt ženě, kterou miluji.“

Benril se stále odmítal ohlédnout a opět se s dokonalou precizností pustil do tesání. „Nechtěl jste si jít pro nějaké víno?“

Chvilí trvalo, než našel trosky správného domu. Konečně z hromady rozbitých cihel vydoloval zčernalý vývěsní štít. Písmena úplně ohořela, ale neumělá rytina kance zůstala zachována. „Ano,“ souhlasil s Číslem dvacet sedm. „Jsem si plně vědom, že je to bláhový pokus, děkuju ti. Pomoz mi odnosit to kamení.“

Po víc než hodině odstraňování suti z podlahy narazili na tenký obrys v prachu — čtverec o velikosti přibližně jednoho čtverečního yardu. „Pár lahví Vlčí krve by se vážně hodilo,“ obrátil se k Číslo dvacet sedm. Odmetl z tajných dvířek prach a strčil do mezery prsty. „Drží to moc pevně. Zkus je vypáčit mečem.“

Číslo dvacet sedm splnil úkol s obvyklou poslušností. Zastrčil krátký meč pod dvířka a nadzvedl je. Jen napětí ve svalech prozrazovalo, o jak náročnou práci se jedná, v obličeji si zachovával stále stejný lhostejný výraz. Alucius dvířka zachytil a úplně je otevřel. Naskytl se jim výhled do hluboké černé prázdnoty.

Naštěstí si s sebou Alucius přinesl lucernu. Zapálil ji, lehl si na břicho a strčil ji do otvoru. Žluté světlo odhalilo jen tunel vytesaný do hrubého kamene, žádné stopy po skle.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Taky se mi to moc nelíbí, příteli. Ale muž musí jít své vášni naproti, nemyslíš?“ Couvl od otvoru a mávl na otrocka. „Ty první.“

Číslo dvacet sedm na svého pána jen mlčky hleděl.

„U Víry!“ zamumlal Alucius a podal mu lucernu. „Jestli tam dole umřu, zbičujou tě k smrti. Doufám, že to víš.“

Přidržel se okraje otvoru, spustil se dovnitř, až visel jen za konečky prstů, a skočil do černé tmy. Vyčpělý vzduch páchl hnilobou. Číslo

dvacet sedm hned vzápětí mrštně dopadl vedle básníka. Světlo lucerny ozářilo nepříjemně dlouhou chodbu.

„Doufám, že tam najdeme aspoň cumbrelínské červené,“ poznamenal Alucius. „Jinak budu muset říct Principile Eleře pár velmi neslušných slov. Skutečně velmi neslušných.“

Chodbou kráčeli nejvýše několik minut. Ozvěna kroků a naprostá tma mimo dosvit lucerny, stejně jako Aluciovo rostoucí přesvědčení, že tady žádné víno nenajde, však zdánlivě tuto dobu značně prodlužovaly. „Je mi jedno, co si myslíš,“ sykl k Číslu dvacet sedm. „Já se teď prostě nevrátím.“

Konečně je tunel dovedl do rozlehlé kruhové síně. Když Alucius spatřil kvalitní cihlové zdivo, které ostře kontrastovalo s hrubými kamennými stěnami v chodbě, zůstal překvapeně stát. Sín podpíralo sedm kamenných sloupů. Několik nízkých schodů klesalo k rovnému prostoru ve středu síně, kde stál dlouhý stůl. Alucius došel ke stolu, posvítil na něj lucernou a zjistil, že vůbec není zaprášený.

„Na druhou stranu,“ prohlásil, „máš možná —“

Náhle něco zasvištělo vzduchem a lucerna se mu roztrýštila v ruce. Hořící olej se rozstříkl na kamennou podlahu, kde uhasil, a v síni děsivě rychle zavládla tma. Alucius slyšel, jak Číslo dvacet sedm tasil meč, ale pak už nic, ani řinčení oceli, ani bolestný sten. Jen temnota a ticho.

„Já...“ začal, polkl a zkusil to znovu. „Asi tady nemáte žádné víno, že?“

Na krku ucítil něco chladného a tvrdého, v těsné blízkosti tepny, jejíž sebemenší poranění by znamenalo jeho okamžitou smrt. „Principila Elera!“ vydechl Alucius rychle. „To ona mě poslala.“

Čepel z jeho krku po chvíli zmizela. „Sestro,“ ozval se ženský hlas, jemný a kultivovaný, ale také úsečný. „Zapal pochodně. Bratře, toho druhého zatím nezabíjej.“

„Alucius Al Hestian.“ Mladá žena si ho přes stůl prohlížela sice s klidem, ale ne zrovna přátelsky. „Četla jsem tvé básně. Můj mistr je považoval za nejlepší díla moderní asrelínské poezie.“

„Zjevně to byl muž s dobrým vkusem a vzděláním,“ odpověděl Alucius a kradmo pohlédl k Číslu dvacet sedm, který zaujímal bojový postoj a v pomalé parodii souboje pohyboval mečem sem a tam. Po jeho bocích stáli muž a žena, oba mladí, stejně jako jejich vůdkyně za stolem. Žena byla buclatá a malá a na rameni jí seděla velká krysa. Muž byl vyšší, dobře stavěný a na sobě měl notně ušpiněnou uniformu městské gardy. Buclatá žena se na Alucia usmála, zatímco gardista si ho vůbec nevšímal a jen upřeně sledoval Číslo dvacet sedm a jeho líné představení s mečem.

„Mně se zdá,“ řekla ta žena u stolu, „že jsou až příliš sentimentální a zbytečně květnaté.“

„To musely být mé rané práce,“ odušil Alucius a obrátil se zpátky k ní. Měla pohlednou tvář, úzký orlí nos a jemně zašpičatělou bradu, pěkné vlasy barvy medu a v očích chladný, nepřátelský výraz.

„Tvůj otec je zrádce, básníku,“ prohlásila.

„Mého otce k té odporné povinnosti nutí láska ke mně,“ odvětil. „Jestli chceš, aby toho nechal, zabij mě.“

„Jak šlechetné.“ Žena roztáhla prsty na stole, kde leželo několik malých ocelových šipek uspořádaných do úhledného oblouku. „A taky snadno splnitelné přání, pokud zjistím, že k nám nejsi upřímný.“

Přistoupila k nim ta buclatá žena, krysa seběhla po její ruce na stůl, přicupitala k Aluciovi a očichala mu rukáv. „Necítí v jeho potu lež,“ oznámila žena. Hovořila s drsným, pouličním přízvukem.

„V mém potu?“ podivil se Alucius. Ucítil, jak mu po zádech stéká čerstvý pramínek.

„Pot lhářů smrdí,“ poučila ho majitelka krysy. „My to nepoznáme, ale tady Černonos to vyčenichá moc dobře.“

Opět natáhla ruku a krysa jí vyběhla zpět na rameno, kde se pohodlně uvelebila.

Temné síly, pomyslel si Alucius. *Jak ráda by tohle viděla Lyrna*. Přinutil se tu myšlenku zahnat. Vzpomínka na Lyrnu byla bolestivá a mohla v něm probudit zármutek, který by mu znemožnil soustředit se na další přežití. „Co jste zač?“ zeptal se té mladé ženy.

Ona na něj chvíli mlčky hleděla, pak zvedla levou ruku nad stůl a zamrkala. Jedna ze šipek vystoupala nad stůl a zůstala viset ve vzduchu jen kousek od ženina ukazováčku. „Ještě jedna otázka,“ varovala ho, „a tohle skončí ve tvém oku.“

„Mohli bychom si pospíšíť, sestro?“ ozval se gardista nervózně. „Zamotat tomuhle chlapíkovi hlavu sice není těžké, ale věčně to nevydržím.“

Žena opět zamrkala a šipka pomalu klesla na stůl. Pak sepjala ruce, aniž by z Alucia spustila oči. „Poslala tě Principila Elera?“

„Ano.“

„Jak je na tom?“

„Drží ji v Černé kobce. Je v pořádku, jen má odřený kotník a opravdu nutně se potřebuje vykoupat.“

„Co ti o nás pověděla?“

„Že máte víno.“ Alucius zariskoval a rozhlédl se po síni. „V tom mi asi lhala.“

„To ano,“ přisvědčila žena. „Taky nám dochází jídlo a voda. Při výpravách do města nad námi jsme nic nesehnali.“

„Jídlo vám můžu přinést. I léčivé přípravky, pokud je potřebujete. Řekl bych, že právě proto mě poslala...“ odmlčel se, aby se nadechl, „... proto mě poslala k Sedmému řádu.“

Mladá žena naklonila hlavu na stranu a posměšně se usmála. „To jsou jen legendy, básníku.“

„Copak na tom ještě nějak záleží?“ ozvala se ta buclatá žena a postavila se vedle své sestry. „Máš pravdu, ty náš lorde. Já jsem sestra Inehla, tohle je sestra Cresia a tamhle je bratr Relkin. Vše, co zbylo ze Sedmého řádu v tomto krásném městě.“

Alucius ukázal kolem sebe. „A tohle místo?“

„Kdysi to byl chrám zasvěcený řádům,“ odpověděla sestra Cresia. „Postavili ho ještě dřív, než se Vira podobných pozlátek zbavila. Před pár lety ho objevili naši bratři ze Šestého řádu. Sloužil jako úkryt podvrtným živlům, ale my mu našli lepší účel.“

Alucius se ohlédl, aby lépe viděl na Číslo dvacet sedm a bratra Relkina. Všiml si napětí v gardistově tváři, zatímco otrok se i nadále pohyboval pomalu, jako by byl zalitý v medu. „Co to s ním dělá?“

„Ukazuje mu to, co potřebuje, aby viděl,“ vysvětlila Cresia. „Zjistili jsme, že to je jejich hlavní slabost. Všech jemu podobných i jejich méně nebezpečných bratranců. Tak prázdné mozky je možné snadno ošálit. Myslí si, že bojuje s partou vrahů, kteří na tebe zaútočili.“